

50 χρόνια ΟΓΕ

Δυναμώνουμε τη φλόγα της αντεπίθεσης
για τη γυναικεία ισοτιμία
κόντρα στη φωτιά του πολέμου
και της εκμετάλλευσης

ΟΓΕ
ΣΥΝΕΔΡΙΟ
5-6-7/6/2026
ΣΥΝΕΔΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΡΧ.ΕΛΑΙΩΝΑ ΠΑΔΑ

η ΟΓΕ

Τεύχος 2 • Μάης 2026

σας
ενημερώνει

ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Κάλεσμα Γυναικών ενάντια στον πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν4-6

8 ΜΑΡΤΗ 2026

— Η ΟΓΕ τιμά την 8η Μάρτη	8-9
— Σύσκεψη για κοινή δράση της ΟΓΕ με εργατικά σωματεία	10
— Αφίσα της ΟΓΕ για την 8η Μάρτη	11
— Εκδήλωση-Ημερίδα της ΟΓΕ και των Εργατικών Σωματείων	12-28

ΟΜΙΛΙΕΣ:

Χριστίνα Σκαλούμπκα	12-15
Αντιγόνη Μαυρομάτη	15-17
Γεωργία Νέρη	17-19
Μαρία Καπελλάκη	19-21
Χρύσα Καλομοίρη	21-24
Κατερίνα Σαββίδη	24-25
Κωνσταντίνα Τσότρα	26-28
— Υπόμνημα Προς το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης	29-31

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΟΓΕ- ΕΕΤΕ: «Πίσω από τη Βιτρίνα: Γυναίκες της δουλειάς και της ζωής»	32-36
--	-------

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Κράτος «φιλικό» στον πολίτη	37
-----------------------------------	----

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Μύθοι και αλήθειες Για τα κυβερνητικά μέτρα περιορισμού της πρόσβασης των ανηλίκων στα social media	38-39
---	-------

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Μαρία Πλυτά: η πρώτη γυναίκα πίσω από την κάμερα	40-41
--	-------

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 2026

— Καμιά θυσία για τα κέρδη και τους πολέμους!	42-43
— Σύλλογοι γυναικών της ΟΓΕ στον Πειραιά	43

ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ ΤΗΣ ΟΓΕ

— ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΕΣΒΟΥ: Στο πλευρό των κτηνοτρόφων του νησιού	44
— ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ: Ξεσηκωνόμαστε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο	45

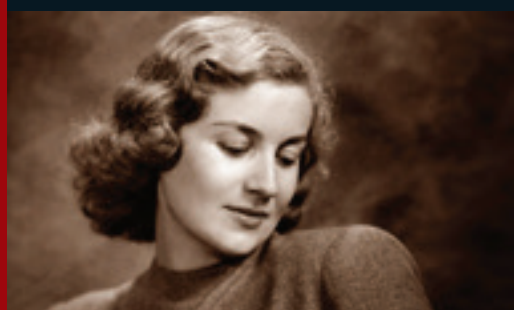
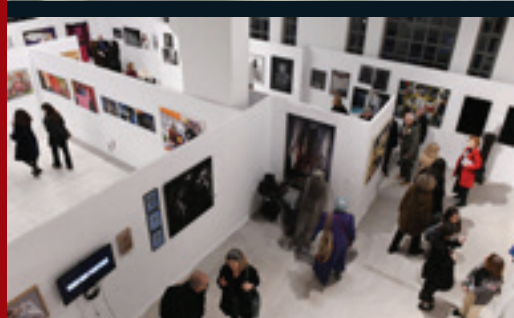
ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΓΕ

Με αφορμή τη σπαρακτική κραυγή των δύο 17χρονων μαθητριών	46
---	----

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΕΛΤΙΟΥ

Υπεύθυνη: Πόπη Ξεκαλάκη

Μέλη: Εύα Κωνσταντινίδου, Κωνσταντίνα Τσότρα, Ολυμπία Χαλτσουτάκη

50 ΧΡΟΝΙΑ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

50 χρόνια ζωής και δράσης

Δυναμώνουμε τη φλόγα της αντεπίθεσης για τη γυναικεία ισοτιμία

κόντρα στη φωτιά του πολέμου και της εκμετάλλευσης

50 χρόνια οι Σύλλογοι και οι Ομάδες της ΟΓΕ, οι χιλιάδες γυναίκες που συσπειρώνονται σε αυτούς σηκώνουν αταλάντευτα τη σημαία του αγώνα για ισοτιμία και χειραφέτηση.

50 χρόνια παλεύουμε για να μπορούν όλες οι γυναίκες του μόχθου, οι εργαζόμενες, οι αυτοαπασχολούμενες της πόλης και οι αγρότισσες, οι φοιτήτριες, οι νέες μητέρες, οι συνταξιούχοι, οι μετανάστριες να ζουν με αξιοπρέπεια σύμφωνα με τις τεράστιες δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογίας, όπως πραγματικά μας αξίζει τον 21ο αιώνα.

50 χρόνια πορείας η ΟΓΕ «βλέπει πίσω από τη βιτρίνα», φωτίζοντας την αιτία της γυναικείας ανισοτιμίας, δηλαδή την εκμετάλλευση, που θυσιάζει τις ανάγκες μας στο βωμό της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων και των ανταγωνισμών τους, που φτάνουν μέχρι τις πολεμικές συγκρούσεις.

Οι γυναίκες της ΟΓΕ:

- **Στρέφουμε τα βέλη μας ενάντια** σε όλους τους φραγμούς που συναντά η γυναίκα στην εργασία, στη μητρότητα, στον ελεύθερο χρόνο, στη συμμετοχή της στην κοινωνική δράση, σε κάθε πλευρά της ζωής της.
- **Αντιπαλεύουμε** τις πολιτικές κυβερνήσεων και Ευρωπαϊκής Ένωσης, που στο όνομα της «συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής», καθημερινά μας ξεζουμίζουν με τα εξουθενωτικά ωράρια, τις συμβάσεις που έχουν ημερομηνία λήξης, τη δουλειά χωρίς εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Την ίδια στιγμή ρίχνουν στις πλάτες μας τα βάρη της φροντίδας των παιδιών, των ηλικιωμένων, των χρονίως πασχόντων καθώς η πολιτική τους καθιστά ατομική-οικογενειακή υπόθεση ό,τι θα έπρεπε να είναι κοινωνική υποχρέωση και ευθύνη του κράτους.
- **Δεν ανεχόμαστε** να αφήνουν απροστάτευτες τις γυναίκες θύματα ενδοοικογενειακής βίας, σεξουαλικής και άλλων μορφών κακοποίησης, αντιμέτωπες με τις τεράστιες ελλείψεις στις αντίστοιχες δημόσιες δομές και υπηρεσίες.
- **Αγωνιζόμαστε** ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις αιτίες που τον γεννούν, ενάντια στην εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν. Αρνούμαστε να δεχτούμε να μπουν τα παιδιά μας στο μάτι του κυκλώνα των ματωμένων ανταγωνισμών ΗΠΑ – Κίνας για την πρωτοκαθεδρία, να τα στέλνουν χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα της χώρας για ξένα συμφέροντα. Δεν δεχόμαστε να διαθέσουμε τα χέρια και τις γνώσεις μας στην πολεμική μηχανή, όπως προωθείται και με την «εθελοντική στράτευση γυναικών», για «να σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί».

Σήμερα, την εποχή της αλματώδους ανάπτυξης της επιστήμης και της τεχνολογίας, υπάρχουν όλες οι προϋποθέσεις για την κατάκτηση της γυναικείας ισοτιμίας. Γι αυτό δυναμώνουμε τη συλλογική μας δράση και διεκδικούμε:

- Σταθερή εργασία, 5μερο-7ωρο-35ωρο, εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, μισθούς που θα καλύπτουν τις σύγχρονες ανάγκες μας.
- Προστασία του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας και κάλυψη των αναγκών των δικών μας και των οικογενειών μας από δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες και δομές Υγείας, Παιδείας, Πρόνοιας.
- Ελεύθερο χρόνο που θα τον διαθέτουμε για τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντά μας αλλά και για την κοινωνική δράση.

Είμαστε γυναίκες μαχήτριες στη ζωή και τον αγώνα.

Δεν κάνουμε βήμα πίσω απ' όλα όσα είναι αναγκαία και σύγχρονα για τη ζωή μας.

Βαδίζουμε στα χνάρια των μεγάλων γυναικείων αγώνων. Εμπνεόμαστε από τις μικρές και μεγάλες μάχες που δίνουν χιλιάδες γυναίκες εκεί που ζουν και εργάζονται κόντρα στην πολύμορφη βία και καταπίεση που βιώνουμε σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Συνεχίζουμε ανυποχώρητα τον αγώνα για τη γυναικεία ισοτιμία.

Έλα να γνωρίσεις κι εσύ τη σαρωτική δύναμη του συλλογικού οργανωμένου αγώνα.

Δεν είσαι μόνη

Έλα σε επαφή τον σύλλογο/ομάδα γυναικών της ΟΓΕ στη γειτονιά σου.

Κάλεσμα Γυναικών ενάντια στον πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν

Διαθέσιμη ηλεκτρονική πλατφόρμα συλλογής υπογραφών

Οι γυναίκες της ΟΓΕ, μέσα από τους συλλόγους και τις ομάδες της, υπογράφουμε, συνεχίζοντας την πρωτοβουλία γυναικών εκπροσώπων συνδικάτων και μαζικών φορέων, δημοσιογράφων, καλλιτεχνών, πανεπιστημιακών, βουλευτών, εκλεγμένων σε δήμους κ.ά., οι οποίες καλούν τις γυναίκες να το στηρίξουν, να το συνυπογράψουν και να το διακινήσουν πλατιά. **Υπογράφουμε το κείμενο δηλώνοντας την αντίθεσή μας στον βρώμικο πόλεμο που σπέρνει το θάνατο και την καταστροφή για τα συμφέροντα και τα κέρδη των λίγων:**

Η σκέψη και η καρδιά μας τούτες τις μέρες, τούτες τις ώρες βρίσκεται στους λαούς που ζουν τη βαρβαρότητα του πολέμου. Στις γυναίκες που ψάχνουν καταφύγιο με τα παιδιά στην αγκαλιά για να σωθούν από τους βομβαρδισμούς. Σ' αυτές που εγκαταλείπουν τα σπίτια τους απελπισμένες και γεμάτες ανασφάλεια από τη φρίκη του πολέμου.

Εμείς οι γυναίκες που υπογράφουμε αυτό το κάλεσμα ενώνουμε τις φωνές μας για να μετατρέψουμε την κραυγή αγωνίας σε ξεσηκωμό ενάντια στην πολεμική βαρβαρότητα

και την εμπλοκή της χώρας μας που την τροφοδοτεί.

Αγωνιούμε που η χώρα μας έχει μετατραπεί σε πολεμικό ορμητήριο αυτών που σπέρνουν το θάνατο σε άλλους λαούς, ενώ ταυτόχρονα γίνεται στόχος αντιποίνων.

Αγωνιούμε που στρατιωτικές βάσεις, σπαρμένες από την Κρήτη ως τον Έβρο, που δεν έχουν καμία σχέση με την «άμυνα της χώρας μας», όπως και λιμάνια, αεροδρόμια και άλλες υποδομές στηρίζουν τον βρώμικο πόλεμο των Ισραηλινών και των Αμερικανών.

ΕΞΩ Η ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ!

ΣΥΛΛΟΓΗ
ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΤΩΡΑ ΟΙ ΝΑΤΟΪΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ!

Αγωνιούμε για τους στρατιωτικούς μας και τους φαντάρους μας, για τους άνδρες, τις γυναίκες, τα παιδιά μας που στέλνονται σε αποστολές χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τα σύνορα μας, που δεν έχουν καμία σχέση με την προστασία της χώρας και του λαού μας.

Ανησυχούμε γι αυτόν τον βρώμικο πόλεμο που γίνεται για τα συμφέροντα και τα κέρδη των λίγων. Τις συνέπειές του πληρώνουν οι λαοί, όπως και ο δικός μας σήμερα.

Ως δραστήριες γυναίκες κοινωνικά και πολιτικά, δεν βλέπουμε παθητικά τις εξελίξεις. Γνωρίζουμε και από την ιστορία της χώρας μας και συνολικότερα τι σημαίνει λαϊκή δύναμη όταν ξεμπλοκάρει από την επιρροή ξένων συμφερόντων, όταν σηκώνει το ανάστημά της και με τη συμμετοχή των γυναικών.

Εμείς οι γυναίκες, λοιπόν, καλούμε σε αγωνιστική ετοιμότητα για την υπεράσπιση της πατρίδας του λαού, της πατρίδας των εργαζομένων που ζουν από το μόχθο της δουλειάς τους, που αγωνίζονται καθημερινά με αξιοπρέπεια για να εξασφαλίσουν τη ζωή και το μέλλον των παιδιών τους, που θέλουν να ζουν ειρηνικά και να διαφεύγουν τον τόπο τους, να οικοδομούν σχέσεις φιλίας και αλληλεγγύης με όλους τους λαούς.

Γι αυτό δεν δεχόμαστε να θέσουμε τα χέρια και τις γνώσεις μας στην πολεμική μηχανή, όπως προωθείται και με την «εθελοντική στράτευση γυναικών», για «να σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαΐ».

Καλούμε κάθε μαθήτρια, κάθε φοιτήτρια, κάθε εργάτρια, κάθε υπάλληλο, κάθε νοικοκυρά, κάθε συνταξιούχο κάθε γυναίκα που το λέει η καρδιά της

να σηκώνει το ανάστημά της. Κι όλες μαζί ν' αντισταθούμε: στο βρώμικο πόλεμο, στην άθλια προπαγάνδα, στην ντροπή της πολεμικής οικονομίας.

Σας καλούμε να ξεσηκωθούμε ενάντια στην εμπλοκή της χώρας μας στη βαρβαρότητα του άδικου πολέμου. Δεν είναι δικός μας αυτός ο πόλεμος.

Ξεσηκωνόμαστε γιατί η δράση μας έχει σημασία για τη ζωή και το μέλλον του λαού μας, των παιδιών μας.

Συστρατευόμαστε στον αγώνα διεκδικώντας άμεσα μέτρα που διασφαλίζουν την απεμπλοκή της χώρας και απαιτούμε:

- ➔ Να κλείσουν όλες οι ΑμερικανοΝΑΤΟϊκές βάσεις στην Ελλάδα
- ➔ Να ανακληθεί η συστοιχία Patriot από τη Σαουδική Αραβία
- ➔ Να επιστρέψουν όλες οι φρεγάτες και τα F-16
- ➔ Να μην σταλούν ελληνικά στρατεύματα στην Παλαιστίνη
- ➔ Κανένας ναυτεργάτης σε περιοχές πολεμικών συγκρούσεων
- ➔ Γενναία μείωση και πλαφόν στις τιμές. Κατάργηση όλων των έμμεσων φόρων, του ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, τα καύσιμα, την Ενέργεια, καθώς και των ειδικών φόρων κατανάλωσης.

Το κείμενο υπογράφουν οι παρακάτω καλώντας τις γυναίκες να το στηρίξουν και να το διακινήσουν πλατιά!

Αγρογιάννη Μαίρη, ιατρός, ΔΣ ΕΙΝΑΠ, Πρόεδρος εργαζομένων Νοσοκομείου Νίκαιας

Ανδρικάκη Αναστασία, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Εργαζομένων Κλωστ/ργίας / Ιματισμού / Δέρματος

Βασάρα Ελένη, Γραμματέας Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών, Δρ Βιολογίας, ΕΔΙΠ Τμ. Βιολογίας ΑΠΘ

Γερασιμίδου Ελένη, Ηθοποιός

Γεωργοπούλου Κανέλλα, αντιδήμαρχος Καισαριανής

Γκογκάκη Ντίνα, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων, ΔΣ ΓΣΕΕ

Δάγκα Βιβή, Βουλευτής του ΚΚΕ, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ, κοινωνική λειτουργός

Δημακοπούλου Χριστίνα, Δρ. Ιστορίας της Τέχνης, Διδάσκουσα στο Τμήμα Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης ΑΣΚΤ

Δημητρούλια Τιτίκα, Καθηγήτρια στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ, κριτικός λογοτεχνίας, μεταφράστρια

Διάλλα Άντα, Καθηγήτρια Ευρωπαϊκής Ιστορίας Τμήμα Θεωρίας και Ιστορίας της Τέχνης ΑΣΚΤ

Διγενή Σεμίνα, Βουλευτής ΚΚΕ, δημοσιογράφος

Κάλφα Κωνσταντίνα, επίκουρη καθηγήτρια ΑΣΚΤ

Κανέλλη Λιάνα, Βουλευτής ΚΚΕ, δημοσιογράφος

Καπαρού Αλεξάνδρα, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Λογιστών

Καπέτη Θεανώ, Μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, εκπαιδευτικός

Καρατζά Λούλα, Ειδική Γραμματέας ΔΣ ΣΕΓΑΣ

Καφαντάρη Λίλα, Ηθοποιός

Κομνηνάκα Μαρία, Βουλευτής του ΚΚΕ, δικηγόρος

Κτενά Αφροδίτη, Βουλευτής του ΚΚΕ, ηλεκτρολόγος μηχανικός, πανεπιστημιακός

Κυρίτση Αγγαίτα, Περιφερειακή Σύμβουλος Β. Αιγαίου, δημοσιογράφος

Λαγάνη Ειρήνη, ομότιμη καθηγήτρια Σύγχρονης Ιστορίας Παντείου Παν/μίου

Μαϊστράλη Νεφέλη, Ηθοποιός, Θεατρική Συγγραφέας

Μανωλάκου Διαμάντω, Βουλευτής του ΚΚΕ, γεωπόνος

Μαραγκοζάκη Σωτηρία, Συγγραφέας

Μελά Εύα, Ζωγράφος

Μπάλτου Παναγιώτα, Σημναγός ε.α

Μπέλλου Ελένη, Μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, οικονομολόγος

Μποφίλιου Νατάσσα, Ερμηνεύτρια τραγουδιού

Νικολαΐδου Εύα, δημοσιογράφος, συγγραφέας

Ντάγκα Λαμπρινή, Σημναγός ε.α.

Ξηροτύρη-Αικατερινάρη Ασημίνα, πρ. Βουλευτής, Δρ. Πολ. Μηχανικός, Msc Οικονομικά

Πανουτσάκου Βέτα, ΕΕ ΑΔΕΔΥ, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπαλλήλων Αιρετών Περιφερειών Ελλάδας

Παντελάκη Ελπίδα, Γενική Γραμματέας της Ελληνικής Επιτροπής για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη (ΕΕΔΥΕ)

Παπαγιάννη Μαρία, Συγγραφέας

Παπαδόμου Γεωργία, παθολόγος, Επειγοντολόγος, Διευθύντρια ΤΕΠ ΠΓΝΛ Πρόεδρος Συλλόγου Ιατρών ΕΣΥ και ειδικευόμενων του Παν/κού Νοσοκομείου Λάρισας

Παπαρήγα Αλέκα, μέλος της ΚΕ του ΚΚΕ

Παπασωτηρίου Αμαλία, Σημναγός ε.α

Ράζου Λουΐζα, Μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, τεχνολόγος πολιτικός μηχανικός

Ρέτζιου Αφροδίτη, Ψυχίατρος, Οργανωτική Γραμματέας ΟΕΝΓΕ

Ροΐδη Διονυσία

Ρίτσου Ερη, Συγγραφέας

Σαμούρη Ακριβή (Βίβιαν), συνταξιούχος Τραπεζικός Υπάλληλος, Αντιδήμαρχος Υγείας και Πρόνοιας δήμου Πάτρας

Σκαλούμπακα Χριστίνα, Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ), δικηγόρος

Στεφανίδη Φωτεινή, Ζωγράφος, εικονογράφος παιδικών βιβλίων

Τογιοπούλου Αναστασία, δικηγόρος, Αντιδήμαρχος Πολεοδομικού-Κυκλοφοριακού Σχεδιασμού και Δόμησης και Δημοτικών Ενοτήτων Μεσσήνιδας, Παραλίας και Βραχνηϊκών, δήμου Πάτρας

Φύσσα Μάγδα

Χρονοπούλου Νίκη, Πρόεδρος Ομοσπονδίας Διοικητικού Προσωπικού Τριτοβάθμιας

Συνεχίζουμε να καλούμε να συνυπογράφουν το παρακάτω κάλεσμα οι γυναίκες μέσω της παρακάτω ηλεκτρονικής πλατφόρμας μπαίνοντας στον εξής σύνδεσμο:

<https://c.org/FzFGW2sxFX>.

Σας ενημερώνουμε ότι πρέπει να ακολουθήσετε τα βήματα που αναφέρονται:

1. Συμπληρώνετε όνομα, επώνυμο και mail.
2. Πατάτε την ένδειξη «Sign petition».
3. Επιβεβαιώνετε την υπογραφή σας στο μήνυμα που λαμβάνετε στο mail σας.

Επίσης σας ενημερώνουμε ότι δεν απαιτείται καμία πληρωμή και σας καλούμε να αγνοήσετε οποιαδήποτε σχετική προτροπή.

8 Μάρτη

2026

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΙΣ ΔΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΓΕ

Η ΟΓΕ τιμά την 8η Μάρτη και απευθύνεται σε όλες τις γυναίκες του μόχθου, τις εργαζόμενες, τις αυτοαπασχολούμενες, τις αγρότισσες, τις φοιτήτριες, τις νέες μητέρες, τις μετανάστριες-πρόσφυγες

Οι μεγάλοι γυναικείοι εργατικοί αγώνες των προηγούμενων αιώνων φωτίζουν και σήμερα το δρόμο του αγώνα και της συλλογικής δράσης για να διεκδικήσουμε όλα όσα έχουμε ανάγκη και μπορούν να εξασφαλίσουν την ισοτιμία και τη χειραφέτησή μας.

////////////////////////////////////

Γι' αυτό, τη φετινή Παγκόσμια Ημέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας:

Απαντάμε μαχητικά στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι κυβερνήσεις, η Ευρωπαϊκή Ένωση και το NATO, σε κάθε πλευρά της ζωής μας.

Στρέφουμε τα βέλη μας ενάντια στην αιτία της γυναικείας ανισοτιμίας και της αναπαραγωγής παλιών και νέων μορφών βίας και καταπίεσης, ενάντια στην εκμετάλλευση, που θυσιάζει τις ανάγκες μας στο βωμό της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων και των ανταγωνισμών τους που φτάνουν μέχρι τις πολεμικές συγκρούσεις.

Η εργοδοτική βία στάζει αίμα

➔ Κότισε τη ζωή στις 5 εργάτριες μανάδες στη βιομηχανία «Βιολά-ντα», στις χιλιάδες εργαζόμενες που φεύγουν σακατεμένες σωματικά και ψυχικά από τη δουλειά εξαιτίας της εντατικοποίησης, της «ευελιξίας», της δουλειάς μέχρι τα βαθιά γεράματα με την «ενεργό γήρανση».

➔ 13ωρη δουλειά, ακανόνιστα ωράρια, βάρδιες μέχρι τελικής πτώσης. Χωρίς μέτρα προστασίας του γυναικείου οργανισμού & της μητρότητας, χωρίς μέτρα προστασίας υγείας και ασφάλειας, γιατί θεωρούνται κόστος για τους επιχειρηματικούς ομίλους. Γιατί είναι ή τα κέρδη τους ή οι ζωές μας.

Σηκώνουμε ανίστημα και υψώνουμε τείχος αντίστασης στις πολιτικές που:

- **Τσακίζουν τις αυτοαπασχολούμενες και νέες επιστήμονες.** Τις σκλαβώνουν στους τέσσερις τοίχους του μαγαζιού ή του γραφείου, συχνά μαζί με τα παιδιά τους, αφού δεν έχουν πού να τα αφήσουν, χωρίς ωράριο, χωρίς προστασία της μητρότητας, παρά τις υπέρογκες ασφαλιστικές κρατήσεις και τη φοροληστεία.
- **Ξεκληρίζουν τις αγρότισσες και τους αγρότες.** Εκτοξεύουν το κόστος παραγωγής των αγροτοκτηνοτροφικών προϊόντων και τις τιμές τους στα ράφια, για να θησαυρίζουν οι σύγχρονοι τσιφλικάδες, τα supermarkets, οι μεγαλέμποροι και οι βιομήχανοι.
- **Στερούν το δικαίωμα των μαθητριών, των σπουδαστριών και των φοιτητριών** στην ολόπλευρη μόρφωση, με αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν παιδεία, για να μπορούν απρόσκοπτα να αφοσιωθούν στις σπουδές τους, να βρίσκουν εργασία στο αντικείμενο επιλογής τους.
- **Θαλασσοπνίγουν χιλιάδες γυναίκες πρόσφυγες και μετανάστριες και τα παιδιά τους,** που καταλήγουν στα κυκλώματα trafficking, στα κολαστήρια των κέντρων κράτησης ή μετατρέπονται σε πάμφθινο και χωρίς δικαιώματα εργατικό δυναμικό.

Αντιπαλεύουμε την πολιτική ΕΕ και κυβερνήσεων που θρέφει τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων και πνιγεί τις δικές μας ανάγκες. Γι αυτό:

→ στο όνομα της «ισότητας των φύλων», κατάργησε την απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας των γυναικών στη βιομηχανία, που ήταν σημαντική κατάκτηση του εργατικού και γυναικείου κινήματος για την προστασία του γυναικείου οργανισμού.

→ στο όνομα της «συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής», επιβάλλουν στις εργαζόμενες τη δουλειά όπωρ, όποτε και για όσο έχει ανάγκη η μεγαλοεργοδοσία και τα κέρδη της, ενώ τα βάρη της φροντίδας των παιδιών, των ηλικιωμένων, των χρονίως πασχόντων εξακολουθούν να βαρύνουν τις πλάτες τους. Οι ανάγκες των γυναικών και των παιδιών για αποκλειστικά δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες υγείας, παιδείας, πρόνοιας θυσιάζονται στο ζύγι του «κόστους» για το κράτος και του οφέλους για τους ομίλους, οδηγώντας σε τραγικές ελλείψεις, και στην εμπορευματοποίηση τους.

→ μας καταδικάζει σε μια ασφυκτική καθημερινότητα. Με την ακρίβεια, την ενεργειακή φτώχεια, τους πλειστηριασμούς, τα πανάκριβα νοίκια. Μας φέρνει αντιμέτωπες με τα καθημερινά ατελείωτα «Τέμνη», την ανυπαρξία πρόληψης για Βιομηχανικά Ατυχήματα Μεγάλης Έκτασης, αντισησμική θωράκιση σε σπίτια και σχολεία, αντιπλημμυρικών έργων, ασφαλών μεταφορών.

→ αφήνει απροσάτευτες τις γυναίκες θύματα ενδοοικογενειακής βίας, σεξουαλικής και άλλων μορφών κακοποίησης. Με τις τεράστιες ελλείψεις αντίστοιχων δημόσιων και δωρεάν δομών και υπηρεσιών, την κρατική & αστυνομική αυθαιρεσία, τις μακροχρόνιες πολυδάπανες νομικές διαδικασίες, την ανυπαρξία εξειδικευμένων κέντρων για θύματα βιασμού και σεξουαλικής βίας.

→ καλλιεργεί το έδαφος για το στήσιμο κάλπικων διπλών περι «προόδου- συντήρησης» με στόχο τον εγκλωβισμό της συνείδησης των γυναικών «εντός των τειχών» του συστήματος. Γι' αυτό ξαναξεσπίνονται σκοταδιστικές αντιλήψεις για την κοινωνική θέση της γυναίκας ακόμα και για την αμφισβήτηση του δικαιώματος στη νόμιμη και ασφαλή άμβλωση. Πλασάρει ως δήθεν προοδευτικό την εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος. Αναπαράγει σάπιες αξίες που οδηγούν στην κακοποίηση, ακόμα και τη δολοφονία γυναικών.

Παλεύουμε απάλάντευτα ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και τις αιτίες που τον γεννούν

Σε κάθε γωνία του πλανήτη ξεφυτρώνουν πολεμικά σφαγεία για τους λαούς. Οξύνονται οι ανταγωνισμοί για τη μεγαλύτερη κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Φουντώνει η αναμέτρηση μεταξύ ΗΠΑ και Κίνας και των συμμάχων τους.

Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις των κρατών-μελών βάζουν «κόφτη» στις κοινωνικές δαπάνες, για να ενισχύσουν τις πολεμικές. Την ξέφρενη κούρσα της πολεμικής προετοιμασίας και των εξοπλισμών, την πληρώνουμε πολύ ακριβά εμείς οι γυναίκες και οι οικογένειές μας

**Δεν ανεχόμαστε
τα παιδιά μας να γίνουν κρέας
στα κανόνια τους**

Με ευθύνη όλων των κυβερνήσεων, έχουν μετατρέψει τη χώρα μας σε μια απέραντη ΝΑΤΟϊκή βάση. Βάζοντας το λαό μας στο στόχαστρο. Στέλνουν ένοπλες δυνάμεις σε αποστολές έξω από τα σύνορα που καμία σχέση δεν έχουν με την υπεράσπιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας.

**Αρνούμαστε να μπούμε στο μάτι του κυκλώνα
των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών
και της πολεμικής προετοιμασίας**

Με την «εθελοντική» στράτευση των γυναικών, που θα εξελιχθεί σε υποχρεωτική, επιδιώκουν ξεδιάντροπα, στο όνομα της «γυναικείας συμμετοχής» να νομιμοποιήσουν στη λαϊκή συνείδηση τα ματωμένα ιμπεριαλιστικά τους σχέδια. Ενώ θέλουν και την ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων με νέο δυναμικό, και μάλιστα με «ειδικά καθήκοντα».

Δεν δεχόμαστε να θέσουμε τα χέρια και τις γνώσεις μας στην πολεμική μηχανή, για «να σκοτώνονται οι λαοί γι' αφέντη το φαί».

Σύσκεψη για κοινή δράση της ΟΓΕ με εργατική σωματεία

Στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε στις 25 Φλεβάρη σύσκεψη της ΟΓΕ με εργατικά σωματεία και συγκεκριμένα τον Σύλλογο Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας, το Συνδικάτο Επισιτισμού – Τουρισμού Ξενοδοχείων Αττικής, το ΣΕΤΗΠ, το Συνδικάτο Φαρμάκου -Καλλυντικού Αττικής, Πειραιά και Νήσων, το Συνδικάτο Γάλακτος -Τροφίμων – Ποτών Αττικής και Νήσων, το Σωματείο Εργαζομένων VODAFONE 360CONNECT, το Σωματείο Εργαζομένων NOKIA, το Σωματείο Εργαζομένων MITEL NETWORKS για να συζητήσουν και να οργανώσουν τις κοινές τους πρωτοβουλίες μπροστά και στην Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας.

Η συζήτηση ανέδειξε πλευρές των ιδιαίτερων προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες εργαζόμενες στους κλάδους που δραστηριοποιούνται τα εργατικά σωματεία που συμμετείχαν στη σύσκεψη. Τονίστηκαν οι επιπτώσεις στη ζωή των γυναικών από την απουσία προστασίας της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού, καθώς και μέτρων υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς. Στο φόντο της συνολικής επίθεσης που δέχεται η εργαζόμενη γυναίκα σε κάθε πλευρά της ζωής της, τα προβλήματα αυτά επιδρούν στην συμμετοχή τους στην κοινωνική, συνδικαλιστική δράση.

Αναδείχθηκε η σημασία της κοινής δράσης της ΟΓΕ με τα εργατικά σωματεία που θα έχει συνέχεια και διάρκεια. Αυτή η κοινή δράση μπορεί να ανοίξει δυνατότητες και δρόμους για την ενίσχυση της γυναικείας συμμετοχής και δράσης στο εργατικό κίνημα, στο ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα.

Οι εκπρόσωποι της ΟΓΕ και των σωματείων συμφώνησαν στην ανάγκη η κοινή τους πάλη να φωτίζει την αιτία της γυναικείας ανισοτιμίας, που βαθαίνει σήμερα παίρνοντας σύγχρονες μορφές και να προβάλλει ταυτόχρονα τις κοινές τους διεκδικήσεις που αποτελούν προϋπόθεση για τη γυναικεία ισοτιμία και χειραφέτηση.

Σ' αυτήν την κατεύθυνση αποφάσισαν το επόμενο διάστημα να βρεθούν μαζί σε χώρους δουλειάς, να οργανώσουν από κοινού εξορμήσεις, μικρές συζητήσεις ή εκδηλώσεις. Την Κυριακή 8 Μάρτη στις 5.30 μμ οργάνωσαν από κοινού εκδήλωση – ημερίδα στο Πάντειο Παν/μιο με θέμα: «**Δυναμώνουμε τον αγώνα για προστασία της εργαζόμενης γυναίκας και μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς ενάντια στην εντατικοποίηση**». Τη Δευτέρα 9/3 στις 6.00 μμ πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας στο Υπ. Εργασίας για να επιδοθεί σχετικό ψήφισμα με κοινό πλαίσιο αιτημάτων για την προστασία της εργαζόμενης γυναίκας.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ-ΗΜΕΡΙΔΑ

8 Μάρτη 2026

«Δυναμώνουμε τον αγώνα για προστασία της εργαζόμενης γυναίκας και μέτρα υγείας & ασφάλειας στους χώρους δουλειάς ενάντια στην εντατικοποίηση»

Κυριακή 8 Μάρτη 2026 στις 17:30
Πάντειο Πανεπιστήμιο

Αμφιθέατρο «Σάκη Καράγιωργα II» (Λεωφ. Συγγρού 136)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (ΟΓΕ)

Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας | Συνδικάτο Επισιτισμού – Τουρισμού Ξενοδοχείων Αττικής | ΣΕΤΗΠ
Συνδικάτο Φαρμάκου – Καλλυντικού Αττικής | Συνδικάτο Γάλακτος – Τροφίμων – Ποτών Αττικής και Νήσων

Κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης ομάδα παιδαγωγών θα συμβάλλουν στην δημιουργική απασχόληση των παιδιών.

8 Μάρτη 2026

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΓΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Δυναμώνουμε τον αγώνα για προστασία της εργαζόμενης γυναίκας και μέτρα υγείας & ασφάλειας στους χώρους δουλειάς ενάντια στην εντατικοποίηση

Με αυτό το θέμα διοργανώθηκε εκδήλωση – ημερίδα που διοργάνωσε η ΟΓΕ και εργατικά σωματεία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, με αφορμή την 8η Μάρτη, Παγκόσμια Μέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας.

Πλήθος γυναικών όλων των ηλικιών ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας και γέμισαν το αμφιθέατρο, παρακολουθώντας με αμείωτο ενδιαφέρον τις ομιλίες, που φωτίσαν το δρόμο της οργάνωσης και του αγώνα της εργαζόμενης γυναίκας στο σήμερα.

Στην εκδήλωση μίλησαν η **Χριστίνα Σκαλούμπακα**, πρόεδρος της ΟΓΕ, η **Κωνσταντίνα Τσότρα**, μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ, η **Γεωργία Νέρη**, μέλος του ΔΣ του Συλλόγου Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας, η **Μαρία Καπελλάκη**, γενική γραμματέας του Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής Αττικής, η **Χρύσα Καλομοίρη**, μέλος του ΔΣ του Συνδικάτου Φάρμακου Αττικής, η **Αντιγόνη Μαυρομάτη**, γενική γραμματέας του Συνδικάτου Επισιτισμού – Τουρισμού Αττικής και η **Κατερίνα Σαββίδη**, γενική γραμματέας του Συνδικάτου Γάλακτος – Τροφίμων – Ποτών.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ ΟΜΙΛΙΕΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΙΔΑΣ:

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΣΚΑΛΟΥΜΠΑΚΑ

Καλησπέρα σας φίλες και φίλοι

Η ΟΓΕ χαιρετίζει όλες τις γυναίκες αγωνίστριες της ζωής στις οποίες είναι αφιερωμένη η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, όλες τις εργαζόμενες, τις αυτοαπασχολούμενες της πόλης και τις αγρότισσες, τις φοιτήτριες, τις συνταξιούχους, τις μετανάστριες και πρόσφυγες, τις νέες μητέρες.

Η σκέψη και η καρδιά μας όμως **σήμερα** βρίσκεται στις γυναίκες που ζουν τη βαρβαρότητα του πολέμου. Σ' αυτές τις γυναίκες που με τα παιδιά στην αγκαλιά ψάχνουν καταφύγιο για να σωθούν από τους βομβαρδισμούς ή εγκαταλείπουν τα σπίτια τους απελπισμένες και γεμάτες ανασφάλεια από τη φρίκη του πολέμου.

Είμαστε στο πλευρό των λαών που βιώνουν τη ραγδαία κλιμάκωση της

ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης που αυτή τη στιγμή έχει φουντώσει τις πολεμικές φλόγες στη Μέση Ανατολή, στη σκιά της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-Κίνας για την πρωτοκαθεδρία. Μια αντι-

παράθεση που μπορεί να εξελιχθεί σε θρυαλλίδα γενίκευσης του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Εμείς οι γυναίκες του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος τιμάμε την Παγκόσμια Μέρα της Γυναίκας και ξεσηκώνομαστε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την εμνηλοκή της χώρας μας σ' αυτόν. Ο πόλεμος έχει αιτία, τα συμφέροντα, την κερδοφορία και τους ανταγωνισμούς των ισχυρών. Μόνο λοιπόν αν την ξεριζώσουμε αυτήν την αιτία θα μπορέσουν τα παιδιά μας να ζήσουν με αξιοπρέπεια, απολαμβάνοντας τους καρπούς του μόχθου τους και τις μεγάλες δυνατότητες της τεχνολογίας του 21ου αιώνα. Γι' αυτό κηρύσσουμε τον πόλεμο ενάντια σ' αυτούς που τον γεννούν, σ' αυτούς που τον σπέρνουν.

Ειδικά σήμερα που το ενδεχόμενο

ενός Γ' Παγκοσμίου Πολέμου είναι πιο κοντινό από ποτέ και οι ανταγωνισμοί των ισχυρών έχουν χτυπήσει «κόκκινο», η δράση των γυναικών, η δράση των μανάδων έχει σημασία για τη ζωή μας και για το μέλλον των παιδιών μας.

Ξεσκεπάζουμε λοιπόν τα άθλια προσχήματά τους: Κόπτονται οι κύριοι της κυβέρνησης και της βολικής αντιπολίτευσης για το θεοκρατικό καθεστώς του Ιράν που στρέφεται κατά των δικαιωμάτων των γυναικών, όπως πράγματι συμβαίνει, αλλά τίποτα δεν μπορεί να κρύψει ότι αυτά είναι προφάσεις, την ώρα που οι επιτιθέμενοι είναι σύμμαχοι με άλλα αντίστοιχα αυταρχικά καθεστώτα, όπως της Σαουδικής Αραβίας και της Συρίας, την ώρα που οι Αμερικανοισραηλινοί βομβαρδίζουν και σκοτώνουν 170 μαθήτριες σε σχολείο του Ιράν.

Δεν θα ανεχτούμε την προπαγάνδα περί «κουλτούρας των φέρετρων» για να μας κλείσουν το στόμα για τους τεράστιους κινδύνους να γίνουν τα παιδιά μας κρέας για τα κανόνια τους.

Δυναμώνουμε τον αγώνα για να μην είναι η χώρα μας πολεμικό ορμητήριο που σπέρνει το θάνατο σε άλλους λαούς, ούτε να γίνεται στόχος αντιποίνων. Απαιτούμε να κλείσουν ΤΩΡΑ όλες οι στρατιωτικές βάσεις που είναι σπαρμένες από την Κρήτη έως τον Έβρο, να σταματήσει κάθε στήριξη στους Αμερικανοισραηλινούς με λιμάνια, αεροδρόμια και άλλες υποδομές, να επιστρέψουν όλες οι φρεγάτες και τα F16 που βρίσκονται στην Ανατολική Μεσόγειο και την Ερυθρά Θάλασσα, να ανακληθεί η πυροβολαρχία «Patriot» από τη Σαουδική Αραβία. Να μην τους αφήσουμε να στείλουν ελληνικό στρατό στη Γάζα.

Πολεμάμε κάθε προσπάθεια στράτευσης των γυναικών στα ματωμένα σχέδια τους, που έχει διπλό στόχο : από τη μία την ένταξη νέων δυνάμεων στις ένοπλες δυνάμεις και από την άλλη τον εξωραϊσμό των εγκλημάτων τους και τη νομιμοποίησή τους στη συνείδηση του λαού, στο όνομα της γυναικείας συμμετοχής. Δεν δεχόμαστε αυτή η συμμετοχή να προβάλλεται ως στοιχείο «προοδευτικότητας», «χειραφέτησης» και «ισοτιμίας» των γυναικών, ενώ καθημερινά με τις πολιτικές ΕΕ και κυβερνήσεων επιδεινώνονται οι όροι εργασίας, μόρφωσης και ζωής των νέων γυναικών. Δεν δεχόμαστε να θέσουμε τα χέρια και τις γνώσεις μας στην πολεμική μηχανή, για «να σκοτώνονται οι λαοί για τ' αφέντη το φαί».

Δυναμώνουμε την αλληλεγγύη μας στις γυναίκες και τους λαούς που βιώνουν τις συνέπειες των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων, όπως της Κούβας από τις ΗΠΑ, αλλά και στις γυναίκες πρόσφυγες και τα παιδιά τους, που είναι θύματα της πολιτικής ΕΕ και κυβερνήσεων που έχουν μετατρέψει τη Μεσόγειο και το Αιγαίο σε «υγρό τάφο».

Φίλες και φίλοι

Συναγωνιστές και συναγωνίστριες

Η ΟΓΕ τιμά τη φετινή 8η Μάρτη Παγκόσμια Ημέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας σημαίνοντας την απερίθωτη αντεπίθεση στον πόλεμο που έχουν κηρύξει το κράτος της εκμετάλλευσης, οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι, οι

Σταθερή εργασία

με
πλήρη εργασιακά
και
ασφαλιστικά
δικαιώματα.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ιμπεριαλιστικές ενώσεις, όπως η ΕΕ και το ΝΑΤΟ, σε κάθε πλευρά της ζωής των γυναικών της βιοπάλης. Συγκρούμαστε με όλες τις μορφές της βίας που βιώνουν οι γυναίκες σε κάθε πλευρά της ζωής τους.

Εξάλλου στην κοινωνία της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο έτσι κι αλλιώς ο πόλεμος βρίσκεται παντού. Οι πόλεμοι με βόμβες και πυραύλους είναι η προέκταση των άλλων καθημερινών πολέμων. Οι εκμεταλλευτές του μόχθου μας τους διεξάγουν και με τάνκερ και με εφαρμογές Τεχνητής Νοημοσύνης, και με 13ωρα και με βομβαρδιστικά. Και με νεκρούς στα πεδία των μαχών, και με νεκρούς εργάτες στις «αρένες του θανάτου» της εργοδοσίας.

Το έγκλημα στη Βιολάντα που σκότωσε τις 5 εργάτριες μανάδες έφερε στο προσκήνιο την εργοδοτική βία που στάζει αίμα. Τη βία που αφήνει μισολιπόθυμες τις καμαριέρες στα ξενοδοχεία που τις αναγκάζουν να καθαρίζουν 20 και 30 δωμάτια τη μέρα, τη βία των ατελείωτων ωραρίων στο εμπόριο που σπάει τα ρεκόρ των αντοχών των εμποροϋπαλλήλων, τη βία της τηλεργασίας που διαλύει την προσωπική και οικογενειακή ζωή, ενώ καταργεί άδειες και αργίες, τη βία των κυλιόμενων ωραρίων στο φαρμακοβιομηχανία και των ασήκωτων βαρών που οδηγεί σε μυοσκελετικά, καρδιαγγειακά μέχρι και προβλήματα γονιμότητας, τη βία της δουλειάς μέσα σε υγρούς, παγωμένους ή αποπνικτικούς χώρους ή σε θερμοκρασίες των 50 βαθμών στις βιομηχανίες τροφίμων – ποτών, τη βία της απουσίας ούτε καν της τυπικής παροχής Μέσων Προστασίας στις εργαζόμενες με μπλοκάκι.

Η εργοδοτική βία και τρομοκρατία μ' όλες τις μορφές συμπληρώνεται με την εντατικοποίηση της εργασίας που συμπαραλιάζει την ψυχική και σωματική υγεία των γυναικών.

Η επιβάρυνση της υγείας των εργαζομένων γυναικών από χημικούς, φυσικούς, βιολογικούς ή οργανωτικούς παράγοντες επαγγελματικού κινδύνου δεν είναι αναπόφευκτη ούτε μπορεί να είναι ατομική ευθύνη των εργαζόμενων γυναικών. Είναι ευθύνη των εργοδοτών. Αυτοί λοιπόν, δεν παίρνουν τα αναγκαία αποτελεσματικά μέτρα προστασίας της υγείας και της ασφάλειας γιατί τα θεωρούν κόστος, εμπόδιο για την ανταγωνιστικότητα και την αύξηση της κερδοφορίας τους.

Την ίδια στιγμή στους χώρους εργασίας υπάρχουν βλαπτικοί παράγοντες που επιδρούν στην αναπαραγωγική υγεία των γυναικών σε όλα τα στάδια της, από τη δυνατότητα σύλληψης, την εγκυμοσύνη, τον τοκετό, ως το θηλασμό και τη λοχεία. Κι όμως οι εργαζόμενες προτρέπονται να κάνουν κρυσουστήρηση των ωαρίων για να αποφασίσουν οι ίδιοι πότε και αν θα γίνουν μητέρες.

Το αντεργατικό νομοθετικό οπλοστάσιο που έχουν στήσει και στηρίζει όλες οι κυβερνήσεις με βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ, έτσι ώστε να γίνουν πιο φθηνές και ευέλικτες οι εργαζόμενες για τους επιχειρηματίες, έρχεται να πολλαπλασιάσει τους κινδύνους για την υγεία και την ασφάλειά τους. Οι ελαστικές σχέσεις και τα ωράρια εργασίας, οι υπεργολαβίες, οι ενοικιαζόμενες, η μαθητεία είναι παράγοντες που είναι συνδεδεμένοι με την επιβάρυνση της υγείας, την αύξηση των δεικτών συχνότητας και βαρύτητας των εργατικών ατυχημάτων και των επαγγελματικών ασθενειών. Πρόκειται για σχέσεις εργασίας που εξαφανίζουν τον ελεύθερο χρόνο και εντείνουν την ανασφάλεια των εργαζομένων, καθώς οι συμβάσεις εργασίας έχουν ημερομηνία λήξης και δεν διασφαλίζουν εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Επιπλέον με την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και την «ενεργό γήρανση» καταδικάζουν ηλικιωμένες εργαζόμενες σε ακόμα περισσότερα χρόνια

έκθεσης σε επαγγελματικούς κινδύνους. Ταυτόχρονα η κατάργηση των ΒΑΕ σημαίνει στην ουσία κατάργηση της ελάχιστης προστασίας από την πρόωγη φθορά και γήρανση εργαζομένων που δουλεύουν σε ιδιαίτερα κακές συνθήκες εργασίας.

Στο όνομα της «ισότητας των φύλων» και της «ίσης μεταχείρισης» η αντεργατική πολιτική ΕΕ και κυβερνήσεων εφαρμόζει αντιλαϊκά, αντιδραστικά μέτρα που πλήττουν ιδιαίτερα τις γυναίκες. Τη δεκαετία του 1990 καταργείται η απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας των γυναικών στη βιομηχανία, που αποτελούσε μια κατάκτηση του εργατικού και γυναικείου κινήματος για την προστασία του γυναικείου οργανισμού. Πλασάρεται ως «λύση» για την αύξηση του μισθού και τη φροντίδα της οικογένειας. Με την ίδια επιχειρηματολογία καταργήθηκε αργότερα η πενταετής διαφορά στην ηλικία συνταξιοδότησης ανδρών -γυναικών, ρύθμιση που αποτελούσε την ελάχιστη αναγνώριση των βιολογικών ιδιαιτεροτήτων και αναγκών των γυναικών και της κοινωνικής ανισοτιμίας.

Στο όνομα της «συμφιλίωσης επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής» όχι μόνο θεσμοθετείται η ζωή-λάστιχο για τις γυναίκες, αλλά μπαίνει στο ζύγι του κόστους για το κράτος και του οφέλους για τους επιχειρηματικούς ομίλους η ανάγκη των γυναικών και των οικογενειών τους για δημόσιες και δωρεάν δομές και υπηρεσίες πρόνοιας, προσχολικής αγωγής, δημιουργικής απασχόλησης για τα παιδιά, φροντίδας των ηλικιωμένων, των ΑμεΑ, των χρονίως πασχόντων.

Πάνω λοιπόν στο έδαφος των αδιεξόδων και της ανασφάλειας που βιώνουν οι γυναίκες του καθημερινού μόχθου μαζί με την οργή και την αγανάκτηση που ξεχειλίζει για τα εγκλήματα του συστήματος της εκμετάλλευσης η δράση της ΟΓΕ και των Σ/Ο έρχεται να φωτίσει την αιτία των προβλημάτων τους και να οργανώσει τους αγώνες τους για να διεκδικήσουν μέτρα προστασίας του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας

Φίλες και Φίλοι

Οι αγώνες των εργατριών των προηγούμενων αιώνων που σήκωσαν το ανάστημά τους απέναντι στην εργοδοσία και το κράτος της, φωτίζουν και σήμερα την ανάγκη της οργάνωσης και πάλης των εργαζόμενων γυναικών. Για να αντιπαλέψουν την ανισοτιμία τους που ζει και βασιλεύει και συνδέεται με την ένταση της εργασιακής εκμετάλλευσης, με την απουσία μέτρων υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς όπως και προστασίας του γυναικείου οργανισμού και της μητρότητας, καθώς και με τα καθημερινά ατελείωτα «Τέμπη» που αντιμετωπίζουν σε κάθε πλευρά της ζωής τους, με την ακρίβεια, τους πλειστηριασμούς, τα πανάκριβα ενοίκια, τα δυσβάσταχτα βάρη λόγω της εμπορευματοποίησης των αναγκών της οικογένειας, την ανυπαρξία πρόληψης για Βιομηχανικά Ατυχήματα Μεγάλης Έκτασης, αντισεισμικής θωράκισης, αντιπλημμυρικών έργων, ασφαλών μεταφορών.

Αντλούμε δύναμη από τους μεγάλους γυναικείους εργα-

τικούς αγώνες που τιμάμε σήμερα, την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας που αναδεικνύουν την αξία της συλλογικής οργάνωσης και πάλης ενάντια στην αιτία που διαιωνίζει τη γυναικεία ανισοτιμία, τη βία της εκμετάλλευσης. Αυτό το μήνυμα στέλνουμε και στις γυναίκες που δεν έχουν κάνει ακόμα το αποφασιστικό βήμα να συμμετέχουν στο σωματείο τους, στο γυναικείο σύλλογο. Σ' αυτές στρέφουμε το βλέμμα και τις καλούμε να απομονώσουν τις σειρήνες του «ατομικού δρόμου» που είναι αδιέξοδος. Μέσα στη συλλογική δράση μπορούμε να βρούμε την δύναμη να παλέψουμε ενάντια στην πολιτική Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυβερνήσεων που τσακίζει τη ζωή μας και να διεκδικήσουμε όλα όσα έχουμε ανάγκη σήμερα.

Ο αγώνας μας έχει σημασία για τη ζωή και την προστασία μας γιατί όσο πιο αδύναμος είναι τόσο αυξάνεται η ένταση της αντεργατικής – αντιλαϊκής επίθεσης. Αντίστοιχα έχει σημασία και η κοινή δράση του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος με τα εργατικά σωματεία. Και αυτό μας ενδιαφέρει να σηματοδοτήσουμε και με τη σημερινή μας εκδήλωση. Στον κοινό αγωνιστικό μας βηματισμό πολλαπλασιάζεται η δύναμή μας. Μέσα σ' αυτό το βηματισμό μπορεί η εργαζόμενη γυναίκα να βρει τη δύναμη να αποκρούσει στρεβλές αντιλήψεις, προκαταλήψεις, βίαιες συμπεριφορές και να αλλάξει τη ζωή της μαχόμενη.

Η άνοδος της γυναικείας συμμετοχής τους εργατικούς-λαϊκούς αγώνες είναι η δική μας απάντηση στην πολιτική «περί συμμετοχής των γυναικών στα ΚΛΑ». Έχει αποδει-

χθεί βέβαια ότι όχι μόνο δεν αποτελεί τεκμήριο φιλολαϊκής πολιτικής η συμμετοχή γυναικών σε κυβερνήσεις και ιμπεριαλιστικές ενώσεις, αλλά επιπλέον αξιοποιείται για να προωθηθούν τα πιο αντιδραστικά μέτρα ακόμα και κατά των γυναικών. Αντίστοιχα τα φεμινιστικά καλέσματα για αγώνα των γυναικών ενάντια στην «πατριαρχία» και στους «άνδρες καταπιεστές» αξιοποιούνται για να χάσουν οι γυναίκες από τα μάτια τους το καθοριστικό στοιχείο που διαιωνίζει τη γυναικεία ανισοτιμία, δηλαδή την ταξική εκμετάλλευση. Επίσης η προβολή της εξάλειψης των διακρίσεων και της βίας κατά των γυναικών ως ένα από τα ζητούμενα της «συμπεριληπτικότητας» στοχεύει σε μια επίπλαστη και βολική «κοινωνική συνοχή» που επιδιώκει να κρύψει ότι πίσω από την τυπική ισότητα στο νόμο κρύβεται η ταξική ανισότητα και αναπαράγεται η γυναικεία ανισοτιμία με νέες μορφές.

Φίλες και φίλοι

Αυτοί που κάνουν κουμάντο στην οικονομία, οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι κυβερνήσεις και οι διεθνείς οργανισμοί, όπως η ΕΕ, που τους υπηρετούν, θέλουν να παραιτηθούμε από τη διεκδίκηση των σύγχρονων αναγκών μας. Αξιοποιούν κάθε μέσο για να μας πείσουν: τη χειραγώγηση αλλά και τη βία, τον αποπροσανατολισμό αλλά και την τρομοκρατία.

Δε θα τους περάσει. Γιατί το κίνητρο μας να ζήσουμε μια ζωή όπως αξίζει σε μας και τα παιδιά μας είναι το πιο ισχυρό όπλο. Για μας οδηγός είναι οι σύγχρονες ανάγκες μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ

Εκ μέρους του Συνδικάτου εργαζομένων Επισιτισμού Τουρισμού και Ξενοδοχείων του Ν. Αττικής, θα ήθελα πρώτα από όλα να ευχαριστήσω τους γυναικείους συλλόγους της ΟΓΕ και την ΟΓΕ κεντρικά, για την ουσιαστική σχέση που έχουμε αναπτύξει και μας έχει ανοίξει δρόμους για κοινές δράσεις, όχι μόνο επετειακά μπροστά σε κάθε 8η Μάρτη, αλλά μπροστά σε κάθε πρόβλημα γυναικείας ανισοτιμίας, καταπίεσης, βίας και εκμετάλλευσης. Σε κάθε μας προσπάθεια ο στόχος είναι να μπορέσει η φωνή του γυναικείου ριζοσπαστικού κινήματος να ενώνεται με τη φωνή του Συνδικάτου μας για να μεταφέρουμε το ελπιδοφόρο μήνυμα του συλλογικού αγώνα, να εμπνεύσουμε τις γυναίκες του κλάδου, να εκπαιδεύσουμε τις νέες εργαζόμενες στην αναγκαιότητα της διεκδίκησης μέσα από τα σωματεία τους αλλά και τους

γυναικείους συλλόγους, να ενισχύσουμε τη συμμετοχή των γυναικών στην ταξική πάλη αλλά και την ανάδειξή τους στα όργανα του κινήματος.

Αγαπητές συναγωνίστριες της ΟΓΕ, πάντα ανταποκρίνεστε σε κάθε αγωνιστικό κάλεσμα στον κλάδο μας-να θυμηθούμε τη στήριξή σας στον

αγώνα που δώσαμε στο Ledra ένα ολόκληρο χρόνο, στο Avenue εδώ παρακάτω στη Συγγρού, με τις παρενοχλήσεις του διευθυντή, στο κλείσιμο του Hilton ή τις δεκάδες περιπτώσεις απολύσεων μανάδων, εγκύων και πρωτοπόρων γυναικών.

Σε έναν κλάδο που στην πλειοψηφία τους εργάζονται γυναίκες στις πιο νευραλγικές, παραγωγικές και σκληρές ειδικότητες, καμαριέρες, καθαρίστριες, λαντζέρες, μαγείρισσες, σερβιτόρες, σε έναν κλάδο που έχει τεράστια σημασία επειδή αποτελεί την ατμομηχανή της ελληνικής οικονομίας, όπως συνηθίζεται να ακούμε, μια υπερταχεία δηλαδή κερδών, ένα intercity που μας χρησιμοποιεί ως φθηνότερο καύσιμο και δημιουργεί καθημερινά εργασιακά Τέμπη στις ράγες της εντατικοποίησης και των εξαντλητικών βαρδιών. Τη βαριά βιομηχανία της χώρας, όπως προκλητι-

κά μας διαφημίζουν, με εκατοντάδες εν δυνάμει Βιολάντες σε επιχειρήσεις του τουρισμού, πολυτελή ξενοδοχεία και τεράστιες αλυσίδες εστίασης, επιχειρήσεις «πρότυπα» που για να αυξήσουν τα κέρδη τους έχουν ελλειπή μέτρα υγείας και ασφάλειας και που οι ανύπαρκτοι ελεγκτικοί μηχανισμοί του κράτους τους επιτρέπουν να δρουν ανεξέλεγκτα.

Σε αυτή την επιτυχημένη συνταγή της τουριστικής κερδοφορίας που προβάλλεται με κάθε ευκαιρία ως «θαύμα» βρίσκεται ο δικός μας εφιάλτης! Γιατί αυτή τη συνταγή τη γεύονται και την απολαμβάνουν μια χούφτα εργοδότες, ενώ εμείς που τη δημιουργούμε, που παράγουμε τα δις προσπαθούμε να ξεγελάσουμε την πείνα μας με τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι τους... 30€ στο βασικό μας, όχι καθαρά, ήταν η αύξηση για τους ξενοδοχοϋπαλλήλους της χώρας, για να μην μιλήσουμε για την εστίαση που είναι χωρίς σύμβαση. Σε αυτή τη συνταγή βασικό συστατικό είναι η εργοδοτική βία που χρησιμοποιείται σε πολλές και διαφορετικές μορφές. Είναι η βία της ανασφάλειας, της εποχικότητας, της ομηρίας των συμβάσεων και της εργολαβικής απασχόλησης, που πάει παρέα με την τρομοκρατία της μη ανανέωσης, της στέρησης του μεροκάματου, για να σου κοπεί ο αέρας και να μη βγάζεις άχνα αντίδρασης και διεκδίκησης. Είναι η βία των κακοποιητικών συμπεριφορών, της απαξίωσης για τη δουλειά σου, της υποτίμησης. Είναι η βία να σακατεύεις με επικίνδυνη κόπωση και αντίξοες συνθήκες που μπορεί να σε οδηγήσουν σε ένα ατύχημα ή στο να κουβαλάς επαγγελματικές ασθένειες, που σημειωτέον δεν αναγνωρίζονται! Είναι η βία της δουλειάς σε 2 και 3 πόστα, των αλλαγών στο πρόγραμμα, των κομμένων ρεπό που δεν σου επιτρέπουν να ανταποκριθείς στους πολυπλόκους ρόλους που μας έχει φορτώσει αυτό το σύστημα.

Να φεύγεις δηλαδή παραπατώντας από τη βάρδια και να έχεις ακούσει «όποια δεν σηκώνει παραμάνα – εκείνον τον τεράστιο δίσκο με τα άπλυτα – να αλλάξει επάγγελμα». Να είσαι ημιλιπόθυμη μετά από 16 δωμάτια και να σου λέει η προϊσταμένη, γυναίκα και η ίδια, να γονατίσεις για να καθαρίσεις καλύτερα τη γωνία του μπάνιου. Να καίγεις στη φωτιά της κουζίνας και να μη φεύγεις γιατί δεν βγαίνει η δουλειά. Να θέλεις να σχολάσεις στην ώρα σου, για να παραλάβεις τα παιδιά σου και να σου λένε – δε γίνεται, έτσι είναι η δουλειά μας, απρόβλεπτη. Να περιμένεις πάνω από το τηλέφωνο για ένα μεροκάματο και φεύγοντας να σε αναγκάζουν σε ταπεινωτικό έλεγχο της τσάντας σου (για να συνηθίζουμε φαίνεται και τους ελέγχους της αστυνομίας που εντείνονται το τελευταίο διάστημα στις κινητοποιήσεις μας). Να μη βρίσκεις δουλειά, ενώ έχεις εμπειρία και εκπαίδευση, επειδή είσαι 50. Να σου τάζουν ευκαιρίες ανέλιξης αρκεί να μην μπλέξεις με το σωματείο!

Αυτή λοιπόν η βία δεν αντιμετωπίζεται από τους κάθε λογής προστάτες της κερδοφορίας και αυτού του βάρβαρου συστήματος, των κυβερνήσεων και όλων των αστικών κομμάτων, που μας αραδιάζουν παραμύθια για ισότιμη συμμετοχή των γυναικών σε καίριες θέσεις, στα κέντρα λήψης αποφάσεων. Έβλεπα για μεγάλο διάστημα στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, εδώ πιο πάνω, στο πα-

Απαιτούμε

σταθερή εργασία

με σταθερό ωράριο

7ωρο

5ήμερο

35ωρο

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

λιό Fix, φωτισμένο το μήνυμα «what if the women ruled the world» και δεν σας κρύβω μου ανέβαινε το αίμα στο κεφάλι, σκεπτόμενη τη θάσσερ, τη Μέρκελ, τη Λαγκάρντ, την Κεραμέως, τη Στρατινάκη! Αυτών που μας αραδιάζουν παραμύθια για υποχρεωτικά πρωτόκολλα πρόληψης και αντιμετώπισης της βίας στις επιχειρήσεις, πρωτόκολλα που διαχειρίζονται οι ίδιοι που είτε είναι καταγγελλόμενοι είτε δημιουργούν πρόσφορο έδαφος για την καλλιέργειά τους. Τόσα παραμύθια, την ίδια ώρα που έχουν καταργήσει τα βαρέα, μας έχουν αυξήσει τα όρια συνταξιοδότησης, μας στέρησαν το Εφάπαξ στην 20ετία και μας ψεκάζουν χημικά σε κάθε κινητοποίηση!

Συναγωνίστριες, όσο οι όροι της δουλειάς και της ζωής μας επιδεινώνονται, τόσο περισσότερο οι γυναίκες θα δυσκολεύονται να απεγκλωβιστούν και από βίαιες, παθογόνες προσωπικές σχέσεις, γιατί θύματα είναι κυρίως γυναίκες ευάλωτες, άνεργες, οικονομικά εξαρτημένες και κοινωνικά αποκλεισμένες. Αλλά και όσο απορροφάται η γυναίκα από τα προβλήματα της επιβίωσης και μόνο, τόσο περισσότερο προσπλώνεται στη δική της προσωπική εμπειρία και περιορίζει την κρίση της, εγκλωβίζεται, απογοητεύεται και βυθίζεται σε ψυχολογικά προβλήματα. Εμείς λέμε «Καμία μόνη». Εμείς επιλέγουμε τη γενναία συμμετοχή μας στα σωματεία και τους γυναικείους συλλόγους, το φως της συναδελφικότητας, της αλληλεγγύης και της συλλογικής διεκδίκησης. Το φωνάζουμε αυτό δυνατά και στα νέα κορίτσια που έρχονται αντιμέτωπα με αντιεπιστημονικές θεωρίες

που διδάσκονται και εδώ, κυρίως εδώ στο Πάντειο. Θεωρίες στις οποίες εντέχνως μπερδεύονται η αυτοδιάθεση, η διαφορετικότητα, η συμπερίληψη, ο δικαιωτισμός με την έννοια της ελευθερίας και επιδιώκουν μέσα από τον αποπροσανατολισμό να επικρατήσει στη συνείδηση και τον τρόπο ζωής τους, η ατομική επιλογή, η ατομική διαπραγμάτευση, η ατομική ευθύνη αλλά και να τεθούν υπό αμφισβήτηση ακόμα περισσότερα δικαιώματα της προστασίας της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού.

Τιμάμε τη φετινή Παγκόσμια Ημέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας με το βλέμμα στραμμένο στη φωτιά του ιμπεριαλιστικού πολέμου που απλώνεται στη Μέση Ανατολή και την Ανατολική Μεσόγειο και που βαθιάει την εμπλοκή της χώρας μας. Πίσω από τα όποια προσχήματα δεν μπορούν να κρύψουν τους πραγματικούς σχεδιασμούς τους. Όχι! Δεν θα αποκτήσουμε κουλτούρα για φέρετρα σκεπασμένα με τη σημαία των εκμεταλλευτών μας, ντόπιων και ξένων. Ήδη άρχισαν οι κλάψες των ξενοδόχων για ακυ-

ρώσεις... Άλλοι από αυτούς θαλασσοπνίγουν γυναίκες και παιδιά, πρόσφυγες και μετανάστες, για να μην πλήξουν το τουριστικό προφίλ των νησιών και άλλοι γράφουν σενάρια φιλανθρωπίας για τη χρησιμοποίηση αυτών των βασανισμένων συνανθρώπων μας, ως πάμφθηνο και χωρίς δικαιώματα προσωπικό.

Δυόμισι χιλιάδες χρόνια μετά την πρώτη Αντιγόνη του Σοφοκλή, η ανάγκη των καιρών για αντίσταση, για διεκδίκηση, για αμφισβήτηση αυτού του βάρβαρου συστήματος, με έφερε και μένα στο δρόμο του συλλογικού αγώνα, με το κεφάλι και τη γροθιά ψηλά... και έχω την απόλυτη πεποίθηση ότι θα υπάρξουν πολλές ακόμη Αντιγόνης, Ηλέκτρες, Μαρίες, Ελένες... μέχρι να πτηθεί οριστικά η εκμετάλλευση, ο πόλεμος, η φτώχεια, η αδικία... γιατί μπορεί οι γυναίκες να δυσκολεύονται διπλά και τριπλά να μπουν στον αγώνα, όταν όμως το αποφασίσουν είναι τρομερά ικανές και αλύγιστες. Αυτή είναι η κληρονομιά που πρέπει να αφήσουμε, αγαπητές συναγωνίστριες!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΝΕΡΗ

Συναγωνίστριες, συναδέλφισσες, συνάδελφοι,

Η φετινή 8η Μάρτη σφραγίζεται από τις ραγδαίες εξελίξεις στα μέτωπα του ιμπεριαλιστικού πολέμου στη Μέση Ανατολή, την Κύπρο, την Ουκρανία, τη Ρωσία, αλλά και τις απειλές για ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις των ΗΠΑ στην Κούβα, την στρατιωτική επέμβαση που πραγματοποιήθηκε στη Βενεζουέλα!

Όλος ο κόσμος είναι καζάνι που βράζει, οι λαοί ματώνουν για τα κέρδη μιας χούφτας παράσιτων και σε όλα αυτά η χώρα μας εμπλέκεται όλο και πιο επικίνδυνα, γι' αυτό η κυβέρνηση φέρνει τεράστιες ευθύνες παρά τα άθλια προσχήματα που επικαλείται!

Μετατρέπουμε την ανησυχία μας και την οργή μας για τις εξελίξεις σε απόφαση οργάνωσης και αγώνα ενάντια στα κέρδη που για αυτά σκοτώνονται οι λαοί! Γι' αυτά ματώνουμε καθημερινά κι εμείς σήμερα μέσα στους χώρους δουλειάς, γι' αυτά καθημερινά παίζουμε κορώνα γράμματα την ζωή μας μέσα στα σούπερ μάρκετ, τις αποθήκες, τα πολυκαταστήματα και τα eshop.

Για τα κέρδη τους έχει κατακερματιστεί το ωράριο για να είμαστε ακόμα πιο ευέλικτοι, ανά πάσα στιγμή

στη διάθεση του εργοδότη, έχει χαθεί κάθε έννοια ελεύθερου χρόνου, έχει καταργηθεί η εργασία σε πόστα και η απαίτηση είναι να είμαστε πολυεργαλεία. Τα μέτρα υγείας και ασφάλειας είναι για τα μάτια του κόσμου. Η εντατικοποίηση χτυπάει κόκκινο, με σώμα και ψυχή να τσακίζονται κάθε μέρα για να βγουν οι εργοδότες μας κερδισμένοι στον ανταγωνισμό και να πιαστούν οι πολυπόθητοι στόχοι τους. Ακόμα και η χρήση τεχνολογίας (αυτόματα ταμεία, έξυπνα ράφια, συστήματα λήψης παραγγελιών) αντί να απελευθερώνει από βαριές εργασίες και να μειώνει τον εργάσιμο χρόνο,

όταν γίνεται με γνώμονα το κέρδος οδηγεί σε μείωση προσωπικού και μεγαλύτερη εντατικοποίηση.

Κι αν αυτά τα βιώνουμε ήδη αλήθεια τι θα συμβεί σε ενδεχόμενο μεγαλύτερης πολεμικής απειλής ή σε ενδεχόμενο θερμού επεισοδίου; Όταν για παράδειγμα θα μας λένε στις αποθήκες των σούπερ μάρκετ ότι τώρα έχουμε πόλεμο ξεχάστε ότι ξέρατε. Κάτι που έχουμε ξανακούσει στα κάπιταλ κοντρόλ, στην πανδημία, στην έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία, πόσο μάλλον τώρα.

Συζητάμε σήμερα λίγες μέρες μετά τη συγκλονιστική πανελλαδική απεργία και τα συλλαλητήρια σε όλη τη χώρα για τα 3 χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη, που το σύνθημα τα κέρδη τους ή οι ζωές μας γίνεται συνεχώς και πιο επίκαιρο και μπαίνει σε περισσότερα χείλη εργαζομένων. Και οι εμπορούπάλληλοι έχουμε κάθε λόγο το σύνθημα αυτό να το βροντοφωνάζουμε.

Γιατί είμαστε ένας κλάδος που καταρχάς βιώνει όλες τις μορφές ευελιξίας, ημιαπασχόληση, όμερο, 3μερο, σπαστό, δουλειά την Κυριακή, βάρδιες από τις 5 το πρωί ως τις 11 το βράδυ, ακόμα και νυχτερινή εργασία όπως στις αποθήκες και τα dark

stores. Η πείρα από την ευέλικτη εργασία αποδεικνύει πως τα ακατάστατα ωράρια εργασίας, οι κυλιόμενες βάρδιες και ιδιαίτερα η νυχτερινή εργασία οδηγούν σε μια σειρά προβλημάτων υγείας. Μεταξύ αυτών καταγράφονται τα αυξημένα επίπεδα ψυχικών διαταραχών (αϋπνία, κατάθλιψη, άγχος, burnout κ.ά.), η εκδήλωση διάφορων μορφών καρκίνου, καρδιολογικά προβλήματα, προβλήματα στο πεπτικό σύστημα, προβλήματα αναπαραγωγής κ.ά. Η νυχτερινή εργασία έχει καταταχθεί στους πιθανά καρκινογόνους παράγοντες. Σε αντίστοιχα προβλήματα οδηγεί και η υπερωριακή απασχόληση λόγω αύξηση της κόπωσης.

Ο κίνδυνος εργατικού ατυχήματος είναι πολλαπλάσιος και για τους προσωρινά εργαζόμενους σε σχέση με τους μόνιμα απασχολούμενους, αλλά και για τους εργολαβικούς που εργάζονται συχνά σε πιο επίπονες δραστηριότητες και δεν έχουν ουσιαστική εκπαίδευση για τα θέματα Υγείας και Ασφάλειας, ακόμα και για χειρισμό μηχανημάτων, όπως παλετοφόρα, ακόμα και κλαρκ μετά και την απαράδεκτη κατάργηση της άδειας για μηχανήματα έως 2,5 τόνων ή για τον χειρισμό επαγγελματικών φούρνων στα sm. Ταυτόχρονα οι ελαστικές σχέσεις και τα μη σταθερά ωράρια εργασίας καθιστούν προβληματική τη δυνατότητα ουσιαστικής εκτίμησης του επαγγελματικού κινδύνου, αφού τα υφιστάμενα όρια έκθεσης των βλαπτικών παραγόντων του εργασιακού περιβάλλοντος βασίζονται σε 8ωρη έκθεση.

Οι γιατροί εργασίας και οι τεχνικοί ασφαλείας είναι για πολλούς εργαζόμενους άγνωστες λέξεις, τα σώματα επιθεώρησης εργασίας είναι τραγικά υποστελεχωμένα και μας δηλώνουν ότι δεν έχουν την δυνατότητα να πραγματοποιούν έλεγχο για κάθε εργατικό ατύχημα παρά μόνο για ακρωτηριασμό ή θάνατο. Αντίστοιχα κατά κανόνα οι εργοδότες επιδιώκουν να αποκρύψουν εργατικά ατυχήματα, στέλνοντας έκτακτα περιστατικά με ιδιωτικά μέσα στα νοσοκομεία με εντολή να μην πουν για ατύχημα στο χώρο δουλειάς.

Θα χρειαζόμασταν ίσως μέρες για να περιγράψουμε τους μικρούς και μεγάλους κινδύνους που αντιμετωπίζουμε καθημερινά, αλλά ας πούμε ενδεικτικά κάποια παραδείγματα.

Στα Lidl: συναδέλφισά μας έπαθε ηλεκτροπληξία από γυμνά καλώδια. Οι γυναίκες ξεφορτώνουν παλέτες μέσα

στην κατάψυξη στους – 22 βαθμούς. Την ίδια ώρα μπορεί να τους φωνάξουν στον φούρνο, με ότι μπορεί να συνεπάγεται η ακραία εναλλαγή θερμοκρασίας. Και από τον φούρνο στο ταμείο. Δηλαδή γίνονται μπαλάκι με το κερασάκι να είναι να παίρνουν για τα πάντα εντολές μέσω ακουστικού, δημιουργώντας τους τεράστιο άγχος αυξάνοντας ακόμα περισσότερο την πίεση δημιουργώντας ακόμα και κινδύνους για καρδιακά προβλήματα. Αντίστοιχα στις αποθήκες της επιχείρησης δεν υπάρχει εργαζόμενος που να μην έχει μυοσκελετικά, τα οποία εμφανίζονται ήδη από τους πρώτους μήνες, από τα βάρη που φτάνουν τους 10 τόνους τη βάρδια. Με τις γυναίκες να προτιμούν να δουλεύουν στα ψυγεία στους μηδέν βαθμούς γιατί είναι πιο ελαφριά τα κιβώτια με αποτέλεσμα να αντιμετωπίζουν πέραν των άλλων και γυναικολογικά προβλήματα από την έκθεση για ώρες σε πολύ χαμηλές θερμοκρασίες. Και εδώ η χρήση ακουστικού καθ' όλη τη διάρκεια της βάρδιας δημιουργεί από πονοκεφάλους μέχρι προβλήματα ακοής.

Στον ΑΒ: καρκινοπαθής συναδέλφισσα σε αβ μόλις ζήτησε άδεια χημειοθεραπείας απολύθηκε. Συνάδελφος μας πέθανε μετά από πτώση κιβωτίων στο κεφάλι του. Άλλος συνάδελφος υπέστη οξύ έμφραγμα εν ώρα εργασίας.

Εργαζόμενη έχασε την ζωή της εν ώρα εργασίας απο εγκεφαλικό και στα Market In.

Καρκινοπαθής και με άλλα σοβαρά προβλήματα υγείας στο The Mart του ομίλου Σκλαβενίτη απολύθηκε με τη δικαιολογία ότι δεν ήτα καλή στη δουλειά της.

Σε πολλά sm μια σειρά καταστάματα στεγάζονται σε ακατάλληλα κτίρια, χωρίς χώρους φορτοεκφόρτωσης, η οποία γίνεται στα πεζοδρόμια θέτοντας σε κίνδυνο εργαζόμενους, πελάτες και περαστικούς. Ακατάλληλες είναι και οι αποθήκες με τα εμπορεύματα να φράζουν σκάλες και εξόδους κινδύνου.

Στο Σκλαβενίτη συναδέλφισσες μας έπεσαν από σκάλες όταν έβαζαν προϊόντα στα ράφια με του υπευθύνους να προτείνουν σαν μέτρο ασφαλείας να ελέγχουν οι εργαζόμενοι αν είναι γερή η σκάλα.

Zara Κοραή, Ερμού και Bershka, - οι εργαζόμενοι τρέμουν με κάθε βροχή γιατί καλούνται να συνεχίζουν να δουλεύουν με πλημμυρισμένα υπόγεια και ασανσέρ, με καλώδια εκτεθειμένα στα νερά και με μόνο μέτρο προστασίας τους κουβάδες.

Σε περιόδους όπως black Friday και εκπτώσεις είχαμε καταγγελίες από χώρους όπως το παμπλικ και το πλαίσιο που τα εμπορεύματα στοιβάζονταν μέχρι και μέσα στις τουαλέτες.

Στον καύσωνα μετράμε λιποθυμίες μέχρι και θερμοπληξία, με τα ανύπαρκτα κλιματιστικά, ενώ δεν παρέχεται δωρεάν ούτε το νερό.

Σαν να μην φτάνουν όλα αυτά με την υποβάθμιση της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας δεν υπάρχουν κατάλληλα στελεχωμένα κέντρα υγείας για υποδοχή επειγόντων περιστατικών Σκεφτείτε ότι στην ανατολική αττική όπου υπάρχει το μεγαλύτερο αεροδρόμιο της χώρας, δύο λιμάνια, και 4 βιομηχανικές ζώνες δεν υπάρχει γενικό νοσοκομείο, κάτι

που αποτελεί πάγιο αίτημα των σωματείων και φορέων της περιοχής. Για αυτό ιδιαίτερα σε πολύ μεγάλους χώρους εργασίας όπως πολυκαταστήματα και αποθήκες θα έπρεπε να υπάρχει μόνιμη παρουσία γιατρού εργασίας και κινητής μονάδας πρώτων βοηθειών.

Για όλα τα παραπάνω είναι σχεδόν καθημερινές οι παρεμβάσεις του σωματείου μας, η σύγκρουση με την εργοδοσία του κλάδου και σε πολλές περιπτώσεις η κοινή μας δράση με την ΟΓΕ. Γιατί δεν μπορεί να είναι κανονικότητα να μην ξέρουμε πότε, πώς και αν θα επιστρέψουμε κάθε μέρα από τη δουλειά. Ούτε είναι κανονικότητα να βγάζουμε την βάρδια με παυσίπονα, αντιφλεγμονώδη και ηρεμιστικά, με νάρθηκες και κολάρα. Για να ταρακουνήσουμε αυτές τις εργαζόμενες που έχουν τόσο πολύ συνηθίσει να δουλεύουν σε αυτές τις συνθήκες που αγνοούν ή υποτιμούν τους κινδύνους που ελλοχεύουν. Που η εργοδοσία προσπαθεί να τις πείσει ότι τα πάντα είναι ατομική τους ευθύνη. Γιατί η προστασία της υγείας και της ζωής μας είναι πρώτα και κύρια δική μας υπόθεση.

Και αν κάτι μπορεί να εμπνεύσει και να μαχητικοποιήσει είναι το δυνάμωμα των διεκδικήσεων για κάθε σύγχρονη ανάγκη μας, για μέτρα υγείας και ασφάλειας που να μας επιτρέπουν να πηγαίνουμε στην δουλειά μας υγιείς και να επιστρέφουμε υγιείς.

Με αιτήματα διαμορφωμένα μέσα από την ζωή, όχι μόνο από τις διοικήσεις των σωματείων, αλλά και μέσα από πλατιά συζήτηση με τις εργαζόμενες. Δυναμώνοντας τις πρωτοβουλίες για υπογραφή κλαδικής και επιχειρησιακών συμβάσεων που να κατοχυρώνουν όλα όσα συζητάμε σή-

μερα. Για αυξήσεις στους μισθούς, μείωση του εργάσιμου χρόνου, σταθερά προγράμματα εργασίας, νομοθετική κατοχύρωση της Κυριακάτικης αργίας, καθορισμό πόστων, ουσιαστικά μέτρα προστασίας της υγείας και ασφάλειας και προστασίας της μητρότητας, απαγόρευση των απολύσεων εγκύων, μείωση του ορίου συνταξιοδότησης.

Τώρα είναι η ώρα για αντεπίθεση κόντρα σε κυβέρνηση - ΕΕ - εργοδοσία. Τώρα που είναι πιο άμεσο από ποτέ το να μην γίνουμε εμείς και τα παιδιά μας θυσία για τα κέρδη τους.

Όρα για οργάνωση της απάντησης μας. Με περισσότερες εγγραφές στα σωματεία, με στήσιμο επιτροπών αγώνα, επιτροπών υγείας και ασφάλειας. Κόντρα στους εργοδότες που ενώ μας διαλύουν την ζωή κάνουν σημαία την συμπερίληψη και την ισότητα, μέσα από καμπάνιες, σεμινάρια, ακόμα και μαραθώνιους κατά του καρκίνου αυτοί που τις καρκινοπαθείς τις θεωρούν κόστος. Που κάθε μέρα δεν μας αφήνουν να πάρουμε ανάσα και κάθε 8 Μάρτη μας μοιράζουν λουλούδια, σοκολάτες και καλλυντικά.

Τον δρόμο δείχνουν οι αγώνες που δώσαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, οι δεκάδες γυναίκες νέες εργαζόμενες και μανάδες που οργανώθηκαν στο σωματείο, που αντέδρασαν σε δυσμενείς μεταθέσεις, στα προγράμματα και ωράρια λάστιχο, στην έλλειψη μέτρων προστασίας που απέρρησαν για πρώτη φορά. Οι μαζικές κινητοποιήσεις και στάσεις εργασίας που έκαναν οι συναδέλφισσες μας στα Νοτος κάνοντας στην άκρη φόβους και ενδοιασμούς.

Συνεχίζουμε με το κεφάλι ψηλά με το χαμόγελο και την αισιοδοξία που μας δίνει ο συλλογικός αγώνας και η δράση.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΗ

Κάθε χρόνο λίγο πριν την 8η Μάρτη σε πολλές εταιρείες του κλάδου των Τηλεπικοινωνιών και της Πληροφορικής μας προσφέρουν λουλούδια, μας καλούν σε ομιλίες, σε hackathons (δηλαδή προγραμματιστικούς μαραθώνιους), σε leadership sessions για να γιορτάσουμε την 8η Μάρτη. Η αλήθεια είναι, ότι για όλες εμάς τις εργαζόμενες γυναίκες, η 8η Μάρτη δεν είναι μέρα «γιορτής» ή «γυναικείας ενδυνάμωσης», αλλά μέρα αγώνα και διεκδίκησης, χωρίς να είναι αποκομμένη απ' όσα ζούμε. Και η φετινή 8η Μάρτη βρίσκει το συνδικάτο μας στο δρόμο, συνεχίζουμε από τη στάση εργασίας ενάντια στο νομοσχέδιο - ταφόπλακα στις ΣΣΕ, για αυξήσεις στους μισθούς, για τα δικαιώματά μας. Από το μεγάλο απεργιακό συλλαλητήριο της 28ης Φλεβάρη,

την κινητοποίηση της Τετάρτης έξω από το εφετείο, όπου ανακοινώθηκε η απόφαση του εφετείου για τη δίκη

της Χρυσής Αυγής, την απεργία στη Vodafone ενάντια στις απολύσεις, την Intracom Telecom που οι εργαζόμενοι κέρδισαν, αφού πληρώθηκαν.

Η πολιτική του κέρδους που γεννά Τέμπη χτυπά και τις εργαζόμενες γυναίκες στον κλάδο μας. Είναι η ίδια πολιτική που μετρά την ασφάλεια ως «κόστος» και την ανθρώπινη ζωή ως «παράπλευρη απώλεια». Η πολιτική της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, που υλοποιεί τις κατευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, λέει ότι οι υποδομές είναι «βάρος», ότι η πρόληψη δεν φέρνει κέρδος, ότι μπορούμε να δουλεύουμε 13ωρο. Έχει θεσμοθετήσει την εξάντληση. Κανονικοποιεί το να δουλεύουμε περισσότερο και να ζούμε λιγότερο. Να βλέπει κανείς το παιδί του κοιμισμένο όταν φεύγει και κοιμισμένο όταν γυρίζει σπίτι. Να εί-

και γονιός μία μέρα τη εβδομάδα.

Οι συναδέλφισσες στα τηλεφωνικά κέντρα δουλεύουν σαββατοκύριακα και αργίες, με τη σκλαβιά των συμβάσεων ορισμένου χρόνου, που κάθε λίγους μήνες περιμένουν την ανανέωση τους. Με μισθούς που δεν φτάνουν ούτε για τα βασικά. Έχουν χαραχτεί στη μυαλό μας, οι συναδέλφισσες στις απεργίες της Teleperformance και των υπόλοιπων τηλεφωνικών κέντρων, με τις πικέτες που έγραφαν ότι το γάλα και τα πάμπερς θέλουν λεφτά! Την ίδια στιγμή, συναδέλφισσες απολύονται σε Vodafone, NOKIA, Skroutz, παρότι και οι τρεις αυτές εταιρείες κοκορεύονται για τη συμπεριληπτικότητα τους, για τις έξτρα άδειες και παροχές που προσφέρουν στους γονείς, αλλά καμιά τους δεν διστάζει να πετάξει δεκάδες γονείς, μητέρες στο δρόμο.

Οι εργαζόμενες στην πληροφορική δουλεύουν μέρα και νύχτα από το σπίτι, για να πιάσουν τα deadlines του ψηφιακού μετασχηματισμού, της στροφής του κλάδου μας στην πολεμική βιομηχανία. Οι εργοδοσίες των εταιρειών πληροφορικής βουτάνε για τα καλά στα λεφτά του Ευρωπαϊκού Ταμείου Άμυνας, αφού μας ξεζούμισαν για να φάνε τα λεφτά του Ταμείου Ανάκαμψης με τον ψηφιακό μετασχηματισμό. Δηλαδή, τα δικά μας μυαλά, οι δικές μας ώρες δουλειάς, γίνονται όπλα στα χέρια όσων προετοιμάζουν και στηρίζουν πολέμους. Με θράσος δηλώνουν ότι η επιστήμη μας, η τεχνητή νοημοσύνη, τα big data, πρέπει να ενσωματωθούν στα οπλικά συστήματα και ότι είναι προς όφελος των λαών η ενίσχυση της άμυνας. Σοβαρά; Η συμφωνία της Unisystems με το NATO, με ποιο τρόπο ενισχύει την άμυνα της Ελλάδας; Η αλήθεια είναι ότι μπλέκει και εμάς τους εργαζόμενους στους ανταγωνισμούς τους, κάνοντας μας στόχο αντιποίνων. Ότι τα πολεμικά έργα είναι νέα πεδία κερδοφορίας για τους μεγάλους ομίλους, που βλέπουν στον πόλεμο και την πολεμική προετοιμασία μια ακόμα «ευκαιρία ανάπτυξης». Με τις πρόσφατες επιθέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ στο Ιράν και την κλιμάκωση του ιμπεριαλιστικού πολέμου, τα αντίποινα στην Κύπρο, απαιτείται και στον κλάδο μας, στους χώρους δουλειάς να δυναμώσουν οι φωνές που λένε: «δεν δεχόμαστε η εργασία και η γνώση μας να υπηρετούν πολεμικούς σχεδιασμούς». Η μετατροπή της Ελλάδας σε ορμητήριο πολέμου την εντάσσει στους στόχους αντιποίνων. Απαιτούμε έξω η χώρα από τις πολεμικές επιχειρήσεις, καμία συνεργασία με ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και το κράτος του Ισραήλ, να κλείσουν οι βάσεις και να επιστρέψουν όλες οι στρατιωτικές δυνάμεις από αποστολές στο εξωτερικό.

Κάθε φορά που μας ζητάνε να βάλουμε πλάτη για να βγουν οι σχεδιασμοί τους, ξέρουμε ότι «εμείς θα πληρώσουμε τη νύφη». Η τηλεργασία βαφτίστηκε «ευελιξία», αλλά στην πράξη έγινε 24ωρη διαθεσιμότητα. Σε πολλές εταιρείες είναι καθεστώς το stand-by και το on-call, κομματιάζοντας την προσωπική και οικογενειακή ζωή, αφού μπορεί για εβδομάδες οι εργαζόμενοι να δουλεύουν σερί χωρίς ρεπό, χωρίς την υποχρεωτική 11ωρη ανάπαυση, χωρίς ύπνο για μέρες, γιατί τα συστήματα «πρέπει να μείνουν πάνω».

Συλλογικές συμβάσεις εργασίας

με
μέτρα προστασίας
του γυναικείου
οργανισμού
και της
μητρότητας.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Κανένα μέτρο προστασίας του γυναικείου οργανισμού δεν υπάρχει κατοχυρωμένο, οι έγκυες συναδέλφισσες δουλεύουν stand-by, βράδυ, κυλιόμενα ωράρια. Δικαιώματα που ήταν κατακτημένα, όπως το να μη δουλεύουν οι γυναίκες βράδυ, έχουν κάνει φτερά στα πλαίσια της ισότητας των δύο φύλων. Υπάρχουν μελέτες που υποστηρίζουν ότι οι βάρδιες, τα κυλιόμενα ωράρια, η νυχτερινή εργασία, προκαλούν αλλαγή στο βιολογικό ρυθμό, ακανόνιστο κύκλο περιόδου, υπογονιμότητα. Τις μελέτες επιβεβαιώνει η ίδια η ζωή μας. Τα απανωτά stand-by, τα τηλέφωνα μέσα στη νύχτα, η αυπνία που γίνεται μόνιμη κατάσταση. Συναδέλφισσες καταγγέλλουν ότι τους διαταράσσεται ή και διακόπτεται εντελώς ο κύκλος τους μετά από περιόδους συνεχόμενης νυχτερινής ετοιμότητας. Άλλες περιγράφουν έντονους πόνους, εξάντληση, ορμονικές διαταραχές που εμφανίστηκαν όταν το «προσωρινό» on-call έγινε μόνιμο καθεστώς. Τέτοιες είναι οι επιπτώσεις της εργασιακής εξάντλησης πάνω στο σώμα.

Ή τα μυοσκελετικά, το αυχενικό σύνδρομο, που προκαλούνται από κακή στάση στον υπολογιστή, τις μη ανατομικές καρέκλες, τις μη εργονομικές θέσεις εργασίας και βεβαίως επηρεάζουν όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο. Ειδικά, όμως, στις γυναίκες, μετά τον θηλασμό και την εγκυμοσύνη, έχοντας ήδη επιβαρυνμένο μυοσκελετικό από τα όσα βίωσε το σώμα τους, αυτά τα προβλήματα είναι πιο έντονα. Καμία πρόληψη, κανένας έλεγχος. Μόνο «βγάλε τη δουλειά».

Πέρα από τα παραπάνω, καμία οικογένεια στον κλάδο δεν στηρίζεται. Καμία γυναίκα δεν έχει λυμένο με τι όρους θα επιστρέψει στη δουλειά μετά την άδεια μητρότητας, που θα αφήσει το βρέφος, πόσες ώρες θα δουλεύει, αν ο μισθός της θα είναι αρκετός για τα έξοδα μιας οικογένειας, πλέον. Πού θα αφήσει το βρέφος όταν οι δημόσιοι παιδικοί σταθμοί δεν επαρκούν; Πώς θα καλύψει το κόστος ιδιωτικής φύλαξης όταν ο μισθός εξανεμίζεται σε ενοίκιο, ρεύμα και τρόφιμα; Πώς να κάνει παιδί όταν το θωρο έχει γίνει 10ωρο και το ρεπό «ευελίστα»;

Το ΣΕΤΗΠ καλεί κάθε γυναίκα στον κλάδο μας να μη δεχτούμε να δουλεύουμε σε συνθήκες που γεννούν τα επόμενα «Τέμπη». Η καλύτερη τιμή στην 8η Μάρτη δεν είναι τα λόγια για «σεβασμό στη γυναίκα». **Είναι να δυναμώσουμε τη συλλογική μας διεκδίκηση.**

Είναι ο αγώνας για να κερδίσουμε τη ζωή κόντρα στα κέρδη που γεννούν Τέμπη και Βιολάντες, που για να βγάλουν περισσότερα, σμπαραλιάζουν τα ωράρια μας.

Ο αγώνας για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν υγεία – που να καλύπτει κάθε ανάγκη του γυναικείου οργανισμού. Τον ετήσιο γυναικολογικό έλεγχο, το Τεστ ΠΑΠ, τον τοκετό, τη μαιευτική συμβουλευτική και φροντίδα, τη μαστογραφία, την αντισύλληψη, την πρόληψη και θεραπεία των Σεξουαλικά Μεταδιδόμενων Νοσημάτων, την άμβλωση –ΌΛΑ!

Ο αγώνας για αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν παιδεία και προσχολική αγωγή, για να μη χρειάζεται να γινόμαστε ζογκλέρ και να προσέχουμε τα παιδιά την ώρα που τηλεπαζόμαστε!

Ο αγώνας για να δουλεύουμε 7ωρο-5ημερο για να έχου-

με χρόνο για την οικογένεια, τους φίλους, τη ζωή έξω από τη δουλειά. Γιατί η εποχή μας επιτρέπει να δουλεύουμε λιγότερο!

Ο αγώνας γιατί οι σάπιες αξίες τους, σκοτώνουν γυναίκες.

Ο αγώνας για ουσιαστική προστασία της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού στο χώρο εργασίας. Για να αυξηθούν οι έλεγχοι και να παρθούν ουσιαστικά μέτρα Υγείας και Ασφάλειας με ευθύνη του κράτους.

Ο αγώνας για διεκδίκηση κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, για να μην διαπραγματεύεται κανένας μόνος του και καμία μόνος της με την εργοδοσία. Γιατί η κλαδική ΣΣΕ εξασφαλίζει τις άδειες μητρότητας και πατρότητας, το μειωμένο ωράριο, τα επιδόματα, απαγορεύει την απόλυση, τη δουλειά το βράδυ και με ακουστικό κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, της λοχείας, του θηλασμού.

Ο αγώνας για να δυναμώσει το Συνδικάτο μας σε κάθε χώρο δουλειάς, για να δυναμώσουμε τη συλλογική διεκδίκηση και πάλη. Για να έχουμε ο ένας τον άλλον στο γραφείο και να ορθώνουμε τείχος σε κάθε εργοδοτική αυθαιρεσία, σε κάθε μορφή βίας και παρενόχλησης στο χώρο εργασίας.

Ο αγώνας για να χτίσουμε πραγματική ασπίδα προστασίας απέναντι στη πολύμορφη βία και ανισοτιμία σε βάρος των γυναικών.

Πιστεύουμε ότι σε συντονισμό, κοινή πάλη, μέσα από τα σωματεία, τα επιχειρησιακά και το κλαδικό και τους Συλλόγους Γυναικών της ΟΓΕ στη γειτονιά, μπορούμε να τα καταφέρουμε! Περισσότερες γυναίκες να μπουν στον αγώνα, να μην νιώθουν μόνες, να διεκδικήσουν! Να κατακτήσουν τη ζωή που τους αξίζει!

ΧΡΥΣΑ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ

Εισήγηση του Συνδικάτου Φαρμάκου – Καλλυντικού στην εκδήλωση – ημερίδα στο Πάντειο Παν/μιο με θέμα: «Δυναμώνουμε τον αγώνα για προστασία της εργαζόμενης γυναίκας και για μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς ενάντια στην εντατικοποίηση».

Συναδέλφισσες και συνάδελφοι, Συναγωνίστριες και συναγωνιστές,

Το Συνδικάτο Φαρμάκου – Καλλυντικού τιμά την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, εμπνέεται και παίρνει δύναμη από τους ιστορικούς αγώνες των γυναικών εργατριών. Κρατάμε τη φλόγα της 8ης Μάρτη αναμμένη, για να φωτίσουμε και στο σήμερα το δρόμο του αγώνα και της συλλογικής δράσης για τη διεκδίκηση της ισοτιμίας και της χειραφέτησής μας. Για

να δυναμώσουμε τον κοινό αγώνα γυναικών και ανδρών της βιοπάλης ενάντια στο σύστημα της εκμετάλλευσης. Για να διεκδικήσουμε ότι είναι σύγχρονο και αναγκαίο για εμάς, τις γυναίκες του μόχθου, τις εργαζόμενες, τις αυτοαπασχολούμενες, τις αγρότισσες, τις φοιτήτριες, τις μετανάστριες-πρόσφυγες, τις νέες μητέρες, και τις οικογένειές μας.

Ειδικά σήμερα, που ζούμε σε έναν κόσμο που φλέγεται από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και θυσιάζουν τα δικαιώματά μας για την πολεμική προετοιμασία και την πολεμική οικονομία, είναι απαραίτητο να ενισχυθεί η συνειδητή οργάνωση των γυναικών της εργατικής τάξης στο εργατικό κίνημα, στα ταξικά συνδικάτα. Για να υψώσουμε τοίχος απέναντι στις απαιτήσεις των επιχειρηματιών και

των κυβερνήσεων, που θέλουν «τα κεφάλια μέσα» για τους πολέμους που γίνονται για τα συμφέροντα τους και βάζουν το λαό μας στο στόχαστρο. Για να στηρίξουμε ακόμα πιο αποφασιστικά η μία την άλλη, τώρα που δυ-

ναμώνει η εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία και ετοιμάζουν νέα μέτρα περιορισμού της συνδικαλιστικής δράσης. Γιατί εμείς, οι εργαζόμενες γυναίκες, ξέρουμε που οδηγεί το ξήλωμα των εργασιακών δικαιωμάτων μας και η απουσία μέτρων για την υγεία και την ασφάλειά μας. Ξέρουμε που οδηγούν οι ντροπιαστικές «Κοινωνικές Συμφωνίες» που υπογράφουν οι μεγαλοεργοδότες, η κυβέρνηση και οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ. Ξέρουμε που οδηγεί η επιβολή των 13ωρων και η εντατικοποίηση. Ξέρουμε που οδηγεί το «επιλεκτικά ανίκανο» κράτος τους που νομοθετεί για να περιφρουρεί την κερδοφορία τους. Όλα αυτά κάνουν τους χώρους δουλειάς γαλέρες και τα εργοστάσια τάφους. Οδηγούν στις «Βιολάντες» που καίνε ζωντανές εργαζόμενες μανάδες. Οδηγούν στα Τέμπη που δολοφονούν τα παιδιά μας. Δεν θα συνθίσουμε την ιδέα να γυρνάνε οι άνθρωποί μας στα φέρετρα για τον πόλεμο και τα κέρδη τους. Δεν θα ανεχτούμε τα παιδιά μας, τα αδέρφια μας, οι σύντροφοί μας να γίνουν κρέας στα κανόνια τους. Δεν θα επιτρέψουμε να γίνεται η χώρα που ζούμε ορμητήριο για το μακέλεμα των λαών, για το ξερίζωμα και την εξόντωση γυναικών και παιδιών.

Μέσα από τη δράση μας με το Συνδικάτο, επιδιώκουμε να ανοίξει πλατιά στις συναδέλφισσές μας η συζήτηση για την ασφάλεια και υγεία στους χώρους δουλειάς. Για το πώς πρέπει να παλέψουμε, ποια αιτήματα θα βάλουμε μπροστά, ειδικά τώρα που πυκνώνουν τα σύννεφα του πολέμου και θα οξυνθεί η αντεργατική επίθεση με επιβάρυνση της σωματικής και ψυχικής υγείας μας. Οι επιχειρηματίες του κλάδου αξιοποιώντας το αντεργατικό νομικό οπλοστάσιο, με τις ευλογίες των αστικών ελληνικών κυβερνήσεων και τις Οδηγίες της ΕΕ, διαμορφώνουν ένα εργασιακό τοπίο με ωράρια λάστιχο, με μισθούς που δεν ανταποκρίνονται στην κάλυψη των αναγκών μας, με μεροκάματα που κρατιούνται καθηλωμένα από τις κλεμμένες τριετίες μας και «ροκανίζουνται» από την ακρίβεια. Με εργαζόμενες που μπορεί να κάνουν βάρδια δίπλα δίπλα στην ίδια μηχανή αλλά να έχουν διαφορετικές ατομικές συμβάσεις. Που μπορεί να έχουν ίδιο πόστο αλλά να είναι δηλωμένες με διαφορετικές ειδικότητες μεταξύ τους ή με τον συνάδελφό τους. Που είναι συχνό φαινόμενο, σε έναν κλάδο με πολύ μεγάλο ποσοστό εργαζομένων γυναικών, να είναι εγκλωβισμένες σε μηνιαίες, εβδομαδιαίες ή ημερήσιες (!) συμβάσεις σε εργολάβους. Να είναι πιο εκτεθειμένες από τους συναδέλφους τους σε "ευέλκτες" συνθήκες εργασίας, που δυσκολεύουν την οργάνωση των οικογενειακών τους υποχρεώσεων. Που μπορεί το αντικείμενό τους να αντιστοιχεί σε ένσημα βαρέα και ανθυγιεινά αλλά εν μια νυκτί να τα έχασαν. Που στο όνομα της «ισότητας των φύλων» έχασαν σημαντικές κατακτήσεις του γυναικείου κινήματος για την προστασία τους, με αποτέλεσμα να εξουθενώνεται ο οργανισμός τους και να τσακίζονται τα νεύρα τους με νυχτερινές και εναλλασσόμενες βάρδιες στις βιομηχανίες. Που η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης τις βρίσκει σακατεμένες σωματικά και ψυχικά, εξαιτίας της εντατικοποίησης, της "ευελξίας", της δουλειάς μέχρι τα βαθιά γεράματα. Που αν εργάζονται

στα συνεργεία καθαριότητας και αν είναι μετανάστριες, είναι ακόμα πιο πιθανό να προσλαμβάνονται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, σε δουλεμπορικά γραφεία που τσαλαπατάνε τα δικαιώματά τους.

Ο στόχος της κερδοφορίας των φαρμακοβιομηχανών επιτυγχάνεται με εκπώσεις στην ασφάλειά μας, με αποδεκατισμένους ελεγκτικούς μηχανισμούς, με "οικονομία" στα μέτρα υγείας και ασφάλειας, στα μηχανήματα που θα μπορούσαν να διευκολύνουν την εργασία μας και στη διαμόρφωση κατάλληλων χώρων και υποδομών για να μειωθούν όλα αυτά τα επιβλαβή που αναπνέουμε. Η ανάπτυξή τους επιτυγχάνεται με εκπώσεις στον απαραίτητο χρόνο που χρειαζόμαστε για να εκπαιδευτούμε, που αν τύχει και γίνει το λάθος από εμάς, δεν θα το χρεωθούν αυτοί που μας πιέζουν να παράγουμε περισσότερα σε λιγότερο χρόνο, αλλά εμείς θα είμαστε αυτές που θα δούμε την πόρτα της εξόδου.

Από συζητήσεις στους χώρους δουλειάς, σε συνελεύσεις και συσκέψεις με τις συναδέλφισσές μας, έχουν αναδειχτεί πολλά ζητήματα που παλεύουμε οργανωμένα να τα αναδείξουμε και με μορφή αιτημάτων να τα διεκδικήσουμε συλλογικά από την εργοδοσία του κλάδου. Οι επαγγελματικές ασθένειες θερίζουν τις γυναίκες, οι τενοντίτιδες, τα αυχενικά και η μέση που πονά είναι η καθημερινότητά μας. Η πρόληψη εργατικών ασθενειών και εργατικών «ατυχημάτων» προσκρούει στις ανάγκες της ανταγωνιστικότητας και μπαίνει στο ζύγι του «κόστους-οφέλους». Η ελλιπής στελέχωση των τμημάτων και των πόστων με απαραίτητο προσωπικό αυξάνει την εντατικοποίηση και το εργασιακό άγχος. Η έλλειψη απαγωγών και επαρκή εξαερισμού, η απουσία προστασίας από τις δραστικές ουσίες, τις πρώτες ύλες, τους διαλύτες, τα καθαριστικά που αναπνέουμε, επιβαρύνει τον οργανισμό μας και μας εκθέτει σε επαγγελματικούς κινδύνους που συστηματικά συσκοτίζει η εργοδοσία και το κράτος. Η έλλειψη ενημέρωσης για το κατά πόσο μπορεί όλα αυτά να επηρεάζουν ακόμα και την αναπαραγωγική μας ικανότητα, αναδεικνύει πως δεν υπάρχει μέριμνα από τους επιχειρηματίες για την προστασία του γυναικείου οργανισμού. Η έλλειψη μέτρων ατομικής προστασίας, τα εξουθενωτικά ωράρια, συνεπικουρικά με την καθημερινή χρήση/χειρισμό μη εργονομικών μηχανών για την εργασία μας και ακατάλληλων χώρων, οδηγούν στην πρόωρη φθορά μας και προκαλούν εργατικά «ατυχήματα» που όταν συμβούν μας αποτρέπουν ή μας απειλούν για να μην τα δηλώνουμε. Η ανασφάλεια και το επαγγελματικό στρες που συνδέονται με τις απολύσεις και την επιβάρυνση των όρων εργασίας, οι αντικρουόμενες απαιτήσεις και ασάφειες όσον αφορά το ρόλο του εργαζόμενου στην παραγωγική διαδικασία, η κακή διαχείριση των οργανωτικών αλλαγών, κ.ά., σχετίζονται και με τις ψυχικές διαταραχές που βασανίζουν χιλιάδες εργαζόμενες. Η έλλειψη βοηθητικών μηχανημάτων για τη μείωση του βάρους που σηκώνουμε καθημερινά και επαναλαμβανόμενα, μας εκθέτουν σε επαγγελματικούς παράγοντες κινδύνου που έχουν άμεσες και έμμεσες επιπτώσεις στην υγεία μας. Η αγωνία

για την επίπτωση που θα έχει πιθανή εγκυμοσύνη στην παραμονή στη θέση εργασίας μας, επιδρά στην επιλογή μας για το αν θα δημιουργήσουμε οικογένεια. Η πίεση για τη μη αξιοποίηση των γονικών αδειών μας ή η μείωση των ωρών τους και η επιστροφή στην εργασία μας μετά από μια σύντομη επίσκεψη στο σχολείο, δημιουργούν προβλήματα στις εργαζόμενες μητέρες. Η παραγκώνιση μας από πιο εξειδικευμένα πόστα στην παραγωγή ή στη συσκευασία λόγω του βάρους που απαιτείται να σηκώνουμε για να τροφοδοτούνται οι μηχανές και επειδή οι εργοδότες προτιμούν να βάζουν στις θέσεις αυτές άντρες από το να πάρουν βοηθητικά μηχανήματα που θα διευκολύνουν την εργασία όλων μας, δημιουργεί ανισοτιμία στο χώρο δουλειάς και διαφοροποιήσεις στους μισθούς μας. Τα σπαστά ωράρια των συναδελφισσών μας που εργάζονται ως ιατρικοί επισκέπτες, ή σε φαρμακεία, η εντατικοποίηση με δήμερα και υπερωρίες, συνδυαστικά με τις οικογενειακές υποχρεώσεις που με αυτούς τους όρους και την έλλειψη υποστηρικτικών δομών γίνονται δυσβάσταχτες, εξαντλούν τον οργανισμό μας. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλές γυναίκες «μονογονεϊκών οικογενειών» αδυνατούν να συνδυάσουν τα ωράρια του κλάδου με τις αυξημένες ευθύνες τους, ειδικά όσες έχουν ανήλικα παιδιά.

Για όλους αυτούς τους λόγους, καλούμε τις γυναίκες της τάξης μας να οργανωθούν και να παλέψουμε μαζί με το κλαδικό μας Συνδικάτο, με την Ομοσπονδία μας και με τα επιχειρησιακά ταξικά Σωματεία του κλάδου μας, όλες και όλοι μαζί σε μια γροθιά. Τις καλούμε στην οργάνωση της πάλης μας για την κατοχύρωση των σύγχρονων δικαιωμάτων μας μέσω Κλαδικής Σύμβασης. Πάγιο αίτημα των εργαζομένων του κλάδου μας που μένει ανεκπλήρωτο από το 2010. Ο καθορισμός του μισθού μας, ο σταθερός και συνεχής ημερήσιος χρόνος εργασίας, με 7ωρο - 5ήμερο - 35ωρο, η εργασία Δευτέρα έως Παρασκευή ώστε να κατοχυρώνουμε και τον ελεύθερο χρόνο που έχουμε ανάγκη, οι όροι εργασίας και αμοιβής όλων των συναδέλφων μας, η επαναφορά κατακτήσεων όπως οι τριετίες, συμπεριλαμβανόμενης της περιόδου μετά το 2012, τα μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, η ουσιαστική προστασία των εργαζόμενων γυναικών και της μητρότητας, τα μέτρα προστασίας του γυναικείου οργανισμού, η απαγόρευση απόλυσης εγκύων, η κατοχύρωση αδειών μητρότητας, τοκετού, λοχείας για όλες τις εργαζόμενες, με πλήρη μισθολογικά εργασιακά-ασφαλιστικά δικαιώματα, περνούν μέσα από το συλλογικό πλαίσιο προστασίας που μόνο η κλαδική ΣΣΕ εξασφαλίζει.

Έχουμε σημαντικά παραδείγματα στον κλάδο μας από γυναίκες που μπήκαν μπροστάρισες σε στάσεις εργασίας και απεργίες, σε δημιουργία επιχειρησιακών σωματείων, σε αντιπαράθεση με την εργοδοσία και σε νικηφόρους αγώνες που μας έδωσαν δύναμη και έμπνευση για την επόμενη μέρα. Τα βάρη των ευθυνών του σπιτιού, της φροντίδας των παιδιών, των ηλικιωμένων, των χρονίως πασχόντων που εξακολουθούν να πέφτουν στις πλάτες τους και η έλλειψη αποκλειστικά δημόσιων και δωρεάν υπηρεσιών πρόνοιας μειώνουν τον ελεύθερο χρόνο τους και δυσκολεύουν την απόφασή τους για συμμετοχή σε δράσεις ή εκδηλώσεις του σωματείου έξω από το χώρο εργασίας ή από τη γειτονιά όπου κατοικούν. Όταν όμως προσπερνιούνται αυτά τα εμπόδια και οι γυναίκες κάνουν το αποφασιστικό βήμα να οργανωθούν στα σωματεία τους, συμβάλλουν καθοριστικά να ανάψουν περισσότερες αγωνιστικές εστίες σε σύγκρουση με την εγκληματική πολιτική που υπηρετεί η πολιτική του κέρδους. Η μαζική συμμετοχή των γυναικών εργαζομένων στις στάσεις εργασίας και στην απεργία ενάντια στις «εθελούσιες» μαζικές απολύσεις σε έναν από τους μεγάλους ομίλους του φαρμάκου το τελευταίο διάστημα, δείχνει το δρόμο που μπορούν να βαδίσουν μαζί εργαζόμενες και εργαζόμενοι απέναντι στην ένταση της αντεργατικής πολιτικής που τσακίζει τις ζωές μας για τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων.

Μέσα από τις εξορμήσεις και τις παρεμβάσεις μας στους χώρους δουλειάς, τις καλούμε να διεκδικήσουμε μαζί όλα όσα είναι αναγκαία και για την προστασία των γυναικών

από φρικιαστικά περιστατικά βίας που συμβαίνουν δίπλα μας. Η συναδέλφισσά μας από μεγάλη φαρμακοβιομηχανία του κλάδου που ξεκίνησε πριν δύο χρόνια ξημερώματα να πάει στο εργοστάσιο και δεν έφτασε ποτέ γιατί τη σκότωσε στο δρόμο ο πρώην σύζυγός της, μας υπενθυμίζει ότι απέναντι σε αυτή τη βαρβαρότητα έχουμε μία επιλογή: Να παλέψουμε οργανωμένα! Με το βλέμμα μας στραμμένο στις σύγχρονες ανάγκες της εργαζόμενης γυναίκας, υπερασπιστήκαμε το σπίτι συναδέλφισσάς μας στο Περίστερι που πλειστηριάστηκε από τα κοράκια και συνεχίζουμε τον αγώνα για να παραμείνει στην οικογένειά της. Με παρεμβάσεις έξω από τα φαρμακεία επιχειρηματία που δεν δίστασε να απολύσει μωρομάνα και με τριμερή συνάντηση στην Επιθεώρηση Εργασίας, ανοίξαμε αγώνα για την επαναπρόσληψή της και αναδείξαμε την αξία των μέτρων προστασίας της μητρότητας. Με παρέμβαση στη διοίκηση μεγάλης φαρμακοβιομηχανίας, μετά από έκθεση των συναδελφισσών από το τμήμα καθαριότητας σε επικίνδυνες τοξικές ουσίες, απαιτήσαμε να παρθούν άμεσα όλα τα κατάλληλα μέτρα προστασίας για όλο το προσωπικό και άμεση στελέχωση όλων των βαρδιών με γιατρούς και νοσηλεύτες. Με τη στήριξη μας στη στάση εργασίας που έγινε το Δεκέμβριο του 2024 σε εργοστάσιο του κλάδου ενάντια στις καθυστερήσεις των πληρωμών, βροντοφωνάξαμε με τις συναδέλφισσες που πρωτοστάτησαν «ότι οι μισθοί δεν φθάνουν ούτε μέχρι τα μέσα του μήνα, ότι δεν θα ανεχτούμε ούτε μια μέρα καθυστέρησης από εδώ και πέρα». Στο ίδιο εργοστάσιο το καλοκαίρι του 2025, οι εργαζόμενοι

και οι εργαζόμενες γύρισαν πίσω μαζικά τις νέες ατομικές συμβάσεις που «τέντωναν» τον εβδομαδιαίο εργάσιμο χρόνο, πρόσθεταν σύστημα εναλλασσόμενων βαρδιών, έβγαζαν έξω από το χρόνο εργασίας το διάλειμμα, την προετοιμασία ή το χρόνο που χρειάζονται στο τέλος της βάρδιας για να καθαρίζουν από πάνω τους τις σκόνες των φαρμάκων, συμπαραλιάζοντας τα ωράρια και τις ζωές τους. Μαζί τους διατρανώσαμε ότι «δεν υπογράφουμε τη θηλιά στο λαιμό μας», στέλνοντας ένα δυναμικό μήνυμα στην εργοδοσία! Και ο αγώνας συνεχίζεται... Καλούμε σε μαζική συμμετοχή αύριο στις 6 μ.μ. στην παράσταση διαμαρτυρίας που οργανώνει η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας με τα Σωματεία στο Υπουργείο Εργασίας. Καλούμε τις γυναίκες να δυναμώσουν την αλληλεγγύη τους προς τις γυναίκες και τους λαούς που βιώνουν τη φρίκη των ιμπεριαλιστικών πολέμων και επεμβάσεων. Να υψώσουν τη φωνή τους ενάντια στην εμπλοκή της Ελλάδας στους σχεδιασμούς των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ και της ΕΕ και να παλέψουν για να κλείσουν οι ξένες στρατιωτικές βάσεις στη χώρα μας, να επιστρέψουν όλες οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις από αποστολές εκτός συνόρων και να μη χρησιμοποιείται το ελληνικό έδαφος ως ορμητήριο πολέμου.

Σε αντίθεση με τα σακίδια έκτακτης ανάγκης που μας καλούν να φτιάχνουμε οι εκμεταλλευτές μας, βάζουμε στις αποσκευές μας τη διεθνιστική αλληλεγγύη, την αποφασιστικότητα, τη γνώση, τη συλλογικότητα, το πείσμα των μαχητριών της ζωής και σφίγγουμε τις γροθιές μας με πίστη στο δίκιο των αγώνων μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΣΑΒΒΙΔΗ

Φέτος η αγωνιστική επέτειος της παγκόσμιας ημέρας της γυναίκας

σημαδεύεται από την ένταση των πολεμικών συρράξεων, τη ραγδαία κλιμάκωση των κινδύνων για τους λαούς. Ταυτόχρονα βαθαίνει όλο και περισσότερο η εμπλοκή της χώρας μας στο μακελειό και τη γενίκευση του πολέμου. Είναι η ίδια πολιτική που ακολουθείται και αντιμετωπίζει την ανθρώπινη ζωή ως ένα αποδεκτό κόστος στο βωμό του κέρδους και των επιχειρηματικών συμφερόντων, που επιβάλλει και νομιμοποιεί τη 13ωρη εργασία, την επέκταση των ωραρίων.

Είναι η ίδια πολιτική που αντιμετωπίζει την ύπαρξη δομών ελέγχου και τήρησης των αναγκαίων μέτρων ασφαλείας και υγιεινής ως κόστος, οδηγώντας στην αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων, όπως αυτό που

κόστισε τη ζωή σε πέντε συναδέλφισσες εργάτριες μανάδες στη βιομηχανία «Βιολάντα». Το αίμα αυτών των γυναικών βαράίνει την εργοδοσία, αλλά και όσους νόμους και κυβερνή-

σεις διαχρονικά επέτρεψαν να συμβεί αυτή η τραγωδία.

Ο κατάλογος των σακατεμένων εργατών στα εργοστάσια είναι μακρύς και ο ένοχος κοινός για όλους τους εργάτες και τις εργάτριες: τα κέρδη των επιχειρηματικών ομίλων, όπου μπροστά σε αυτά η ανθρώπινη ζωή λογαριάζεται μονάχα ως κόστος. Ο μοναδικός καημός τους είναι σε τι βαθμό το κάθε τέτοιο δυστύχημα θα βλάψει το προφίλ, το κύρος και τους τζίρους των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Η μεγάλη απεργία του κλάδου μας στις 3 Φλεβάρη έστειλε ηχηρό μήνυμα ότι δεν θα δεχτούμε να μετράμε νεκρούς για τα κέρδη τους. Δεν θα δεχτούμε στην εργασία μας να πηγαίνουμε σαν πρόβατα σε σφαγή, ενώ στην κατοικία μας να ζούμε με το φόβο να πνιγούμε σε μια νεροποντή ή

να καούμε από μια φωτιά λόγω της πολιτικής ενός κράτους που είναι εχθρικό για το λαό και επιλεκτικά ανάκτο να δίνει γη και ύδωρ στους επιχειρηματικούς ομίλους (ούτως ή άλλως τους επιδοτεί, τους φοροαπαλλάσσει, τους ενισχύει τις υποδομές), ενώ είναι αντίστοιχα επιλεκτικά ανάκτο να πραγματοποιεί εντατικούς ελέγχους στους χώρους δουλειάς, να στελεχώσει το ΣΕΠΕ, να σχεδιάζει υποδομές με κριτήριο την προστασία της ζωής των εργαζομένων και των οικογενειών τους.

Εγώ είμαι εργάτρια στο εργοστάσιο της «Παπαδοπούλου», αλλά και στο σύνολο του κλάδου τροφίμων και ποτών στην Αττική η κατάσταση είναι αποκαλυπτική με εργοστάσια που δουλεύουν 24 ώρες το 24ωρο. Γραμμές παραγωγής που τρέχουν ασαμάτητα σε ψυγεία, σε αποθήκες, σε τεμαχισμούς, σε φούρνους, σε εμφιαλωτήρια. Η παραγωγή δεν σταματά ποτέ. Ούτε όταν εξαντλούμαστε, ούτε όταν τραυματιζόμαστε, ούτε όταν αρρωσταίνουμε. Και αυτό το ζούμε καθημερινά.

Οι εργαζόμενες συναδέλφισσες σηκώνουμε βάρη, δουλεύουμε σε ακραίες θερμοκρασίες και υγρασία, σε χώρους με θόρυβο και πίεση χρόνου. Τα εργατικά ατυχήματα αυξάνονται. Έχουμε κοψίματα σε μηχανές, τραυματισμούς σε ταινιόδρομους, πτώσεις σε αποθήκες, εξαντλήσεις από εντατικοποίηση, αφού καλούμαστε να βγάλουμε την παραγωγή για δύο ή για τρεις, μιας και δεν υπάρχουν ανάλογες προσλήψεις ώστε να καλύπτονται τα κενά. Και παρόλα αυτά, οι έλεγχοι είναι ανύπαρκτοι και τα μέτρα αντιμετωπίζονται σαν κόστος.

Στον κλάδο μας το 60% είμαστε γυναίκες εργαζόμενες, όπου βιώνουμε διπλή εκμετάλλευση: στα εργοστάσια με εντατικοποίηση, εργολαβίες, επισφάλεια, και στο σπίτι έχουμε τις οικογενειακές υποχρεώσεις που φορτώνει το σύστημα στις πλάτες μας. Για εμάς τις γυναίκες εργαζόμενες η κατάσταση είναι ακόμα πιο δύσκολη καθώς έχουμε πρωτιά στις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις απασχόλησης, με σκληρή δουλειά, ορθοστασία, πίεση, εξαντλητικά ωράρια, κόντρα βάρδιες, βραδινές βάρδιες που ισχύουν ακόμη και για τις μωρομάνες, και παράλληλα έχουμε και τη φροντίδα της οικογένειας και τη μητρότητα.

Στον κλάδο μας η συντριπτική πλειοψηφία των γυναικών υποφέρουμε από μυοσκελετικά προβλήματα. Παρά το γεγονός ότι στη δουλειά δουλεύουμε χειρωνακτικά, σηκώνουμε βάρη, έχουμε ακούσει από τεχνικούς ασφαλείας να μας λένε ότι δεν φταίει η δουλειά αλλά ότι η αιτία βρίσκεται στο σπίτι, στο καθάρισμα του σπιτιού, στο ότι παίρνουμε αγκαλιά τα παιδιά μας. Γιατί η πολυδιαφημιζόμενη ισότητα των φύλων και οι κορώνες για την υπεράσπιση της γυναίκας σταματάνε εκεί που αρχίζουν τα κέρδη τους. Εκεί καταργούνται δικαιώματα, άδειες και μέτρα προστασίας.

Αυτή η κατάσταση δεν είναι τυχαία. Είναι αποτέλεσμα της αντεργατικής, αντιλαϊκής πολιτικής που υπηρετεί το κεφάλαιο με τη διαχρονική υπογραφή κυβερνήσεων, Ευρωπαϊκής Ένωσης και ιμπεριαλιστικών ενώσεων. Μιας πολιτικής που θέλει εργαζόμενους και εργαζόμενες φθηνούς, ευέλικτους, χωρίς συλλογικά δικαιώματα, με ποινικοποίη-

ση της συνδικαλιστικής δράσης. Αυτή είναι η σύγχρονη εργασιακή πραγματικότητα που θέλουν να επιβάλλουν. Ένας εργασιακός μεσαίωνας.

Έχει ευθύνη το κράτος και όλες οι κυβερνήσεις που αφήνουν τους χώρους δουλειάς ξέφραγο αμπέλι. Είναι οι δικοί τους νόμοι, όπως ο νόμος Χατζηδάκη, που νομιμοποίησε τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, χτυπήθηκε το οκτάωρο, μπήκαν κι άλλα εμπόδια στη συνδικαλιστική δράση. Είναι αυτή η ίδια πολιτική που για τα κέρδη των λίγων και τη γεωστρατηγική αναβάθμισή τους σπρώχνουν τους λαούς στα πολεμικά σφαγεία, με τις γυναίκες να αποτελούν για άλλη μια φορά θύματα των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολέμων.

Είναι χαρακτηριστικό ότι στα πρώτα θύματα από τη νέα ιμπεριαλιστική επέμβαση των ΗΠΑ, Ισραήλ και των συμμάχων τους στο Ιράν ήταν 168 νεκρές μαθήτριες του σχολείου Θηλέων. Δεν μας κάνει εντύπωση, όσο κυνικό και αν ακούγεται αυτό το έγκλημα, αφού από τον Σεπτέμβριο του '24 το ζούμε στην Παλαιστίνη με τα χιλιάδες θύματα, αμάχους, παιδιά και βρέφη. Σήμερα η κυβέρνηση εμπλέκει ακόμα βαθύτερα και τη δική μας χώρα στον πόλεμο. Φέρνει το λαό μας ακόμα πιο κοντά στο μακελειό που εξελίσσεται στο Ιράν, θέτοντας και τη χώρα μας ως στόχο αντιποίνων.

Στο δίλημμα «τα κέρδη τους και οι ανταγωνισμοί τους ή οι ζωές μας», εμείς επιλέγουμε το δεύτερο: την πάλη και τον αγώνα για τη ζωή που αξίζει σε εμάς και τα παιδιά μας. Συναγωνιστές και συναγωνίστριες, τιμούμε τη φετινή 8η Μάρτη, παγκόσμια ημέρα της εργαζόμενης γυναίκας, όπως της αξίζει. Παλεύουμε ενάντια στην αιτία της γυναικείας ανισότητας, ενάντια στην αναπαραγωγή παλιών και νέων μορφών καταπίεσης που στόχο έχουν την ενίσχυση της αύξησης της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων.

Παλεύουμε ενάντια στους οξυμμένους ανταγωνισμούς των λίγων που φτάνουν στις σημερινές πολεμικές συγκρούσεις. Δεν δείχνουμε καμία ανοχή, επανάπαυση μπροστά στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και την ένταση της πολεμικής προετοιμασίας. Αρνούμαστε να γίνουν οι λαϊκές οικογένειες και τα παιδιά μας κρέας στις συγκρούσεις τους.

Τώρα να κλείσουν όλες οι βάσεις του θανάτου. Να επιστρέψουν πίσω όλες οι δυνάμεις, κάθε πολεμικό μέσο που βρίσκεται εκτός συνόρων. Οι γυναίκες, οι εργαζόμενοι, δυναμώνουμε από κοινού την οργανωμένη πάλη μας για το δικαίωμα όλων στη σταθερή εργασία με δικαιώματα, στο σταθερό ωράριο, για ουσιαστικά μέτρα υγείας και ασφάλειας που θα λαμβάνουν υπόψη την προστασία της εργαζόμενης γυναίκας, τη μητρότητα και του γυναικείου οργανισμού σε κάθε χώρο δουλειάς.

Γιατί η ζωή των εργαζόμενων γυναικών και των οικογενειών τους έχουν αξία και δεν παζαρεύονται στο βωμό του κέρδους. Η 8η Μάρτη δεν είναι γιορτή. Είναι μνήμη. Είναι υπόσχεση. Και εμείς δεν θα γυρίσουμε πίσω.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΤΣΟΤΡΑ

Στην παρούσα σύντομη ομιλία προφανώς δεν υπάρχει η δυνατότητα να εξαντλήσουμε το ζήτημα της ψυχικής υγείας της εργαζόμενης γυναίκας και της ψυχικής της επιβάρυνσης, τόσο από τις συνθήκες εργασίας στο έδαφος της έντασης της εκμετάλλευσης και της εντατικοποίησης, όσο και της ανισοτιμίας, των σύγχρονων μορφών της που εκφράζονται σε κάθε πλευρά της κοινωνικής ζωής της.

Θα προσπαθήσουμε να το σκιαγραφήσουμε στις αδρές του γραμμές.

Το 2012 με προεδρικό διάταγμα η ελληνική νομοθεσία εναρμονίστηκε με τη σχετική ευρωπαϊκή σύσταση για τις επαγγελματικές νόσους και προσαρμόστηκε ανάλογα ο Εθνικός Κατάλογος Επαγγελματικών Νόσων, ο οποίος αφορά τις παθήσεις οι οποίες αναγνωρίζονται από το κράτος ως επαγγελματικές, δηλαδή συνδέονται αιτιωδώς με την εργασία και τις συνθήκες άσκησης της.

Σε αυτόν μέχρι και σήμερα δεν περιλαμβάνεται ούτε μία ψυχική νόσος.

Ακόμα, μόλις το 2022 θεσπίστηκε η υποχρέωση δίμηνης άσκησης στην ψυχιατρική για την απόκτηση ειδικότητας και προσδιορίστηκαν ορισμένες βασικές δεξιότητες που πρέπει να διαθέτει ο Ιατρός Εργασίας προκειμένου να μπορεί να αναγνωρίζει και να αντιμετωπίζει οξεία ψυχιατρικά προβλήματα και ψυχικές παθήσεις, να συμβάλει στην αντιμετώπιση του εργασιακού στρες.

Ενώ, απουσιάζει παντελώς συγκεκριμένη συστηματική μελέτη με ευθύνη του κράτους των ψυχικών νοσημάτων που σχετίζονται με την εργασία, ακόμα περισσότερο η εξειδικευμένη μελέτη στις εργαζόμενες.

Ωστόσο, όσες έρευνες υπάρχουν επιβεβαιώνουν ότι οι γυναίκες εργαζόμενες είναι πολλαπλάσια ψυχικά επιβαρυνμένες.

Υπερβολικός φόρτος εργασίας, εργασιακή ανασφάλεια, κακή διαχείριση οργανωτικών αλλαγών, έλλειψη συμμετοχής στη λήψη αποφάσεων που αφορούν τον εργαζόμενο, έλλει-

ψη επιρροής στον τρόπο διεξαγωγής της εργασίας, αναποτελεσματική επικοινωνία και έλλειψη υποστήριξης από τη διοίκηση ή τους συναδέλφους, ψυχολογική και σεξουαλική παρενόχληση ή και βία στον εργασιακό χώρο, καμία μέριμνα για την παρακολούθηση της ψυχικής υγείας ειδικών κατηγοριών εργαζόμενων, όπως οι έγκυες για το διάστημα που συνεχίζουν να εργάζονται, οι μετανάστριες και οι μετανάστες που πιθανά αντιμετωπίζουν προβλήματα προσαρμογής και ένταξης, τα άτομα με αναπηρία.

Αυτοί είναι ορισμένοι βασικοί επιβαρυντικοί παράγοντες που αναδεικνύονται.

Για παράδειγμα, τα αποτελέσματα μεγάλης έρευνας που πραγματοποιήθηκε το 2025 στην Ελλάδα (στην οποία το 68% των συμμετεχόντων ήταν γυναίκες) καταγράφουν νέα επιδείνωση σε βασικούς παράγοντες που επηρεάζουν την ψυχική υγεία και ευεξία στην καθημερινότητα των εργαζόμενων σε σχέση με τις δύο προηγούμενες μετρήσεις.

Η αρνητική αυτή τάση συνεχίζεται σταθερά από το 2021 έως το 2025, επιβεβαιώνοντας ότι η κρίση στην ψυχική υγεία των εργαζόμενων στην Ελλάδα εντείνεται.

- Η συντριπτική πλειονότητα (79%) των εργαζόμενων δηλώνουν ότι

νοιάζονται για την ψυχική τους υγεία και αποτελεί πλέον βασική τους προτεραιότητα.

- Οι γυναίκες και οι νέοι σε ηλικία εργαζόμενοι (οι οποίοι μην ξεχνάμε είναι οι πρωταθλητές στις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις) συνεχίζουν όπως και στις δύο προηγούμενες έρευνες να είναι πιο επιβαρυνμένοι στις περισσότερες μεταβλητές.

- Μόλις το 48% των εργαζόμενων δηλώνουν ότι μπορούν να διαχειριστούν τα επίπεδα του στρες τους.

- Η κούραση κυριαρχεί, η απόδοση και η συγκέντρωση πλήττονται.

- Αναδεικνύεται έντονα ότι το στρες στην εργασία επηρεάζει την προσωπική ζωή των εργαζόμενων.

- Η πλειονότητα των εργαζόμενων αισθάνονται έντονη ανησυχία σε σχέση με το μέλλον, ενώ η διαχείριση των οικονομικών τους, τους προκαλεί συχνά στρες.

- Οι εργαζόμενοι δηλώνουν ότι βιώνουν επαγγελματική εξουθένωση (55%).

- Η αντοχή και η ισορροπία είναι σε ελεύθερη πτώση, οι εργαζόμενοι έχουν χαμηλή ανθεκτικότητα, ενώ σε εξαιρετικά χαμηλά ποσοστά κυμαίνεται και η αρμονία ανάμεσα σε προσωπική και επαγγελματική ζωή.

- Αναδεικνύονται ανησυχητικά χαμηλά ποσοστά κινητοποίησης και ικανοποίησης από την εργασία.

- Το 32% έχουν βιώσει τα τελευταία δύο χρόνια κάποιας μορφής παρενόχληση (λεκτική, σεξουαλική, κ.λπ.) στον εργασιακό χώρο, και αυτό επηρεάζει την ψυχική τους υγεία.

- 7 στους 10 δηλώνουν ότι η ποιότητα του ύπνου τους δεν είναι καλή, και το 61% δηλώνουν ότι αισθάνονται κουρασμένοι όταν ξυπνούν το πρωί.

Ταυτόχρονα, η σύγχρονη διεθνής βιβλιογραφία της ψυχολογίας και της κοινωνιολογίας έχει εστιάσει ιδιαίτερα στη σχέση μεταξύ επαγγελματικών και οικογενειακών ρόλων και των επιπτώσεών τους στην ψυχική υγεία.

Αποτυπώνοντας και διακηρυγμένο ενδιαφέρον των επιχειρηματικών

ομίλων, των κρατών και των διακρατικών ενώσεων, όπως η ΕΕ, στον πυρήνα του οποίου βρίσκεται η διασφάλιση της κερδοφορίας της εργοδοσίας, της παραγωγικότητας των εργαζόμενων γυναικών.

Το ενδιαφέρον τους δεν έχει να κάνει, δηλαδή, με το αν είναι ουσιαστικά σωματικά και ψυχικά υγιείς, αλλά αν είναι ικανές να «βγάζουν τη δουλειά».

Αυτό συνδέεται και με τις αντιφάσεις του ίδιου του συστήματος της εκμετάλλευσης να εξασφαλίσει πραγματικά κοινωνική προστασία της μητρότητας, να εξασφαλίσει καθολικά, αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν όλες εκείνες τις υπηρεσίες πρόνοιας, υγείας, παιδείας, που θα απελευθερώσουν τις γυναίκες. Όλες αυτές οι ανάγκες λογαριάζονται ως «μη επιλέξιμο» κόστος.

Στην επιστημονική, λοιπόν, βιβλιογραφία αναφέρεται ο όρος «σύγκρουση εργασίας-οικογένειας» (work-family conflict), δηλαδή η κατάσταση κατά την οποία οι απαιτήσεις των δύο αυτών ρόλων είναι ασύμβατες και η εκπλήρωση του ενός καθιστά δυσκολότερη την εκπλήρωση του άλλου.

Πλήθος ερευνών των τελευταίων ετών υποδεικνύουν ότι οι γυναίκες βιώνουν συχνότερα υψηλότερα επίπεδα σύγκρουσης μεταξύ επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής σε σύγκριση με τους άνδρες.

Σαν βασικός λόγος αναδεικνύεται η συνεχιζόμενη δυσανάλογη επιβάρυνση των γυναικών με την φροντίδα της οικογένειας, την φροντίδα των παιδιών, την οργάνωση του νοικοκυριού.

Μελέτες σε ευρωπαϊκούς και βορειοαμερικανικούς πληθυσμούς έχουν δείξει ότι, παρά τη σημαντική αύξηση της συμμετοχής των γυναικών στην κοινωνική εργασία, οι γυναίκες εξακολουθούν να αφιερώνουν σημαντικό μέρος του χρόνου σε δραστηριότητες φροντίδας της οικογένειας και του νοικοκυριού.

Χρησιμοποιείται, επίσης, η έννοια του «mental load», δηλαδή το «γνωστικό και οργανωτικό βάρος» που σχετίζεται με τον σχεδιασμό και τον συντονισμό των οικογενειακών υποχρεώσεων.

Το «φορτίο» αυτό περιλαμβάνει δραστηριότητες όπως η παρακολούθηση των σχολικών δραστηριοτήτων των παιδιών και η διαχείριση καθημερινών οικογενειακών υποχρεώσεων.

Μελέτες έχουν δείξει ότι οι γυναίκες αναλαμβάνουν μεγάλο μέρος αυτού του έργου, γεγονός που συμβάλλει σε αυξημένα επίπεδα στρες και συναισθηματικής εξάντλησης.

Η βιβλιογραφία έχει καταδείξει ότι η σύγκρουση εργασίας-οικογένειας συνδέεται με αρνητικές επιπτώσεις στην ψυχική υγεία, όπως αυξημένα επίπεδα στρες, άγχους, καταθλιπτικά συμπτώματα και επαγγελματική εξουθένωση.

Οι επιπτώσεις αυτές φαίνεται να είναι εντονότερες στις γυναίκες.

Πιο συγκεκριμένα, οι περισσότερες σύγχρονες έρευνες αποτυπώνουν ως σύμπτωμα το έντονο στρες.

Ως στρες ορίζεται εκείνο το θεμελιώδες σύστημα του οργανισμού, το οποίο διαμορφώθηκε γενετικά σε διάστημα

εκατομμυρίων χρόνων με σκοπό την επιβίωση του ατόμου σε επικίνδυνες καταστάσεις περιορισμένου χρόνου (π.χ. την αποφυγή των άγριων θηρίων).

Στην σύγχρονη εποχή πηγή του στρες δεν είναι φυσικοί παράγοντες, αλλά κοινωνικοοικονομικοί. Το στρες έχει μετατραπεί αιτιακά σε ψυχοκοινωνικό και οικονομικό στρες που επηρεάζει την υγεία του ατόμου σε καθημερινή βάση.

Αυτό το χρόνιο και παρατεταμένο στρες είναι πολύ βλαπτικό για τον οργανισμό, προκαλώντας ύπουλη, αργή, και τελικά πιθανόν θανατηφόρα βλάβη, δεδομένου ότι σχετίζεται με όλα τα χρόνια μη μεταδιδόμενα νοσήματα, μια εκτεταμένη σειρά από σωματικές και ψυχικές νόσους: άγχος, κατάθλιψη, παχυσαρκία, ψυχοσωματικά συμπτώματα, χρόνια κόπωση και πόνος, διαταραχές του ύπνου, μεταβολικό σύνδρομο, υπέρταση, σακχαρώδη διαβήτη τύπου 2, αυτοάνοσα και αλλεργικά νοσήματα, καρκίνος προκαλούνται ή χειροτερεύουν όταν υπάρχει χρόνιο στρες.

Σε συγκεκριμένα ευάλωτα άτομα ενίοτε το οξύ στρες ενδέχεται να πυροδοτήσει οξείες παθολογικές καταστάσεις, όπως αλλεργία, άσθμα, υπερτασικό επεισόδιο, λιποθυμία, ψυχωσικό επεισόδιο, ή και σπανιότατα αιφνίδιο θάνατο.

Το σύνδρομο της εργασιακής ψυχοσωματικής εξουθένωσης (burnout) ορίζεται ως ένα «σύνδρομο των εργαζόμενων που προκύπτει από το χρόνιο εργασιακό στρες, το οποίο δεν έχει υποστεί την κατάλληλη διαχείριση» (ICD11), και αφορά αίσθημα εξουθένωσης και έλλειψης ενέργειας, αυξημένη ψυχική απόσταση από την εργασία, αρνητισμό και κυνισμό για την εργασία, αναποτελεσματικότητα.

Αιτιακοί παράγοντες για την εμφάνισή του θεωρούνται

μεταξύ άλλων ο αυξημένος ρυθμός εργασίας, η εντατικοποίηση, η έλλειψη ύπνου και επαρκούς ανάπαυσης.

Ταυτόχρονα το στρες σχετίζεται και με την γονιμότητα. Πολλές μελέτες δείχνουν ότι το στρες της μητέρας καταστέλλει την αναπαραγωγική λειτουργία και επηρεάζει τη σύλληψη, φυσική ή υποβοηθούμενη, συμβάλλει στην υπογονιμότητα. Και έχει αρνητικές επιπτώσεις σε όλα τα στάδια της κύησης: αδυναμία σύλληψης, αποβολή, προωρότητα, καθυστέρηση της εμβρυακής ανάπτυξης, επιπλοκές στον τοκετό και τη λοχεία.

Οι ειδικοί ως κυρία μέτρα πρόληψης προτείνουν καλή διατροφή, μέτρια σωματική άσκηση, σωστό ύπνο, καθημερινή κανονικότητα εργασίας, δραστηριοτήτων, ύπνου και γευμάτων.

Αυτά δηλαδή που είναι αναγκαία για τη ζωή μας τον 21ο αιώνα και διεκδικούν το ταξικό εργατικό και το ριζοσπαστικό γυναικείο κίνημα. Τα αιτήματά μας για την αύξηση των μισθών, για σταθερή εργασία με μειωμένο ωράριο, για εξασφάλιση επαρκούς ελεύθερου χρόνου για την αναπλήρωση της εργατικής δύναμης, την κοινωνική ζωή και δράση, την ολόπλευρη καλλιέργεια της προσωπικότητας.

Προφανώς, την ψυχική επιβάρυνση γυναικών και αντρών της εργατικής λαϊκής οικογένειας επιτείνει η ουσιαστική ανυπαρξία πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και ψυχικής υγείας, η εμπορευματοποίηση των αντίστοιχων υπηρεσιών.

Είναι στόχος το επόμενο διάστημα αυτά τα ζητήματα να διαπεράσουν την κοινή δράση των συλλόγων και των ομάδων της ΟΓΕ και των εργατικών σωματείων.

Τη Δευτέρα 9 Μάρτη, στις 6 μμ, πραγματοποιήθηκε παράσταση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Εργασίας και επιδόθηκε σχετικό ψήφισμα με κοινό πλαίσιο αιτημάτων για την προστασία της εργαζόμενης γυναίκας. Στην παράσταση διαμαρτυρίας κάλεσμα συμμετοχής απηύθυναν το ΠΑΜΕ, η ΕΕΔΥΕ, η ΕΕΔΔΑ, Φοιτητικοί Σύλλογοι της Αθήνας και η Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στην Ειδική Αγωγή (ΠΟΜΕΕΑ).

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Προς το Υπουργείο Εργασίας και Κοινωνικής Ασφάλισης

Σήμερα, 8 Μάρτη 2026, Παγκόσμια Ημέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας, σε εκδήλωση με θέμα **«Δυναμώνουμε τον αγώνα για προστασία της εργαζόμενης γυναίκας και μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς ενάντια στην εντατικοποίηση»**, που πραγματοποιήθηκε στο Πάντειο η ΟΓΕ και εργατικά σωματεία που συμμετείχαν (Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας, Συνδικάτο Επισιτισμού – Τουρισμού Ξενοδοχείων Αττικής ΣΕΤΗΠ, Συνδικάτο Φαρμάκου – Καλλυντικού Αττικής, Πειραιά και Νήσων, Συνδικάτο Γάλακτος – Τροφίμων – Ποτών Αττικής και Νήσων) κατέληξαν στο παρακάτω ψήφισμα:

Στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει ενάντια στη ζωή, την ασφάλεια και την ευημερία τη δική μας και των παιδιών μας τιμώντας την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας σημαίνουμε την αντεπίθεση ενάντια στο κράτος της εκμετάλλευσης, τους επιχειρηματικούς ομίλους, τους πολιτικούς τους εκπροσώπους, καθώς και τις ιμπεριαλιστικές ενώσεις που τους υπηρετούν.

Νέες πολεμικές εστίες φουντώνουν σ' όλες τις ηπείρους και γίνονται φωτιές που απλώνονται με μεγάλη ταχύτητα με την καύσιμη ύλη που συσσωρεύουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί να προσθέτει σχεδόν καθημερινά νέα μέτωπα. Μέσα σε λιγότερο από μια βδομάδα οι φλόγες του πολέμου δεν εξαπλώθηκαν μόνο σε όλη τη Μέση Ανατολή, αλλά έφτασαν ήδη στην Ανατολική Μεσόγειο, στον Καύκασο, ακόμα και στον Ινδικό Ωκεανό. Ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός ανάμεσα στις ΗΠΑ και την Κίνα τροφοδοτεί την κούρσα της αναμέτρησης.

Εμείς οι γυναίκες του μόχθου ξεσηκωνόμαστε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν. Απαιτούμε να πάψει η χώρα μας να είναι πολεμικό ορμητήριο των ΗΠΑ που σπέρνοντας το θάνατο σε άλλους λαούς, ενώ ταυτόχρονα κινδυνεύει να γίνει στόχος αντιποίνων. Απαιτούμε να κλείσουν ΤΩΡΑ όλες οι στρατιωτικές βάσεις που είναι σπαρμένες από την Κρήτη έως τον Εβρο, να σταματήσει κάθε στήριξη στους Αμερικανοισραηλινούς με λιμάνια, αεροδρόμια και άλλες υποδομές, να επιστρέψουν όλες οι φρεγάτες και τα F16 που βρίσκονται στην Ανατολική Μεσόγειο και την Ερυθρά Θάλασσα, να ανακληθεί η πυροβολαρχία «Patriot» από τη Σαουδική Αραβία. Να μην σταλεί ελληνικός στρατός στη Γάζα.

Δεν ανεχόμαστε οι πολεμικές τους συγκρούσεις να κοστίζουν τη ζωή σε εκατοντάδες γυναίκες πρόσφυγες και μετανάστριες που μαζί με τα παιδιά τους καταλήγουν στα νερά της Μεσογείου και του Αιγαίου που έχουν μετατραπεί σε «υγρό τάφο»

Αρνούμαστε κάθε προσπάθεια στράτευσης των γυναικών στα ματωμένα σχέδια τους, όπως προωθείται με το

νόμο που ψηφίστηκε το Γενάρη, ο οποίος έχει διπλό στόχο: από τη μία την ένταξη νέων δυνάμεων στις ένοπλες δυνάμεις και μάλιστα με ειδικά καθήκοντα, από την άλλη τον εξωραϊσμό των εγκλημάτων τους και τη νομιμοποίησή τους στη συνείδηση του λαού, στο όνομα της γυναικείας συμμετοχής. Δεν δεχόμαστε αυτή η συμμετοχή να προβάλεται ως στοιχείο «προοδευτικότητας», «χειραφέτησης» και «ισοτιμίας» των γυναικών, ενώ καθημερινά με τις πολιτικές ΕΕ και κυβερνήσεων επιδεινώνονται οι όροι της ζωής των γυναικών. Δεν δεχόμαστε να θέσουμε τα χέρια και τις γνώσεις μας στην πολεμική μηχανή, για «να σκοτώνονται οι λαοί γι τ' αφέντη το φαΐ».

Τη φετινή Παγκόσμια Ημέρα της Εργαζόμενης Γυναίκας, απαντάμε μαχητικά στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει οι επιχειρηματικοί όμιλοι, οι κυβερνήσεις, η Ευρωπαϊκή Ένωση(ΕΕ) και το ΝΑΤΟ, σε κάθε πλευρά της ζωής μας. Στρέφουμε τα βέλη μας ενάντια στην αιτία της γυναικείας ανισοτιμίας και της αναπαραγωγής παλιών και νέων μορφών βίας και καταπίεσης, ενάντια στην εκμετάλλευση, που θυσιάζει τις ανάγκες μας στο βωμό της κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων και των ανταγωνισμών τους που φτάνουν μέχρι τις πολεμικές συγκρούσεις.

Η γυναικεία ανισοτιμία βαθιάει, καθώς οι δικές μας ανάγκες και των οικογενειών μας δεν είναι «επιλέξιμες» από την ΕΕ και τις κυβερνήσεις. **Η εργοδοτική βία στάζει αίμα.**

Τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες εργαζόμενες σε μια σειρά κλάδους απουσιάζουν από το «οπτικό πεδίο» κράτους και εργοδοσίας, χωρίς μέτρα προστασίας της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού, χωρίς μέτρα υγείας και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς, με αποτέλεσμα επιβλαβείς επιπτώσεις στη ζωή τους. Κι όλα αυτά στο φόντο της συνολικής επίθεσης που δέχονται οι εργαζόμενες σε κάθε πλευρά της ζωής τους.

Το πολύνεκρο εργατικό «ατύχημα» στη Βιομηχανία «Βιολάντα», με 5 γυναίκες νεκρές που δούλευαν νυχτερινή βάρδια, ανέδειξε για άλλη μια φορά την εργοδοτική ασυδοσία με θύματα τις εργαζόμενες και τους εργαζόμενους.

Καθημερινά στον χώρο εργασίας, κινδυνεύουν οι εργαζόμενες διότι, παρά την πρόοδο της επιστήμης και της τεχνολογίας, μέτρα πρόληψης που θα μπορούσαν να ληφθούν από τους εργοδότες δεν λαμβάνονται. **Σχεδόν κάθε μέρα συμβαίνει ένα εργατικό ατύχημα, η πραγματικότητα όμως αυτή αποκρύπτεται.** Τα εργατικά ατυχήματα υποκαταγράφονται στη χώρα μας και τα επίσημα στοιχεία είναι παραπλανητικά. Ακόμη χειρότερη είναι η κατάσταση όσον αφορά τις επαγγελματικές ασθένειες, οι οποίες δεν καταγράφονται καθόλου στη χώρα μας, ενώ είναι πολλαπλάσι-

ες από τα εργατικά ατυχήματα.

Από τη νομοθεσία προβλέπεται η υποχρέωση του εργοδότη να εξασφαλίζει την υγεία και ασφάλεια για όλες και όλους τους εργαζόμενους, να έχει στη διάθεσή του γραπτή εκτίμηση των κινδύνων και να λαμβάνει τα μέτρα πρόληψης και αντιμετώπισης, να συντηρεί τους χώρους εργασίας και τις υποδομές, να ενημερώνει και να εκπαιδεύει τις εργαζόμενες, να διακόπτει άμεσα τις εργασίες μέχρι την αποκατάσταση των βλαβών. Υπάρχει και ειδική νομοθεσία που προβλέπει τις υποχρεώσεις του εργοδότη για την προστασία των εγκύων, λεχώνων και γαλουχουσών εργαζομένων. **Η εμπειρία όμως από τους χώρους δουλειάς, αναδεικνύει ότι δεν εφαρμόζονται τα μέτρα πρόληψης και οι εργοδότες δεν ελέγχονται ουσιαστικά από το κράτος.**

Είναι αναγκαίο να λαμβάνονται υπόψη οι ιδιαίτερες ανάγκες προστασίας του γυναικείου οργανισμού. Αφορά, μεταξύ άλλων:

- ➔ Στην πρόληψη του επαγγελματικού κινδύνου κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης, λοχείας και όταν η γυναίκα θηλάζει.
- ➔ Στις ανάγκες πρόληψης που αφορούν επαγγελματικούς κινδύνους που επιδρούν περισσότερο ή με διαφορετικό τρόπο στις γυναίκες.
- ➔ Στον σχεδιασμό των χώρων ερ-

γασίας και του εξοπλισμού με βάση τις αρχές της εργονομίας και άλλες αναγκαίες προσαρμογές.

Σε πολλές περιπτώσεις η εργαζόμενη έγκυος παραμένει σε θέσεις με χειρωνακτική διακίνηση βαριών φορτίων, με παρατεταμένη ορθοστασία, με οδήγηση και εργασία σε εξωτερικό χώρο, με έκθεση σε βλαπτικούς παράγοντες (χημικούς, φυσικούς, βιολογικούς) κ.ά.

Απουσιάζει η συστηματική καταγραφή της επαγγελματικής έκθεσης σε χημικούς παράγοντες (π.χ. με μετρήσεις) και της νοσηρότητας (επιπτώσεις), σε συνδυασμό με την απουσία λήψης μέτρων πρόληψης, εγκυμονεί κινδύνους για όλους τους εργαζόμενους και ακόμη περισσότερο για τις γυναίκες, που έχουν επίδραση στην αναπαραγωγική υγεία τους.

Απαιτείται ιδιαίτερη πρόληψη που αφορά επαγγελματικούς κινδύνους που επιδρούν περισσότερο ή με διαφορετικό τρόπο στις γυναίκες, πχ στον σχεδιασμό των χώρων εργασίας και του εξοπλισμού με βάση τις αρχές της εργονομίας και άλλες αναγκαίες προσαρμογές.

Η απουσία συστηματικής καταγραφής της επαγγελματικής έκθεσης σε χημικούς παράγοντες (π.χ. με μετρήσεις) και της νοσηρότητας (επιπτώσεις), σε συνδυασμό με την απουσία λήψης μέτρων πρόληψης,

εγκυμονεί κινδύνους για όλους τους εργαζόμενους και ακόμη περισσότερο για τις γυναίκες. Από τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό για την Ασφάλεια και την Υγεία στην Εργασία, αναφέρεται η πιθανότητα αυξημένων επιπτώσεων ορισμένων χημικών παραγόντων λόγω των βιολογικών διαφορών της γυναίκας και του άνδρα. Με την έκθεση σε ορισμένες ουσίες που διαταράσσουν το ενδοκρινικό σύστημα οι γυναίκες διατρέχουν μεγαλύτερο κίνδυνο να αναπτύξουν προβλήματα αναπαραγωγικής υγείας, υπογονιμότητα και καρκίνο του μαστού.

Οι μυοσκελετικές παθήσεις των εργαζόμενων γυναικών, λόγω ορθοστασίας, επίπονων θέσεων εργασίας και χειρωνακτικής διακίνησης βαριών φορτίων «θερίζουν».

Η έκθεση σε υψηλές θερμοκρασίες μπορεί να οδηγήσει σε σοβαρά προβλήματα υγείας, ξεκινώντας από τη θερμική εξάντληση και, αν δεν αντιμετωπιστεί γρήγορα, να εξελιχθεί σε θερμοπληξία, μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης, απειλητική για τη ζωή. Η έκθεση σε υψηλές θερμοκρασίες κατά τη διάρκεια της εργασίας συνδέεται με αυξημένα ποσοστά πρόωρου τοκετού, χαμηλό βάρος γέννησης και έως και διπλάσιο κίνδυνο αποβολής.

Οι γυναίκες που εργάζονται σε νυχτερινές βάρδιες έχουν αυξημένο κίνδυνο εμφάνισης καρκίνου.

Σημαντικοί είναι και οι ψυχοκοινωνικοί κίνδυνοι που σχετίζονται με την εντατικοποίηση, το άγχος στην εργασία και έχουν με τη σειρά τους αρνητικές επιπτώσεις στην υγεία και τη ζωή των γυναικών. Η ανάληψη συχνότερα από τις γυναίκες του ρόλου της φροντίδας παιδιών και ηλικιωμένων, αυξάνει τις επιπτώσεις από ψυχοκοινωνικούς παράγοντες.

Αρνούμαστε να μπαίνει στο «ζύγι κόστους – οφέλους» η ζωή και η υγεία και η ασφάλειά μας και να καθορίζεται με κριτήριο την κερδοφορία της εργοδότης επιχείρησης.

Απαιτούμε το κράτος να σταματήσει να θωρακίζει την κερδοφορία των επιχειρήσεων με μια πολιτική που διαχρονικά υλοποιείται από όλες τις κυβερνήσεις μέχρι σήμερα με

βάση τις κατευθύνσεις της ΕΕ και να γίνεται ουσιαστικός και όχι ψευδεπίγραφος κρατικός έλεγχος.

Η απουσία μέτρων πρόληψης μας απειλεί με «νέα Τέμπη» - «νέες Βιολάντες» στη δουλειά, στην εκπαίδευση, στον χώρο κατοικίας, στα μέσα μεταφοράς, σε κάθε δραστηριότητα.

Για να μη θρηνήσουμε άλλα θύματα, συνεχίζουμε τον αγώνα οι σύλλογοι και οι ομάδες της ΟΓΕ μαζί με τα εργατικά σωματεία και ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- ✓ Την άμεση λήψη όλων των αναγκαίων τεχνικών και οργανωτικών μέτρων πυροπροστασίας, αντισεισμικής και αντιπλημμυρικής προστασίας, πρόληψης εργατικών ατυχημάτων, επαγγελματικών ασθενειών και βιομηχανικών ατυχημάτων μεγάλης έκτασης, με ουσιαστικό κρατικό έλεγχο της εργοδοτικής ευθύνης.
- ✓ Μέτρα υγείας και ασφάλειας για όλες τις εργαζόμενες, ανεξάρτητα από τον τρόπο αμοιβής τους (μισθό, «μπλοκάκι»).
- ✓ Ουσιαστική καταγραφή εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών.
- ✓ Κάλυψη όλων των χώρων εργασίας με υπηρεσίες Ιατρικής της Εργασίας, ανεξάρτητα από τον αριθμό των εργαζομένων.
- ✓ Πλήρη ασφαλιστική κάλυψη των εργαζομένων από τον επαγγελματικό κίνδυνο, με ευθύνη του κράτους και αποκλειστική επιβάρυνση των επιχειρηματικών ομίλων.
- ✓ Υπεράσπιση και διεύρυνση του θεσμού των ΒΑΕ και σε άλλους κλάδους και ειδικότητες (σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα) που δουλεύουν σε ομοιογενείς συνθήκες.
- ✓ Συστηματική παρακολούθηση της υγείας των εργαζομένων ανάλογα με τον επαγγελματικό κίνδυνο, με δωρεάν ιατρικές εξετάσεις και ιδιαίτερη φροντίδα στις εγκύους και γενικότερα στις εργαζόμενες γυναίκες. Να ισχύσει ξανά η απαγόρευση της νυχτερινής εργασίας των γυναικών στη βιοτεχνία και στη βιομηχανία, ενώ για άλλα επαγγέλματα (π.χ. υγείας, τουρισμού, επισιτισμού) να απαγορευτεί η νυχτερινή εργασία κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης.

- ✓ Εκτίμηση της επικινδυνότητας ανά περιοχή και ανάλογος σχεδιασμός αντιμετώπισης αυτών, λαμβάνοντας υπόψη το σύνολο των κινδύνων από φυσικές και τεχνολογικές καταστροφές και την αλληλεπίδραση τους, επαρκές, μόνιμο, κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό έκτακτης ανάγκης, επαρκής εκπαίδευση των εμπλεκόμενων φορέων, τακτική ενημέρωση και εκπαίδευση των κατοίκων, με ευθύνη και χρηματοδότηση του κράτους, κρατική χρηματοδότηση για ανάπτυξη της έρευνας σε αυτή την κατεύθυνση.

Με ασπίδα προστασίας την οργανωμένη συλλογική μας δράση, δυναμώνουμε τον κοινό αγώνα γυναικών και ανδρών της βιοπάλης ενάντια στην κοινωνία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης για να διεκδικήσουμε ότι είναι σύγχρονο και αναγκαίο για μας και τις οικογένειές μας και ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΜΕ:

- ✓ Μόνιμη και σταθερή δουλειά με αξιοπρεπείς μισθούς, πλήρη εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα, για όλες. Κοινωνική προστασία της μητρότητας και του γυναικείου οργανισμού και κάλυψη των αναγκών μας με δημόσιες και δωρεάν υπηρεσίες Υγείας, Παιδείας, Πρόνοιας. Μέτρα στήριξης των εργαζόμενων, των άνεργων γυναικών, των γυναικών από μονογονεϊκές και πολύτεκνες οικογένειες, επίδομα ανεργίας χωρίς όρους και προϋποθέσεις.
- ✓ Εκτεταμένο δίκτυο δημόσιων και δωρεάν κοινωνικών υπηρεσιών και υποδομών για την ολόπλευρη προστασία των γυναικών και των παιδιών από τη βία, ιδιαίτερα των απροσάτευτων, στελεχωμένων με όλο το αναγκαίο μόνιμο προσωπικό όλων των ειδικοτήτων, χωρίς καμία επιχειρηματική δράση και εμπλοκή των ΜΚΟ.
- ✓ Μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού όλων των ειδικοτήτων σε όλες τις προνοιακές δομές με βάση τις ανάγκες για να εξασφαλιστούν ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και ποιοτικές συνθήκες στήριξης και φροντίδας των παιδιών, των ΑμεΑ, των προσφύγων, κάθε λαϊκής οικογένειας.

Αθήνα, 8 Μάρτη 2026

Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ)

Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας

Συνδικάτο Επισιτισμού – Τουρισμού Ξενοδοχείων Αττικής

ΣΕΤΗΠ

Συνδικάτο Φαρμάκου -Καλλυντικού Αττικής,
Πειραιά και Νήσων

Συνδικάτο Γάλακτος –Τροφίμων – Ποτών
Αττικής και Νήσων

ΕΚΘΕΣΗ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ:

ΓΥ ΝΑΙ ΚΕΣ

της δουλειάς
και της ζωής

6-31

ΜΑΡΤΙΟΥ 2026

ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΠΝΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ
ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΓΚΑΙΝΙΑ: ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ 18:00-22:00

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΛΕΝΟΡΜΑΝ 218 | ΑΘΗΝΑ | ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ: ΔΕΥΤΕΡΑ έως ΠΕΜΠΤΗ: 10:00-18:00 | ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ: 10:00-20:00
ΣΑΒΒΑΤΟ: 10:00-18:00 | ΚΥΡΙΑΚΗ: 10:00-14:00 | ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΙΣΟΔΟΣ | ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ ΕΠΙΔΕΙΞΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑΣ

450 ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ → ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ WORKSHOPS → ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Τον Μάρτιο του 2026, η καρδιά της τέχνης χτυπά στο Καπνεργοστάσιο. Το ΕΕΤΕ και η ΟΓΕ σας καλούμε να κοιτάξουμε πίσω από τη βιτρίνα. Να δούμε πιο βαθιά. Να αναγνωρίσουμε. Να σταθούμε δίπλα στις γυναίκες της δουλειάς και της ζωής.

Πίσω από τις φωτισμένες βιτρίνες, πίσω από τις λέξεις «ισότητα» και «πρόοδος», υπάρχουν ζωές πραγματικές. Ζωές γυναικών που αγωνίζονται, εργάζονται, δημιουργούν, φροντίζουν, αντέχουν. Γυναίκες που κινούνται καθημερινά ανάμεσα σε πολλαπλούς ρόλους, κουβαλώντας ευθύνες ορατές και αόρατες.

Σήμερα, η ανισοτιμία δεν εμφανίζεται πάντα με πρόσωπο ξεκάθαρο. Δεν είναι μόνο οι παλιές, θεσμοθετημένες διακρίσεις που επιβιώνουν. Είναι και οι σύγχρονες μορφές εκμετάλλευσης και βίας στην εργασία, στους μισθούς, στις οικογενειακές και ερωτικές σχέσεις, στην μητρότητα, που συχνά αποσιωπάται. Είναι τα στερεότυπα που επιμένουν, η εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος, τα κατασκευασμένα viral πρότυπα επιτυχίας που προβάλλονται ως ελευθερία.

Κι όμως, η ιστορία των γυναικών δεν είναι μόνο ιστορία καταπίεσης. Είναι ιστορία αγώνα. Από τις πρώτες εργάτριες που διεκδίκησαν αξιοπρεπείς συνθήκες δουλειάς μέχρι τις σύγχρονες συλλογικές διεκδικήσεις, η ισοτιμία δεν χαρίζεται, κατακτιέται. Γιατί το ερώτημα μένει ανοιχτό: έχει ουσιαστικά αρθεί η ανισότιμη θέση της γυναίκας ή απλώς μεταμορφώθηκε;

Η έκθεση «Πίσω από τη βιτρίνα: γυναίκες της δουλειάς και της ζωής» επιδιώκει να φωτίσει όσα μένουν αθέατα. Να αναδείξει τα πολλά πρόσωπα της ανισότητας και της βίας – στην εργασία, στην οικογένεια, στη μητρότητα, στην κοινωνική δράση. Να δώσει μορφή και φωνή σε εμπειρίες που συχνά μένουν στο σκοτάδι.

Η τέχνη μπορεί να γίνει καθρέφτης αλλά και ρήγμα. Να αποκαλύψει, να συγκινήσει, να ταραξεί. Να μετατρέψει την εμπειρία σε εικόνα και το βίωμα σε συλλογικό ερώτημα. Μέσα από τις εικαστικές δημιουργίες, ανοίγει ένας διάλογος για τη θέση της γυναίκας σήμερα, για τις σύγχρονες ανάγκες και τις διεκδικήσεις της.

Γιατί απέναντι στην ατομική λύση και σιωπή, η δύναμη βρίσκεται στη συλλογικότητα. Στους κοινούς αγώνες γυναικών και ανδρών για τις σύγχρονες ανάγκες, για μια κοινωνία χωρίς διακρίσεις, χωρίς εκμετάλλευση, χωρίς βία.

ΟΓΕ – ΕΕΤΕ

«Πίσω από τη Βιτρίνα: Γυναίκες της δουλειάς και της ζωής»

Από τις 6 έως τις 31 Μάρτη πραγματοποιήθηκε έκθεση εικαστικών τεχνών, με έργα 450 καλλιτεχνών από όλη τη χώρα, που διοργάνωσαν η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας και το Επιμελητήριο Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος με τίτλο: **«Πίσω από τη Βιτρίνα: Γυναίκες της δουλειάς και της ζωής»** στο Δημόσιο Καπνεργοστάσιο της Βουλής των Ελλήνων.

Στα εγκαίνια της έκθεσης χαιρετισμούς απηύθυναν η **Χριστίνα Σκαλούμπακα**, και ο **Νάσος Χαλκίδης**, ενώ η κιθαρίστρια **Εύα Φάμπα** παρουσίασε το έργο **«Παλμοί ζωής σε έξι χορδές»**.

Στην έκθεση πραγματοποιήθηκε ένα πλούσιο παράλληλο πρόγραμμα, που είχε σκοπό

να φωτίσει όσα μένουν αθέατα, να αναδείξει τα πολλά πρόσωπα της ανισοτιμίας - στην εργασία, στην οικογένεια, στη μητρότητα, στην κοινωνική δράση. Να δώσει φωνή στις γυναίκες που είναι αντιμέτωπες με κάθε μορφή βίας, που μένουν στο σκοτάδι. Η έκθεση έδωσε την ευκαιρία να ανοίξει ένας διάλογος για τη θέση της γυναίκας σήμερα, για τις σύγχρονες ανάγκες και τις διεκδικήσεις της. Να προβάλλει ότι απέναντι στην ατομική λύση και τη σιωπή, η δύναμη βρίσκεται στη συλλογικότητα. Στους κοινούς αγώνες γυναικών και ανδρών για να διεκδικήσουν όλα όσα είναι αναγκαία και σύγχρονα για τη ζωή τους σήμερα, τον 21ο αιώνα, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και ανισοτιμία.

Ακολουθεί ο χαιρετισμός της ΟΓΕ, από την πρόεδρο της ΟΓΕ, Χριστίνα Σκαλούμπακα, στα εγκαίνια της έκθεσης:

Αγαπητοί φίλες και φίλοι

Με πολλή μεγάλη χαρά σας καλωσορίζουμε και σας υποδεχόμαστε στα εγκαίνια της έκθεσης εικαστικών έργων δημιουργών από όλη την Ελλάδα που πραγματοποιείται εδώ στο Καπνεργαστήριο με κοινή πρωτοβουλία του Εικαστικού Επιμελητηρίου και της Ομοσπονδίας Γυναικών Ελλάδας.

Μια πρωτοβουλία που βρήκε πολλή μεγάλη ανταπόκριση από τους εικαστικούς μας που την αγκάλιασαν και της έδωσαν πνοή. Που εμπνεύστηκαν και δημιούργησαν ακολουθώντας τα χνάρια των γυναικών της δουλειάς και της ζωής, αλλά και ψάχνοντας πίσω από την σύγχρονη παραμορφωτική βιτρίνα, που κρύβει ότι η γυναικεία ανισοτιμία ζει και βασιλεύει σήμερα τον 21ο αιώνα, με νέα όμως πρόσωπα και σύγχρονες μορφές για τις γυναίκες του μόχθου :

Για τις γυναίκες που βιώνουν τον πόλεμο και την προσφυγιά αντιμετωπίζοντας το πιο βίαιο πρόσωπο των ανταγωνισμών των ισχυρών που οξύνονται και θεριεύουν σε όλο τον κόσμο.

Για τις γυναίκες που είναι πρωταθλήτριες στις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις που κάνουν τη ζωή τους λάστιχο, με τα 13ωρα και τη δουλειά που

Η Χριστίνα Σκαλούμπακα στα εγκαίνια

έχει ημερομηνία λήξης χωρίς δικαιώματα, με τη νυχτερινή εργασία στη βιομηχανία που άρθηκε η απαγόρευση της στο όνομα της «ισότητας των φύλων», με την εντατικοποίηση που τις τσακίζει σωματικά και ψυχικά, με την απουσία μέτρων υγείας και ασφάλειας που γεννάει βιολάντες.

Για τις γυναίκες που τις απολύουν όταν μείνουν έγκυοι, που εγκαταλείπονται χωρίς προστασία της μητρότητας για την οποία πρέπει να χρυσοληρώσουν στους ιδιωτικούς ομίλους της υγείας, τη στιγμή που το «δημογραφικό» είναι στην πρώτη γραμμή της βιτρίνας.

Για τις γυναίκες που έχουν στις πλάτες τους την ευθύνη για την φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων των ΑμεΑ και υποχρεώνονται να βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη λόγω της εμπορευματοποίησης όλων των βασικών αναγκών της οικογένειας στην Υγεία, στην Παιδεία, στην Πρόνοια.

Για τις γυναίκες που παραμένουν απροσπάτευτες από τα αποκρουστικά φαινόμενα της σεξουαλικής βίας και παρενόχλησης στους χώρους δουλειάς, του βιασμού, όπως και της ενδοοικογενειακής βίας που φτάνει μέχρι και τη δολοφονία τους. Αντιμέτωπες με την ανυπαρξία ή τις μεγάλες ελλείψεις δημόσιων και δωρεάν δομών και υπηρεσιών, καθώς λογαριάζονται ως κόστος για το κράτος. Αντιμέτωπες με την κρατική και αστυνομική αυθαιρεσία και τις μακροχρόνιες και πολυδάπανες νομικές διαδικασίες.

Η έκθεση μας λοιπόν αφιερώνεται σ' όλες τις αγωνίστριες της ζωής, σ' όλες αυτές τις γυναίκες που βιώνουν την εκμετάλλευση, τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και κάθε μορφής βία, αλλά και στη συλλογική τους δράση, τον αγώνα τους για τη ζωή που τους αξίζει σήμερα τον 21ο αιώνα. Εξάλλου σ' αυτές τις γυναίκες είναι αφιερωμένη

Η Εύα Φόμπα στα εγκαίνια της έκθεσης

Ο Πρόεδρος του ΕΕΤΕ Νάσος Χαλίδης στα εγκαίνια

και η Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, που τιμάμε μεθαύριο. Επιλέξαμε λοιπόν να συνδέσουμε αυτή τη μέρα τιμής και αγώνα για τις γυναίκες του μόχθου με την έκθεσή μας.

Να στείλουμε το μήνυμα ότι η τέχνη μπορεί να μετατρέψει την καλλιτεχνική δημιουργία σε συλλογικό ερώτημα. Μπορεί να αποκαλύψει, να συγκινήσει, να ταράξει.

Οι εκατοντάδες εικαστικές δημιουργίες που θα απολαύσετε ανοίγουν ένα διάλογο για τη θέση της γυναίκας σήμερα, για τις σύγχρονες ανάγκες και τις διεκδικήσεις της

Η Εκθεσή μας, ως αποτέλεσμα συλλογικής έμπνευσης και δημιουργίας, δίνει μια πηρή απάντηση σε όσους μας προτρέπουν στις ατομικές λύσεις και στη σιωπή. Αναδεικνύει ότι η δύναμη βρίσκεται στους πολλούς που ενώνουν τις δυνάμεις τους. Βρίσκεται στους κοινούς αγώνες γυναικών και ανδρών για να διεκδικήσουν όλα όσα είναι αναγκαία και σύγχρονα για τη ζωή τους, για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση και ανισοτιμία.

Αγαπητές φίλες και φίλοι,

Η ΟΓΕ κλείνει φέτος τα 50 χρόνια ζωής και δράσης της. Σε όλη της τη διαδρομή επέλεξε να «βλέπει πίσω από τη βιτρίνα» φωτίζοντας την ταξική αιτία της γυναικείας ανισοτιμίας και τις πολιτικές που ευθύνονται γι αυ-

τήν. Σ' όλη της τη διαδρομή επέλεξε τη σύγκρουση με όλους αυτούς τους φραγμούς που συναντά η γυναίκα στην εργασία, στη μητρότητα, στον ελεύθερο χρόνο, στη συμμετοχή της στην κοινωνική δράση, σε κάθε πλευρά της ζωής της.

Σήμερα λοιπόν είναι μεγάλη χαρά για μας να γιορτάζουμε τα 50 μας χρόνια μαζί με τους εικαστικούς καλλιτέχνες και το ΕΕΤΕ ακολουθώντας κοινή περπατησιά σε μονοπάτια που μπορεί μοναδικά η τέχνη να μας προσφέρει.

Ελπίζουμε ότι όλοι και όλες θα απολαύσετε την εκθεσή μας

Καλή θέαση.

ΚΡΑΤΟΣ «ΦΙΛΙΚΟ» ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΗ

– Για να δούμε!! Ακούστηκε η σοπράνο φωνή της Ρωξάνης.

– Τι να δούμε Ρωξάνη; Ρώτησα, χωρίς μεγάλη απορία, ομολογώ. Όλο και για κάτι γκρινιάζει η Ρωξάνη, όλο και κάτι της φταίει, όλο και κάποιο στραβό βρίσκει εδώ κι εκεί.

– Να, εδώ διαβάζω ότι είναι σε διαβούλευση νομοσχέδιο για παρεμβάσεις που θα κάνουν το κράτος «φιλικό προς τον πολίτη».

– Χαχα! Κάγχασα. Δηλαδή παραδέχονται ότι τώρα δεν είναι φιλικό προς τον πολίτη. Μωρέ τι μας λες! Πέστε μας κάτι που δεν το ξέρουμε! Και πώς θα το κάνουν αυτό;

– Μεπαρεμβάσεις.

– Τι είδους παρεμβάσεις; Πού θα τις κάνουν;

– Δεν ξέρω. Αλλά μπορούμε να μπούμε στη διαβούλευση να γράψουμε κι εμείς τις προτάσεις μας.

– Γυρίζω και της ρίχνω αυτό το βλέμμα το «δεν μας χ.....ς βρε Νταλάρα» και της λέω: Ναι Ρωξάνη μου, να μπει να γράψεις τις προτάσεις σου. Πες μου κι εμένα τι σκέφτεσαι να προτείνεις; Πώς θα γίνει πιο φιλικό το κράτος προς τον πολίτη;

– Να μη μας ταλαιπωρούν στις Δημόσιες Υπηρεσίες. Ο πολίτης να μπορεί πλέον να εξυπηρετείται «γρήγορα, απλά και αποτελεσματικά».

– Να μια φράση που ακούγεται τόσο ωραία, ώστε σχεδόν ξεχνάς ότι την έχεις ξανακούσει σε κάθε μεταρρύθμιση από τότε που το ΙΚΑ είχε ακόμη καρμπόν. Και; Τι άλλο;

– Να μην περιμένουμε με τις ώρες στα Νοσοκομεία, ή για να κλείσουμε ένα ραντεβού.

– Α, τώρα βάζεις δύσκολα. Πρώτα πρώτα, κατά τον Υπουργό μας (ξέρεις ποιόν...) αυτό είναι ένα θέμα λυμένο:– «Το Δημόσιο Σύστημα Υγείας είναι αξιοζήλευτο από όλα τα άλλα κράτη της Ευρώπης...» (Αχ, αυτή η Υγεία. Πας στο νοσοκομείο και νιώθεις ότι μπήκες σε escape room. «Βρείτε τον γιατρό.» «Βρείτε το τμήμα.» «Βρείτε το κρεβάτι.» «Βρείτε την υπομονή σας.» Και το έπαθλο; Ένα ραντεβού σε έξι μήνες. Αν είσαι τυχερός. Αν όχι... ε, υπάρχει πάντα το ιδιωτικό. Αν έχεις λεφτά. Αν δεν έχεις... υπάρχει η ελπίδα. Και η ελπίδα, ξέρετε; Λένε ότι πεθαίνει τελευταία, αλλά αυτό είναι ψέμα.)

– Εντάξει, πες εσύ λοιπόν, τι άλλο;

– Φέρε καφέ και αρχίζω. Ρωξάνη μου, τι θέλουμε για να ζούμε ήρεμα; Χωρίς άγχη, χωρίς φόβους, χωρίς να μας ανεβαίνει η πίεση κάθε φορά που ανοίγουμε ειδήσεις; Τι λες;

– Καταρχάς, Ειρήνη.

– Εννοείται.... Να σταματήσει ο πόλεμος, αλλά να πάψει και η ειρήνη με το πιστόλι στον κρόταφο, που ξαναφέρει τον πόλεμο... Πώς να γίνει όμως αυτό αφού οι αιτίες είναι εκεί και τα κέρδη και οι ανταγωνισμοί των ισχυρών ματών ποικιλοτρόπως τους λαούς;

– Και μετά; Μια σίγουρη δουλειά.

– Σίγουρη και σταθερή. Όχι τύπου «σήμερα δουλεύεις, αύριο... θα δούμε», με ασφαλείς συνθήκες. Όχι να σακατεύεις ή να προσλαμβάνεσαι για οκτώωρο και να δουλεύεις όσο σε θέλει ο εργοδότης (βλέπε 13ωρο....)

– Α, ουτοπία. Πες το έτσι να ξέρω.

– Καθόλου ουτοπία. Αλλοίμονο!– Και για μας τις γυναίκες; Πόσο φιλικό είναι το σύστημα;

– Χμ... να σου πω μια λέξη;

– Πες.

– Χαχαχαχαχαχαχαχα.

– Αυτό δεν είναι λέξη.

– Είναι η αντίδραση.

– Σαρκασμός. Καταλαβαίνω. Έχουμε μεγαλύτερη ανεργία, έχουμε εργοδότες που νομίζουν ότι είμαστε πολυεργαλεία, έχουμε βάρδιες που δεν τελειώνουν ποτέ... Και επιδόματα που εξαφανίζονται σαν μαγικά κόλπα. Έχουμε έλλειψη..... φιλικότητας από το κράτος και για την εν γένει ζωή μας. Έλλειψη σε παιδικούς σταθμούς, έλλειψη σε εκπαιδευτικούς στα σχολεία, έλλειψη σε φροντίδα υγείας, γενικά μία έλλειψη.

– Πολλά βάζεις.

– Τα απαραίτητα βάζω. Ρωξάνη μου, καλές και οι «ψηφιακές αλλαγές», αλλά το θέμα είναι πόσο φιλικό είναι το περιεχόμενο των ψηφιακών εκσυγχρονισμών.... Αφορά την κρατική πρόληψη για να προλάβουμε πλημμύρες, φωτιές, αντισησμική σχεδιασμό και προστασία; Ή μια αποζημίωση– κοροϊδία μόλις πνιγούμε, ή καούμε;; Μας λένε: «Κάνε μια αίτηση για αποζημίωση.» και το κράτος έγινε δήθεν «φιλικό», αν καλύπτεις βέβαια τις εκάστοτε προδιαγραφές....

– Όχι Ρωξάνη μου, δεν θα αλλάξει έτσι το εκθρικό προς τον πολίτη πρόσωπό του. Πρέπει να αλλάξει ευαισθησίες.... Ή με τους πολλούς ή με τους λίγους και ισχυρούς! Ουδετερότητα στο κράτος δεν υπάρχει... Αλλά μέχρι να ασχοληθεί με εμάς τους πολλούς εγώ τουλάχιστον δεν θα περιμένω με.... αριθμό προτεραιότητας και με μια μικρή, πεισματάρικη ελπίδα ότι μια μέρα... η φιλικότητα δεν θα χρειάζεται αίτηση.

– Όχι Ρωξάνη μου. Εγώ θα προσπαθώ μαζί σου και με όλες τις άλλες γυναίκες που αγωνίζονται και είναι αποφασισμένες, οργανωμένα και συλλογικά να αντιστρέψουμε τις ευαισθησίες αυτού του κράτους και να τις στρέψουμε προς τις δικές μας ανάγκες! Πρέπει να «γυρίσουμε τον ήλιο» να ζεστάνει τις ζωές μας κι ας θέλει δουλειά πολλή... Δεν τη φοβόμαστε τη δουλειά άλλωστε! Έτσι θα κάνουμε ένα άλλο κράτος να μας χαμογελάσει πραγματικά φιλικά!

Χαλτσοτάκη Ολυμπία
Μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ

Μύθοι και αλήθειες

Για τα κυβερνητικά μέτρα περιορισμού της πρόσβασης των ανηλίκων στα social media

Στις αρχές Απριλίου ο πρωθυπουργός εξήγγειλε την απαγόρευση πρόσβασης παιδιών κάτω των 15 ετών στα social media... μέσω TikTok

Κύρια σημεία του σχεδίου είναι η θέσπιση ηλικιακού ορίου 15 ετών στην πρόσβαση σε συγκεκριμένα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, η υποχρεωτική εφαρμογή μεθόδων επαλήθευσης ηλικίας από τις πλατφόρμες, με χρήση των gov.gr wallet και kids wallet και η συμβατότητα με το ευρωπαϊκό δίκαιο. Στόχος της κυβέρνησης είναι το σχετικό νομοσχέδιο να ψηφιστεί τους επόμενους μήνες και να μπει σε εφαρμογή από την 1/1/2027. Αφορά τα παιδιά που γεννήθηκαν μετά το 2012 και τις εφαρμογές Facebook, Instagram, TikTok και Snapchat.

Μύθος 1ος: Η κυβέρνηση εμφανίζεται σε ρόλο «προστάτη» των παιδιών

«Θέλουμε τα παιδιά μας να ξαναβρούν τον χρόνο τους στον φυσικό κόσμο, στις παρέες, στον αθλητισμό και στο παιχνίδι», ισχυρίστηκε προκλητικά ο Υπουργός Επικρατείας, στην παρουσίαση της πρωτοβουλίας από τους αρμόδιους υπουργούς. Η αλήθεια είναι ότι για τα παιδιά των εργατικών, λαϊκών οικογενειών η εκτεταμένη ενασχόληση με τις οθόνες συνδέεται με τις ίδιες τις συνθήκες ζωής που διαμορφώνει το εκμεταλλευτικό σύστημα και διαχρονικά οι κυβερνητικές πολιτικές.

Με τα παιδιά να βομβαρδίζονται με τις εικόνες της φρίκης του ιμπεριαλιστικού πολέμου, τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού από το κράτος δολοφόνο του Ισραήλ, τις μαζικές δολοφονίες συνομηλίκων τους στα πολεμικά πεδία σε κάθε γωνία του πλανήτη. Να καλούνται να συνηθίσουν αυτήν τη φρίκη, την ιδέα ότι μπορεί να χρειαστεί να μπουκ και τα ίδια «στα φέρετρα» για να υπερασπιστούν την αναβάθμιση των εγχώριων επιχειρηματικών ομίλων στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους σχεδιασμούς και το ματωμένο ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Με τους γονείς που δουλεύουν 13ωρο, με ωράρια λάστιχο, με μισθούς που δε φτάνουν ούτε ως τα μισά του μήνα, γεμάτοι άγχος και χωρίς ελεύθερο χρόνο για ουσια-

στική επικοινωνία και σχέση με το παιδί. Να τρέχουν ολημερίς από δραστηριότητα σε δραστηριότητα με την ψυχή στο στόμα.

Με ένα σχολείο πανάκριβο εξεταστικό κέντρο, που ολόένα και περισσότερο περιορίζεται σε αποσπασματικές «δεξιότητες», προετοιμάζει τα παιδιά ως αυριανό πειθήνιο φθηνό και ευέλικτο εργατικό δυναμικό για τους επιχειρηματικούς ομίλους. Που τα ίδια τα παιδιά το απαξιώνουν, το βρίσκουν ανούσιο, βαρετό. Είναι, άκρως υποκριτικό, για παράδειγμα, η κυβέρνηση να καυχιέται για τα κινητά που μένουν στην τσάντα στο σχολείο και για τα πιλοτικά προγράμματα εκμάθησης χρήσης της AI, την ίδια ώρα που το θέμα της ασφαλούς χρήσης του διαδικτύου δεν διαπερνά το μάθημα της Πληροφορικής.

Με την έλλειψη δωρεάν, ελεύθερων και ασφαλών χώρων δημιουργικής απασχόλησης, με την εμπορευματοποίηση του αθλητισμού και του πολιτισμού. Όταν το φυσικό περιβάλλον και η λαϊκή περιουσία είναι εγκληματικά απροστάτευτα, γιατί τα μέτρα προστασίας θεωρούνται κόστος για το κράτος ή γιατί προέχει η κερδοφορία των επιχειρηματικών ομίλων. Με την τραγική κατάσταση στους δήμους ιδιαίτερα της Αττικής με τους απειροελάχιστους χώρους πρασίνου.

Με την σχεδόν παντελή έλλειψη μέριμνας για την αντιμετώπιση φαινομένων εθισμού στο διαδίκτυο, στα ηλεκτρονικά παιχνίδια, τον διαδικτυακό τζόγο, με την αναγκασία προσαρμογή και στην παιδική-εφηβική ηλικία. Είναι αποκαλυπτικό για το «ενδιαφέρον» της κυβέρνησης ότι στον νόμο για την «Ολοκλήρωση της ψυχιατρικής μεταρρύθμισης» προβλέπεται η κατάργηση των 75 Κέντρων Πρόληψης σε όλη τη χώρα τον Δεκέμβριο του 2027, τα οποία με το μεράκι και τη σκληρή δουλειά των εργαζόμενων σε αυτά παρέχουν σημαντικό έργο στον τομέα της ενημέρωσης και της πρόληψης, ιδιαίτερα στα σχολεία και τους χώρους νεολαίας.

Όχι μόνο τα κυβερνητικά στελέχη δεν έβγαλαν 'κix' για όλα τα παραπάνω, αντίθετα, ακούσαμε για εκατομμυριοστή φορά ότι όλα αποτελούν ατομική οικογενειακή ευθύνη, με τον Πρωθυπουργό να απευθύνεται στους γονείς λέγοντας ανευρυθρίαστα «Κανένας νόμος δεν μπορεί να αντικαταστήσει τη δική σας παρουσία. Η πολιτική αυτή είναι απλά ένα εργαλείο για να σας βοηθήσει».

Ακόμα πιο επικίνδυνο είναι ότι οι προτεινόμενες «λύσεις» ελέγχου της χρήσης του κινητού, μπορούν προφανώς κάλλιστα να λειτουργήσουν σαν πρόσχημα για την επέκταση της κρατικής επιτήρησης και καταστολής του λαού, των εργαζόμενων, ακόμα και των ίδιων των παιδιών, ιδιαίτερα σε συνθήκες έντασης της εμπλοκής της χώρας στους ματωμένους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς.

Μύθος 2ος: Η κυβέρνηση «χτυπάει λίγο τον καπιταλισμό»

Αυτή ακριβώς ήταν η δήλωση του... σεσημασμένου Υπουργού Εμπορίας της Υγείας, το καλύτερο ίσως ανέκδοτο που έχουμε ακούσει φέτος.

«Οι κυρώσεις θα είναι εξαιρετικά αυστηρές και θα φτάνουν έως και το 6% του παγκόσμιου τζίρου των εταιρειών, όπως προβλέπει το ευρωπαϊκό πλαίσιο. Η εποπτεία θα είναι διαρκής και οι έλεγχοι δειγματοληπτικοί, αλλά εξαντλητικοί», ισχυρίστηκε, επιπλέον, ο Υπουργός Ψηφιακής Διακυβέρνησης.

Στην πραγματικότητα είναι πασίγνωστο ότι οι πολυεθνικές ιδιοκτήτριες εταιρίες των Μέσων Κοινωνικών Δικτύωσης δεν αποδέχονται αυτά τα μέτρα και δεν θα συναινέσουν στην απώλεια κερδών, ούτε θα βάλουν φρένο στην ιδεολογική χειραγώγηση. Άλλωστε, τα social media έχουν διαμορφωθεί με βάση την επιδίωξη του μέγιστου κέρδους, σχεδιασμένα ακριβώς για να αποσπούν και να διατηρούν την προσοχή του χρήστη, να είναι «εθιστικά».

Ας δούμε το παράδειγμα της Αυστραλίας. Από την 10η Δεκεμβρίου 2025 έγινε η πρώτη χώρα στον κόσμο που εφαρμόζει πλήρη απαγόρευση πρόσβασης σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης για παιδιά κάτω των 16 ετών. Αυτό αφορά πλατφόρμες όπως Facebook, Instagram, TikTok, Snapchat, X (Twitter), Reddit, YouTube κ.ά., όπου εταιρείες «υποχρεούνται» να μπλοκάρουν λογαριασμούς ανηλίκων. Σύμφωνα με την πρώτη έκθεση της eSafety Commission, την αυστραλιανή αρχή για την ασφάλεια στο διαδίκτυο, το 70% έχει διατηρήσει την πρόσβαση στους λογαριασμούς.

Επίσης, είναι βασικός ο ρόλος τους και ως εργαλεία αναπαραγωγής της κυρίαρχης ιδεολογίας, αλλά και ως πεδία ανταγωνισμού και παρέμβασης κρατικών μηχανισμών και επιχειρηματικών ομίλων στον διεθνή ανταγωνισμό. Είναι «στη φύση» των social media τα ζητήματα που αφορούν την παραπληροφόρηση, την απόσυρση από την κοινωνική ζωή. Είναι γνωστοί οι κίνδυνοι που εγκυμονεί η χρήση των social media και η επίδραση που ασκούν στην ψυχική υγεία και την κοινωνικοποίηση των παιδιών. Τα σάπια πρότυπα ζωής που προβάλλουν, με την καλλιέργεια του ατομισμού, του ανταγωνισμού, του γρήγορου και εύκολου πλουτισμού, της εμπορευματοποίησης του σώματος και της σεξουαλικότητας, την απαξίωση της προσωπικότητας και της ζωής.

Η κυβέρνηση όχι μόνο δεν «χτυπάει τον καπιταλισμό», αντίθετα κυριολεκτικά «βάζει το λύκο να φυλάει τα πρόβατα». Είναι χαρακτηριστικό, για παράδειγμα, ότι τον περα-

σμένο Φλεβάρη, η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά πραγματοποίησε ημερίδα για τα σχολεία με αφορμή την Ημέρα Ασφαλούς Διαδικτύου υπό την αιγίδα του υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας, της Περιφέρειας Αττικής και του Δήμου Πειραιά. Σε αυτήν μεταξύ άλλων έκανε ομιλία στέλεχος-αναλύτρια Δημόσιας Πολιτικής και Κυβερνητικών Σχέσεων στις Βρυξέλλες της εταιρείας TikTok. Δηλαδή, ο επιχειρηματικός κολοσσός, που κατέχει ένα από τα πιο διαδεδομένα social media, έκανε ομιλία σε μαθητές για το ασφαλές διαδίκτυο, και μάλιστα σε ημερίδα δημόσιου φορέα, που εποπτεύει τη λειτουργία των δημόσιων σχολείων...

Αγώνας για τη ζωή που αξίζει στα παιδιά μας

Εκ των πραγμάτων τα μέτρα που εξήγγειλε η κυβέρνηση δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το υπαρκτό πρόβλημα του εθισμού των παιδιών στο διαδίκτυο. Στην πραγματικότητα η κυβέρνηση ενισχύει με την πολιτική της όλους εκείνους τους παράγοντες που οδηγούν τα παιδιά να κολλάνε στην οθόνη. Ενώ αφήνει εκτός κάδρου το γεγονός ότι τα social media σχεδιάζονται και λειτουργούν ακριβώς με τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι εθιστικά, αποφέροντας τεράστια κέρδη και πλεονεκτήματα στον ανταγωνισμό στους επιχειρηματικούς ομίλους που ανήκουν και τα κράτη ή τις διακρατικές ιμπεριαλιστικές ενώσεις που τα αξιοποιούν.

Η αγωνία για τη ζωή των παιδιών μας δεν μπορεί να περιορίζεται στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού μας, στην αποδοχή της «ατομικής ευθύνης» που μας φορτώνουν. Απαιτείται να μετατραπεί σε διεκδικητικό αγώνα για όλα όσα μπορούν να εξασφαλίζουν την ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας, τη ζωντανή κοινωνική συναναστροφή και τη δημιουργία ποιοτικών διαπροσωπικών σχέσεων. Για όλα αυτά, δηλαδή, που σήμερα στερούν σε εμάς και τα παιδιά μας οι κυβερνήσεις και η Ευρωπαϊκή Ένωση, και μπαίνουν στην προμετωπίδα της αγωνιστικής δραστηριότητας των συλλόγων και ομάδων της ΟΓΕ, αποτελούν σημείο συνάντησης και κοινής δράσης με συλλόγους και ενώσεις συλλόγων γονέων, συλλόγους εκπαιδευτικών, εργατικά σωματεία, το μαθητικό κίνημα.

Τσότρα Κωνσταντίνα
Μέλος ΔΣ ΟΓΕ

Μαρία Πλυτά

η πρώτη γυναίκα πίσω από την κάμερα

«Ήθελα να διηγηθώ ιστορίες, στην αρχή το έκανα με λέξεις. Έγραφα ιστορίες με λέξεις για να ζωντανέψω στιγμές από τη ζωή των ανθρώπων. Μετά, μου φάνηκε ότι οι στιγμές και οι άνθρωποι, θα ζωντάνευαν περισσότερο αν έκανα τις ιστορίες τους ταινίες και τις ανέβαζα στο πανί.»

Η Μαρία Πλυτά είναι η πρώτη σκηνοθέτιδα και παράγωγος στην ιστορία του ελληνικού κινηματογράφου. Ήταν αυτοδίδακτη και η φιλμογραφία της ως σκηνοθέτης περιλαμβάνει 17 ταινίες που προβλήθηκαν μεταξύ 1950 και 1970. Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1915 και ξεκίνησε τη ζωή της ως συγγραφέας αφού το 1944 εξέδωσε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο «Δεμένα φτερά» και το 1946 ακολουθεί το μυθιστόρημα «Αλυσίδες». Δυο χρόνια αργότερα γράφει το θεατρικό έργο «Κάστρο της Χερσώνας» το οποίο πηρέ έπαινο στο διαγωνισμό του λογοτεχνικού περιοδικού «Μορφές» και το «Μάνα Γης» το 1962.

Η ίδια έλεγε χαρακτηριστικά: «Αλήθεια είχα σκεφτεί ότι αφού μπορώ και βάζω ανθρώπους στο χαρτί γιατί να μην τους βάλω και στο πανί επάνω, να τους δω να ζωντανεύουν. Όμως ο κυριότερος λόγος που με ώθησε ν' ασχοληθώ με την σκηνοθεσία ήταν η ανάγκη να εργαστώ για να ζήσω, γιατί η αλήθεια είναι ότι από τα βιβλία μου μόνο ένα στύλο κατάφερα ν' αποκτήσω».

Στο κινηματογράφο θα μπει το 1947, αναλαμβάνοντας καλλιτεχνική διευθύντρια και παραγωγός στην ταινία «Μαρίνος Κονταράς» σε σκηνοθεσία του Γιώργου Τζαβέλλα και στην ταινία «Μαρίνα» του Αλέκου Σακελλάρειου. Εκείνη την εποχή υπήρχαν μόλις τρεις γυναίκες τεχνικοί στον ελληνικό κινηματογράφο. Το 1950 γύρισε την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία της, «Τ' αρραβωνιάσματα», βασισμένη στο ομώνυμο ηθογραφικό δράμα του Δημήτρη Μπόγρη αντιμετωπίζοντας πολλές δυσκολίες στα γυρίσματα της.

«Τότε μάθαινα ακόμα. Πώς μπορείς όμως να γίνεις παραγωγός όταν δεν είσαι γεννημένος έμπορος και δεν έχεις το κεφάλαιο που χρειάζεσαι; Μου έκαναν βέβαια πίστωση. Και σ' όλους όπως ήταν της μόδας τότε έταζα. Την εξόφληση στην πρώτη προβολή της ταινίας. Χρειάστηκε να κάνω τρεις ταινίες για να καταλάβω ότι τα χρήματα της πρώτης προβολής, τ' άρπαζε τα μισά ή εφορία και τ' άλλα μισά, οι αίθουσες που έπαιζαν την ταινία, το γραφείο εκμετάλλευσης και οι διαφημίσεις. Σε ότι αφορά το γύρισμα στις πρώτες μου ταινίες μπορώ να πω ότι μάθαινα, ρώτα-γα συνέχεια. Είχα βέβαια συγκεκριμένες επιθυμίες μόνο που δεν είχα πλήρη έλεγχο στο αποτέλεσμα ενώ σιγά σιγά απόκτησα πείρα».

Οι συνθήκες των γυρισμάτων τα πρώτα χρόνια της κινηματογραφικής παραγωγής στην Ελλάδα ήταν σχεδόν πρωτόγονες. Η Μαρία Πλυτά πέρασε από την παραγωγή στη σκηνοθεσία με αξιοθαύμαστο τρόπο που αποτελεί παράδειγμα μέχρι και σήμερα. Ας δούμε πως περιγράφει η ίδια τις συνθήκες της εποχής:

«Ετοιμάζα τα πάντα ως την παραμικρή λεπτομέρεια. Είχα ένα τετράδιο εργασίας που το έλεγα ημερολόγιο. Σχεδίαζα τα ντεκόρ στο χαρτί. Έβρισκα τους χώρους έβαζα τις θέσεις της μηχανής. Τα ετοιμάζα όλα και το μαρτύριο το μεγάλο ήταν να περιμένω τους τεχνικούς να φωτίσουν. Η αλήθεια είναι ότι με τους τεχνικούς είχα σκυλοκαυγάδες στο τέλος όμως γινόταν αυτό που ήθελα. Δεν είχαμε και τα απαραίτητα μέσα. Στα εξωτερικά περιμέναμε ώρες να βγει ο ήλιος (...). Δουλεύαμε πολλές ώρες. Το οκτάωρο για τους εργάτες του κινηματογράφου άρχισε να εφαρμόζεται πολύ αργότερα. Τύχαινε να δουλέψουμε είκοσι τέσ-

σερεις ώρες συνέχεια. Πολλές φορές και σαρανταοκτώ. Θυμάμαι, που λες, Την δεύτερη μέρα απ' τα Χριστούγεννα του 53, μπήκα στο πλατώ με τον Γιάννη Τσαρούχη, για να τελειώσουμε τα ψιλόλογια του ντεκόρ γιατί τα μεσάνυχτα θα είχαμε γύρισμα και βγήκα από κει, ύστερα από σαράνταεννιά ώρες».

Την αμέσως επόμενη χρονιά, η Πλυτά σκηνοθετεί τη «Λύκαινα», που αποτελεί διασκευή της ομότιτλης νουβέλας του Σόλωνα Μακρή. «Ο Βαπτιστικός» (1952) αποτελεί μεταφορά της ομώνυμης οπερέτας του Θεόφραστου Σακελλαρίδη και η σπουδαία «Εύα» το 1953 σηματοδοτεί και την πρώτη μουσική σύνθεση του Μίκη Θεοδωράκη για τον κινηματογράφο. Ακολουθούν «Το Κορίτσι της Γειτονιάς» (1954), «Η Δούκισσα της Πλακεντίας» (1956).

Η Πλυτά φέρνει τη γυναίκα στο προσκήνιο, δημιουργώντας γυναίκες πρωταγωνιστικούς χαρακτήρες και όχι σε δευτερεύοντες ρόλους στη σκιά των ανδρών όπως συνηθιζόταν έως τότε. Αποτυπώνει με νεορεαλιστικά στοιχεία τη γυναίκα που προσπαθεί να ισορροπήσει αναμεσα στις επιθυμίες της και σε αυτά που της επιβάλλει η κοινωνική και οικονομική πραγματικότητα.

«Δεν ξεκίνησα για να διηγηθώ κυρίως γυναικείες ιστορίες ή για να δείξω πώς είναι μια γυναίκα στην πραγματικότητα. Δηλαδή πώς ντύνεται, με ποια σειρά φορά τα ρούχα, με τι ρυθμό αλλά πώς αισθάνεται και πώς σκέφτεται. Πώς βλέπει τον κόσμο, τους άνδρες μέσα από το δικό της γυναικείο βλέμμα, που μοιάζει με το δικό μου. Η γυναίκα στην οθόνη δεν έχει μια κάμερα στα χέρια της, το βλέμμα της είναι απλό, δεν περνάει μέσα από κάμερα και φιλμ όπως το δικό μου. Με αυτή την έννοια είχα μία εξουσία πάνω στο γυναικείο βλέμμα ως τότε αυτή την εξουσία την είχαν μόνο άνδρες, μια και μόνον οι άντρες είχαν το πρόνομο να δοκιμάσουν τα δόντια τους ή τα μάτια τους στη σκηνοθεσία.»

Το έργο της χωρίζεται σε δυο περιόδους σύμφωνα με την ίδια: «Οι πρώτες μου ταινίες είχαν ηθογραφικό χαρακτήρα, μετά έκανα ταινίες μελό. Αλλά ήταν όλη η εποχή τέτοια. Το μελό δεν ήταν μόνο στο σύνολο της ιστορίας αλλά και στην σκηνοθεσία, για παράδειγμα αν πείσμωνε κάποιος αυτό το έβγαζα μέσα από ένα κοντινό της σφιγμένης γροθιάς».

Ο σκηνοθέτης Κώστας Φέρρης αναφέρει χαρακτηριστικά μιλώντας για εκείνη: «Μόνη της η Μαρία Πλυτά επέλεξε έναν λαϊκό κινηματογράφο που μέσα από τη δική της καλλιέργεια εξυπηρέτησε για να αναδείξει ακριβώς τα ανθρωπιστικά στοιχεία των ταινιών. Αυτά που πραγματικά χρειαζόταν ο ελληνικός λαός, το ελληνικό κοινό, ο ελληνικός κόσμος. Και δεν κατέφυγε σε καμία ευκολία, σε καμία φτήνια, σε καμία κερδοσκοπική υποχώρηση σε οτιδήποτε αφορούσε τα θέματά της και τη σκηνοθεσία της».

Ενώ ξεκίνησε ως αυτοδίδακτη, στην πορεία της δουλειάς της μαθαίνει μέχρι και μοντάζ ώστε να μπορεί να κόβει τα πλάνα της ακριβώς εκεί που ήθελε.

Από την ταινία *Εύα*

«Ως σκηνοθέτης ή από χαρακτήρα, ήθελα να έχω τον έλεγχο και της παραμικρής λεπτομέρειας στη διαδικασία. Απ' το σενάριο, το μοντάζ και τα σκηνικά ως το φωτισμό, τη φωτογραφία και την εικονοληψία. Η ατμόσφαιρα των έργων μου νομίζω είναι σκοτεινή. Η φωτογραφία μου έχουν πει ότι είναι σχεδόν ιμπρεσιονιστική. Τα έργα μου έχουν πει ότι ώρες ώρες βαραίνουν με στοιχεία καλοσύνης και κοινωνικής δικαιοσύνης. Ελπίζω να μην κουράζουν, αλλά παράλληλα να φανερώνουν την ενσυναίσθηση και την ανθρωπιά που είναι απαραίτητη σε κάθε δημιουργό. Οι ήρωες όταν είναι αδικημένοι και στο περιθώριο έρχονται αντιμέτωποι με το τραύμα και την απώλεια».

Αν και η μαρτύρια του Κώστα Φέρρη μας δείχνει ότι η Μαρία Πλυτά αντιμετωπιζόταν από τους τεχνικούς με τεράστιο σεβασμό εντούτοις η ίδια αναφέρει ότι αντιμετώπισε προβλήματα με τους παραγωγούς.

«Είχα γράψει ένα σενάριο με τον τίτλο "Ανθρωπότητα Όρα Μηδέν", ήθελα πολύ να το σκηνοθετήσω αλλά δυστυχώς δεν μπορούσα να βρω παραγωγό. Είχε ενδιαφερθεί ο Φίνος να το αγοράσει, αλλά δεν είχε καμία εμπιστοσύνη στις γυναίκες. Έλεγε θυμάμαι: "Η γυναίκα δεν πρέπει να ναι σκηνοθέτης". Όταν πάλι γύριζα τα "Ναυάγια της Ζωής" με παραγωγό τον Σαρόγλου του είχε πει "όλο σου το επιτελείο είναι θαυμάσιο, ωραίο το σενάριο, το μόνο μελανό σημείο είναι η σκηνοθεσία". Αργότερα όμως όταν είδε τη δουλειά μου, μου έδωσε συγχαρητήρια».

Μετά την τελευταία της ταινία το 1970 η Μαρία Πλυτά εργάστηκε σε εφημερίδες και περιοδικά ως δημοσιογράφος. Έφυγε από τη ζωή σε ηλικία 91 ετών το 2006. Μόλις το 2022 πραγματοποιήθηκε μια ημερίδα αναγνωρίζοντας το έργο της στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

Τα αποσπάσματα των λόγων της Μαρίας Πλυτά τα χωράσαμε στη σκηνοθετίδα Γκαίη Αγγελή που αναζητώντας την πρώτη Ελληνίδα σκηνοθέτιδα, γύρισε ένα ντοκιμαντέρ για εκείνη και ένα χρόνο αργότερα το 1979 της πήρε αυτή τη σπουδαία συνέντευξη για το περιοδικό Φιλμ.

1η Μάη 2026

Καμιά θυσία για τα κέρδη και τους πολέμους!

Οι γυναίκες του μόχθου, οι εργαζόμενες, οι νέες γυναίκες, οι μανάδες,
δυναμώνουμε τον αγώνα παντού για τη ζωή που μας αξίζει!

*Εργαζόμενες, Αυτοαπασχολούμενες, Αγρότισσες,
Νέες Μητέρες, Φοιτήτριες, Συνταξιούχοι, Μετανάστριες
και Πρόσφυγες,*

Η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας (ΟΓΕ) σας καλεί να τιμήσουμε αγωνιστικά την Εργατική Πρωτομαγιά, συμμετέχοντας μαζί στις απεργιακές συγκεντρώσεις που οργανώνουν εργατικά σωματεία και ομοσπονδίες σ' όλες τις πόλεις.

Την 1η του Μάη τιμάμε τους αγώνες και τις θυσίες της εργατικής τάξης για μια ζωή χωρίς εκμετάλλευση, πολέμους και φτώχεια. Εμπνεόμαστε από τους μεγάλους εργατικούς αγώνες και με τη συμμετοχή των γυναικών, όπως οι αγώνες των εργατών του Σικάγο, των εργατριών του Ρετσίνα, των απεργών της Θεσσαλονίκης τον Μάη του '36, των 200 εκτελεσμένων τον Μάη του '44 στην Καισαριανή, που φωτίζουν και σήμερα το δρόμο της αγωνιστικής μας δράσης. Πιάνουμε το κόκκινο νήμα που συνδέει τους αγώνες των εργαζομένων διαχρονικά μέχρι σήμερα και δίνουμε μαχητική απάντηση στην εγκληματική πολιτική των κυβερνήσεων, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΝΑΤΟ που τσακίζουν τις ζωές μας.

Συγκρουόμαστε με την εγκληματική πολιτική του κέρδους, που τσακίζει μισθούς, εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα, που σέρνει τον λαό στα σφαγεία του ιμπεριαλιστικού πολέμου!

Ο αγώνας στις σύγχρονες συνθήκες για τη μείωση του εργασιμου χρόνου, για 7ωρο – 5ήμερο – 35ωρο αποτελεί σύγχρονη, ρεαλιστική και αναγκαία διεκδίκηση, εμπνευσμένη από τις μεγάλες αγωνιστικές παραδόσεις της εργατικής τάξης και από τις δυνατότητες της εποχής μας. Σήμερα, η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας, η παραγωγικότητα της εργασίας και η ανάπτυξη της Τεχνητής Νοημοσύνης, δίνουν τη δυνατότητα για μείωση του εργασιμου χρόνου, ψηλότερους μισθούς, περισσότερο ελεύθερο χρόνο και ολόπλευρη ικανοποίηση των αναγκών των εργαζομένων, των γυναικών και των οικογενειών τους. Οι δυνατότητες αυτές σκοντάφτουν στην πολιτική της εκμετάλλευσης και του πολέμου, για την αύξηση των κερδών των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων.

Ενώ για εμάς τις εργαζόμενες και τις οικογένειες μας:

- οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι.
- η ακρίβεια καλπάζει.
- πλειστηριάζονται σπίτια και καταστήματα λαϊκών οικογενειών.
- τσακίζονται εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα.

η κυβέρνηση:

- δίνει ψίχουλα για τον κατώτατο μισθό.
- επιβάλλει 13ωρο και διευθέτηση του χρόνου εργασίας.

Από την πορεία προς το Θυσιαστήριο της Λευτεριάς, το Σκοπευτήριο στην Καισαριανή, που η ΟΓΕ μαζί με το ΠΑΜΕ, συνδικάτα, μαζικούς φορείς και άλλους εργαζομένους και εργαζόμενες κατέθεσε στεφάνι στις 30 Απρίλη, τιμώντας τους 200 ήρωες κομμουνιστές που εκτελέστηκαν την Πρωτομαγιά του 1944.

- ➔ γεμίζει τα κρατικά ταμεία με έμμεσους και άμεσους φόρους από την αύξηση στα καύσιμα και στα παράγωγά τους ως συνέπεια του πολέμου.
- ➔ χαρίζει δισεκατομμύρια στην εργοδοσία και την πολεμική προετοιμασία, εμπλέκοντας τη χώρα μας όλο και περισσότερο στα βρώμικα πολεμικά σχέδια.

Καμία ανοχή! Δυναμώνουμε τον αγώνα παντού, για αυξήσεις στους μισθούς, για Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, για σταθερό ημερήσιο χρόνο εργασίας, για κατάργηση των φόρων στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, στην ενέργεια και στα καύσιμα.

Ξεσηκώνομαστε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας μας σ' αυτόν! Να επιστρέψουν όλες οι στρατιωτικές αποστολές που βρίσκονται εκτός συνόρων, να κλείσουν τώρα οι Αμερικανονατοϊκές βάσεις. Δεν δεχόμαστε να γίνουμε θύτες άλλων λαών, συμμετέχοντας στη σφαγή των λαών της Παλαιστίνης, του Ιράν, του Λιβάνου.

Πολεμάμε κάθε προσπάθεια στράτευσης των γυναικών στα ματωμένα ιμπεριαλιστικά σχέδια, όπως προωθείται

με το νόμο για την «εθελοντική στράτευση γυναικών». Στοχεύουν από τη μία την ένταξη νέων δυνάμεων στις ένοπλες δυνάμεις και από την άλλη να εξωραϊσουν τα εγκλήματα τους και να νομιμοποιήσουν στη συνείδηση του λαού τις πολεμικές εγκληματικές τους ενέργειες. Δεν θα δεχτούμε να σκοτώνουν οι γυναίκες «ισότιμα» με τους άνδρες τις μονάδες άλλων παιδιών και τα ίδια τα παιδιά σε έναν πόλεμο άδικο, ιμπεριαλιστικό!

Δεν θα πληρώσουμε εμείς τα σπασμένα του πολέμου τους! Δεν υπάρχει περιθώριο ανοχής, συμβιβασμού και επανάπαυσης.

Αντλούμε δύναμη από το μήνυμα της εργατικής πρωτομαγιάς που φωτίζει και σήμερα τον δρόμο μας!

Παλεύουμε συλλογικά και οργανωμένα στα σωματεία μας, στους τόπους δουλειάς, στους συλλόγους γυναικών, ενάντια στην πολιτική που τσακίζει τη ζωή μας για τα ματωμένα πολεμικά σχέδια και για να θιερείουν τα κέρδη μιας χούφτας παρασίτων!

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΟΓΕ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

1η Μάη 2026

«Γυναίκες, συνεχίζουμε στο δρόμο των μεγάλων εργατικών αγώνων κόντρα στη φωτιά του πολέμου κ της εκμετάλλευσης»

Με αυτό το σύνθημα στο πανό τους διαδήλωσαν οι γυναίκες των συλλόγων της ΟΓΕ στους δήμους του Πειραιά. Εκεί συμμετείχαν με χιλιάδες εργαζόμενες και εργαζόμενους στην πρωτομαγιάτικη απεργιακή συγκέντρωση του **Εργατικού Κέντρου Πειραιά**.

Η συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Δημοτικού Θεάτρου. Από μεριάς των συλλόγων της ΟΓΕ, μίλησε η Σίτσα Κόνιαρη, μέλος του ΔΣ της ΟΓΕ και πρόεδρος του Συλλόγου Γυναικών Νίκαιας.

Ακολούθησε πορεία με στόχο να τιμήσουν τους αγώνες και τους νεκρούς της εργατικής τάξης, διεκδικώντας συγχρόνως στο σήμερα εργασιακά δικαιώματα, απεμπλοκή της χώρας από το πολεμικό σφαγείο, εκφράζοντας παράλληλα αλληλεγγύη στους λαούς που

αγωνίζονται και δοκιμάζονται από τη φρίκη του ιμπεριαλιστικού πολέμου.

Η πορεία κατέληξε στο μνημείο πεσόντων εργατών στο Πασαλιμάνι, στο μνημείο των νεκρών ερ-

γατών της μεγάλης απεργίας του 1923. Εκεί, αφού διαβάστηκε το χρονικό των γεγονότων του «Ματωμένου Αυγούστου» που άφησε 11 νεκρούς απεργούς στον Πειραιά, κατατέθηκαν στεφάνια.

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΛΕΣΒΟΥ

Οι γυναίκες της Λέσβου στο πλευρό των κτηνοτρόφων του νησιού

Μπροστά στην εγκατάλειψη και την καταστροφή απαντάμε με συλλογική δράση διεκδικώντας τη ζωή που μας αξίζει

Η Λέσβος, ένας από τους σημαντικότερους πυλώνες της ελληνικής κτηνοτροφίας, βρίσκεται αντιμέτωπη με μία από τις μεγαλύτερες κρίσεις της. Η εμφάνιση της ζωνόσου του αφθώδους πυρετού περίπου στα μέσα του Μάρτη στην Πελοπόννη, δίπλα στον Μανταμάδο, πάγωσε το χρόνο, με το νησί μας να γίνεται ένα απέραντο νεκροταφείο ζώων και την παραγωγή μας να τίθεται σε καθεστώς καθολικού lockdown. Η εξαιρετικά μεταδοτική νόσος έχει οδηγήσει σε θανάτωση δεκάδων κοπαδιών από τότε, οικογένειες ξεκληρίζονται, αγρότες και αγρότισσες βλέπουν καθημερινά να χάνεται το βιός τους, οι κόποι μιας ζωής.

Την ώρα που η κυβέρνηση στηρίζει με δισεκατομμύρια ευρώ την πολεμική οικονομία, οι άνθρωποι του μόχθου και της αγροτιάς, οι βιοπαλαιστές κτηνοτρόφοι μένουν αβοήθητοι. Κανένα σχέδιο στήριξης του πρωτογενούς τομέα δεν υπήρξε, παρά μόνο προσωρινά μέτρα που μοναδικό σκοπό είχαν να κρύψουν την γύμνια του κρατικού μηχανισμού. Δύο μήνες σχεδόν μετά, η ικνηλάτηση δεν έχει φτάσει ούτε στα μισά, τα προϊόντα του νησιού μας δεν διακινούνται και τα σφαγεία παραμένουν κλειστά. Η κυβέρνηση θυσιάζει τον πρωτογενή μας τομέα για να μην περάσει η νόσος στην ηπειρωτική Ελλάδα και αποκαλυφθεί για άλλη μια φορά η ανικανότητά της να διαχειριστεί τέτοιες κρίσιμες καταστάσεις.

Οι επιπτώσεις της διαχείρισης του αφθώδους πυρετού έχουν στραγγαλίσει οικονομικά αλλά και κοινωνικά εμάς και τις οικογένειές μας. Η απώλεια εισοδήματος, η κατάρρευση της τοπικής οικονομίας, η κοινωνική απομόνωση είναι μόνο λίγες από τις αλυσιδωτές συνέπειες αυτών των πολιτικών που βάζουν τις ζωές μας στο ζύγι κόστους-οφέλους. Όλοι εμείς, ιδιαίτερα οι νέες γυναίκες που έχουμε επιλέξει να μείνουμε στον τόπο μας και να παλέψουμε σε αυτόν για τη ζωή που μας αξίζει, δεν θα αφήσουμε κανέναν να μας στερήσει αυτή τη ζωή. Το νησί της Λέσβου είναι ένα καθαρά κτηνοτροφικό νησί

και οι γυναίκες στα χωριά μας και οι οικογένειές τους μεγαλώνουν εδώ και δεκαετίες τα παιδιά τους από την κτηνοτροφία και την οικονομία γύρω από αυτήν.

Οι γυναίκες της ΟΓΕ στο νησί της Λέσβου, ο σύλλογος της Μυτιλήνης και ο σύλλογος του Μανταμάδου (ένα από τα σημαντικότερα κτηνοτροφικά κέντρα του νησιού, με την κτηνοτροφία και την τυροκομία βασικούς πυλώνες της τοπικής οικονομίας), όλες οι γυναίκες με τις οικογένειές μας, σταθήκαμε αμέσως στο πλευρό των βιοπαλαιστών κτηνοτρόφων και του αγώνα τους. Ο αγώνας των κτηνοτρόφων είναι αγώνας όλων μας κι αυτό ήταν το ηχηρό μήνυμα των μεγάλων κινητοποιήσεων του Μαρτίου και Απριλίου. Δε θα επιτρέψουμε να ερημώσουν τα χωριά μας για τα κέρδη των καρτέλ. Δε θα συνθησίσουμε την αδιαφορία. Δε θα αποδεχτούμε την εγκατάλειψη.

Οι γυναίκες του ριζοσπαστικού γυναικείου κινήματος θα βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Για εμάς, για τα παιδιά μας, για τις οικογένειές μας, για τον τόπο μας.

Απαιτούμε:

- ✓ Πλήρη κρατική χρηματοδότηση για τα μέτρα βιοασφάλειας.
- ✓ Άμεση στελέχωση της Κτηνιατρικής Υπηρεσίας με μόνιμους κτηνιάτρους. Αυτή η υποστελέχωση άνοιξε την πόρτα στη νόσο και θα αφήσει το πεδίο ελεύθερο σε κάθε λογής καταστροφή μελλοντικά αν δεν θωρακιστεί η παραγωγή μας τώρα.
- ✓ Προστασία της τιμής του γάλακτος και αποζημίωση των κτηνοτρόφων για τη μη απορρόφηση γάλακτος καθ' όλη τη διάρκεια της καραντίνας, κάλυψη του χαμένου εισοδήματος τόσο σε γάλα όσο και σε κρέας.
- ✓ Ανασύσταση των κοπαδιών από το κράτος.
- ✓ Πάγωμα σε όλες τις οφειλές και κάλυψη των εισφορών από το κράτος για όλο το διάστημα που το νησί βρίσκεται σε καραντίνα και οι κτηνοτρόφοι μένουν χωρίς εισόδημα.
- ✓ Εμβολιασμό με κρατική ευθύνη, επιστημονικό σχεδιασμό και πλήρη κάλυψη των συνεπειών.

Μαριάνθη Στρίμπελ
Σύλλογος Γυναικών Μανταμάδου

ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ

Ξεσηκωνόμαστε ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο

και την εμπλοκή της χώρας μας στα ματωμένα πολεμικά σχέδια

Πικετοφορία κατά της εμπλοκής της χώρας μας στον πόλεμο έκαναν το σωματείο συνταξιούχων και η Ομάδα Γυναικών Τριφυλίας, την Παρασκευή 3 Απρίλη στην Κυπαρισσία. Η βροχή δεν μπόρεσε να σταματήσει την έντονη διαμαρτυρία να μπει φρένο στα επικίνδυνα σχέδια της κυβέρνησης που μετατρέπουν τη χώρα σε ορμητήριο πολέμου και σε στόχο αντιποίνων. Απαίτησαν να κλείσουν όλες οι ξένες στρατιωτικές βάσεις από τη Σούδα μέχρι την Αλεξανδρούπολη. Να επιστρέψουν όλες οι φρεγάτες του Πολεμικού Ναυτικού και κάθε ελληνικό πολεμικό μέσο που βρίσκεται εκτός συνόρων. Να

δοθούν λεφτά για μισθούς συντάξεις για τις λαϊκές ανάγκες, για τη Ζωή και όχι για τον Πόλεμο. Κατόπιν ακολούθησε συζήτηση. Οι γυναίκες δήλωσαν την συμπαράστασή τους στα θύματα του πολέμου εξέφρασαν την αγωνία και την ανησυχία τους για τις συνέπειες της πολεμικής στροφής που έχει πάρει η οικονομία της χώρας μας και αρνούνται αποφασιστικά την προπαγάνδα για την εθελοντική στράτευση των γυναικών. Απευθύνουν δε σε όλες τις γυναίκες κάλεσμα αντίστασης και ξεσηκωμού καθώς και το κείμενο συλλογής υπογραφών που διακινεί η Ομοσπονδία Γυναικών Ελλάδας, στο διαδίκτυο.

Με αφορμή τη σπαρακτική κραυγή των δύο 17χρονων μαθητριών

Οι γυναίκες της ΟΓΕ είμαστε συντετριμμένες με τον άδικο χαμό της 17χρονης μαθήτριας και παρακολουθούμε με αγωνία την κατάσταση του δεύτερου κοριτσιού*. Στεκόμαστε αλληλέγγυες στο πλευρό των γονιών τους και τους δίνουμε το χέρι να αγωνισθούμε ΜΑΖΙ για το μέλλον των 17χρονων κοριτσιών όλου του κόσμου!!!

Οι γυναίκες της ΟΓΕ, συγκλονισμένες με την ιστορία αυτών των κοριτσιών, απευθυνόμαστε στις μαθήτριες, αλλά και στους μαθητές και τους απλώνουμε το χέρι μας για να περπατήσουμε μαζί τον δύσβατο αλλά φωτεινό δρόμο του συλλογικού αγώνα.

Γι' αυτό αφιερώνουμε στις μαθήτριες των λαϊκών οικογενειών ένα μικρό γράμμα – ειδικά σήμερα που ανορθολογικές, συντηρητικές και αντιδραστικές αντιλήψεις για την κοινωνία, για την «ανυπαρξία αντικειμενικής πραγματικότητας» βομβαρδίζουν τη νεολαία. Συσκοτίζουν τις σύγχρονες μορφές της ανισοτιμίας που βιώνουν από νωρίς στη ζωή τους, κάνοντας τους να χάσουν από τα μάτια τους την πραγματική αιτία των προβλημάτων τους. Σε αυτά τα κορίτσια, η ΟΓΕ γράφει, με την πένα μιας μαμάς, γιαγιάς, αλλά πάνω από όλα αγωνίστριας της ζωής και του κινήματος:

** που δυστυχώς έχασε και αυτή τη ζωή της τις επόμενες ημέρες.*

Γράμμα προς ένα κορίτσι 17 χρονών που πίστεψε πως αυτός ο κόσμος δεν ήταν για εκείνη

Αγαπητή μου φίλη,

Αν μπορούσα να σου μιλήσω, έστω για λίγο, θα σου έλεγα πως δεν φταις εσύ που ένιωσες μικρή μέσα σε έναν κόσμο τόσο άδικο, σκληρό και σκοτεινό για τα 17 σου χρόνια. Θα σου έλεγα πως 17 χρόνια είναι όντως λίγα για να ανακαλύψεις τον κόσμο. Θα σου έλεγα πως στα 17 σου χρόνια είναι όντως δύσκολο να ξέρεις την δύναμη που μπορεί να κρύβεις μέσα σου. Θα σου έλεγα πως η αξία σου δεν μετριέται σε βαθμούς, σε επιδόσεις, σε προσδοκίες άλλων...

Θα σου έλεγα πως η ζωή δεν είναι ένας αγώνας που πρέπει να τον δώσεις μόνη σου και να «κερδίσεις» οπωσδήποτε. Είναι ένα «μαραθώνιος» που όλοι μαζί τρέχουμε και προσδοκούμε να συναντήσουμε τα «όνειρα» μας, μόνο που δεν μας μαθαίνει

κανείς ποια από αυτά είναι δική μας επιλογή ή «επιλογές» άλλων, που «αποφασίζουν για μας, χωρίς εμάς»...κι εκεί στα 17, αλλά και στα 27, στα 37 κλπ θα κάνουμε λάθη, θα φοβηθούμε, θα αποτύχουμε, αλλά αυτό που έχει σημασία είναι να παλεύουμε κι αυτό είναι το «παράσημό» μας...

Θα σου έλεγα πως δεν είσαι μόνη, ακόμη κι αν έτσι ένιωθες. Πως υπήρχαν άνθρωποι που θα άπλωναν το χέρι τους, που θα σε άκουγαν χωρίς να σε κρίνουν, που θα σου έλεγαν: **Μπορούμε να αλλάξουμε αυτόν τον κόσμο, που δεν είναι αντάξιός μας. Δεν είναι ο κόσμος που αγκαλιάζει τα όνειρα και τις ανάγκες των παιδιών. Δεν είναι ο κόσμος που καταλαβαίνει ότι οι έφηβοι προσπαθούν να δείχνουν δυνατόι, ενώ μέσα τους αγωνιούν, τρέμουν το αύριο.**

Θα σου έλεγα: Κορίτσι με την φρεσκάδα των 17 Μαΐων, πιάσε το χέρι της συμμαθήτριάς σου και «γύρνα την πλάτη στο κενό, στο αδιέξοδο», περπάτησε με τους συνομηλίκους σου που με μαχητικότητα, αισιοδοξία, αξιοηρέπεια και δίψα για τη μόρφωση αγωνίζονται για τη ζωή που έχουν ανάγκη σήμερα όλα τα παιδιά του κόσμου – Αγωνίσου συλλογικά κι ας σου λένε ότι δεν είναι «μωδάτο»! - Χάραξε τη μόδα που θα σου φωτίσει τη ζωή και όχι αυτή που την σκοτεινιάζει!

Το μέλλον σου δεν καθρεφτίζεται στις «πλαστές» εικόνες στα ΜΚΔ που...«φιλτράρουν» ή σβήνουν τη σκληρή πραγματικότητα που ζεις, γιατί έτσι θα γίνουν περισσότερα τα «likes», αλλά δεν χωράει ούτε στις ουρές της ανεργίας, στις ακριβές σπουδές και στη δουλειά χωρίς δικαιώματα, χωρίς μισθό που να καλύπτει τις ανάγκες σου. Η κατάσταση που ζεις στο σπίτι είναι εκρηκτική, μα μη βάζεις απέναντι τους γονείς, που με κάθε τρόπο κοιτάνε κάθε μέρα τι θα κόψουν για να τα βγάλουν πέρα. Βάλε απέναντι όλους αυτούς που για τα κέρδη τους ευθύνονται για αυτή την κατάσταση.

Το μέλλον σου δεν είναι ο κόσμος που σου φορτώνει «ανεκπλήρωτες» επιθυμίες, που σε κάνει να νοιώθεις ενοχές ότι δεν είσαι «αρκετή», για να ψάχνεις τον ένοχο σε λάθος κατεύθυνση - που σε μαθαίνει μόνο την ενοχή και ενοχοποιεί την διεκδίκηση.

Όμως, θα σου έλεγα και πως ο κόσμος μπορεί να ΑΛΛΑΞΕΙ— όχι επειδή θα αλλάξει από μόνος του, αλλά επειδή όλοι μαζί, μπορούμε να γυρίσουμε το τιμόνι του προς μια άλλη κατεύθυνση. Ότι υπάρχει και η άλλη πλευρά αυτού του κόσμου, αυτή που δεν αρκείται σ' αυτό που του δόθηκε. Αυτή που παλεύει χωρίς να παραδίνεται, για να τον φέρει στο «μπόι των ονείρων της». Και που τα δικά σου όνειρα και όλων των 17χρονων θα χωρούσαν μέσα εκεί.

Θα σου έλεγα ότι δεν πρέπει να επιτρέπεις να σου απομυζούν την ορμή, το σφρίγος, την χαρά των 17 σου χρόνων, να αναζητήσεις την πραγματική γνώση, να γνωρίσεις, να αναγνωρίσεις, να θυμώσεις, να αγανακτήσεις και τελικά να επιλέξεις να μην ανεχτείς, να μην απογοητευτείς ... να σηκώσεις το ανάστημα και να μπεις στη συλλογική δράση κι εκεί θα στο ξαναπώ, θα δεις ότι δεν είσαι μόνη σου, για να αλλάξεις αυτόν τον κόσμο που δεν σου κάνει.

Και τέλος, θα σου έλεγα κάτι που ίσως δεν πρόλαβες να ακούσεις: **Δεν χρειαζόταν να είσαι τέλεια. Χρειαζόταν μόνο να είσαι εδώ.**

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ (ΟΓΕ)
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 1 (4ος όροφος) • ΠΛ. ΚΑΝΙΓΓΟΣ • ΑΘΗΝΑ Τ.Κ.106 77
ΤΗΛ./FAX: 210 3629460

FEDERATION OF WOMEN OF GREECE (OGE)
1, VERANZEROU STR. (4th floor) • 106 77 ATHENS • GREECE
E-mail: ogegr@otenet.gr • Site: www.oge.gr